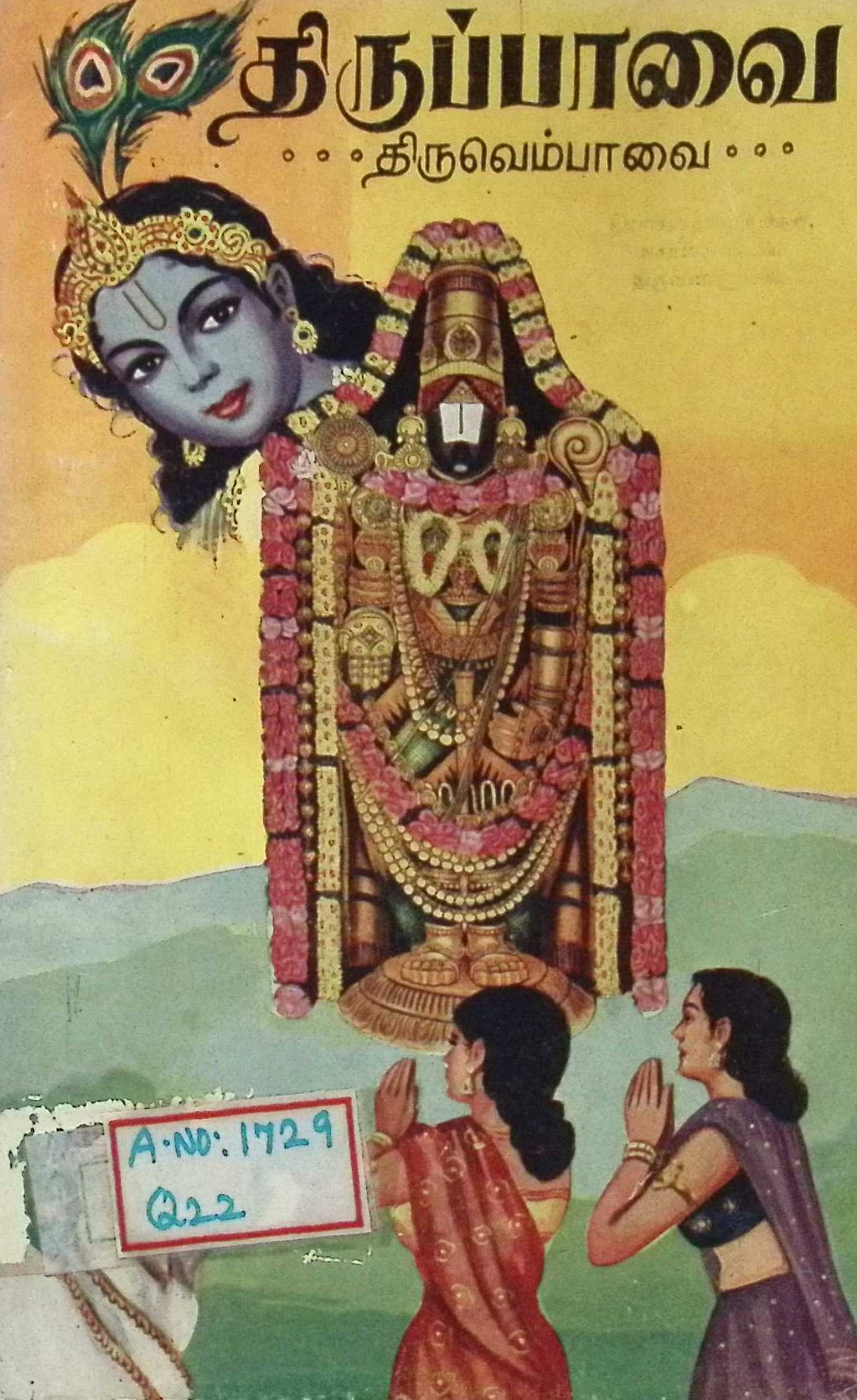

திருப்பாவை
திருவெம்பாவை
A·NO: 1729
Q22

4-1

திருப்பாவை ★ ★

★ ★ திருவெம்பாவை.

ஸ்ரீ:

திருப்பாவை

—திருவெம்பாவை

பதிப்பாசிரியர்:

பி. ஸ்ரீ.

வெளியிடுவோர்:

திருமலை - திருப்பதி தேவஸ்தானம், திருப்பதி.

1957

THIS EDITION IS SUBSIDIZED

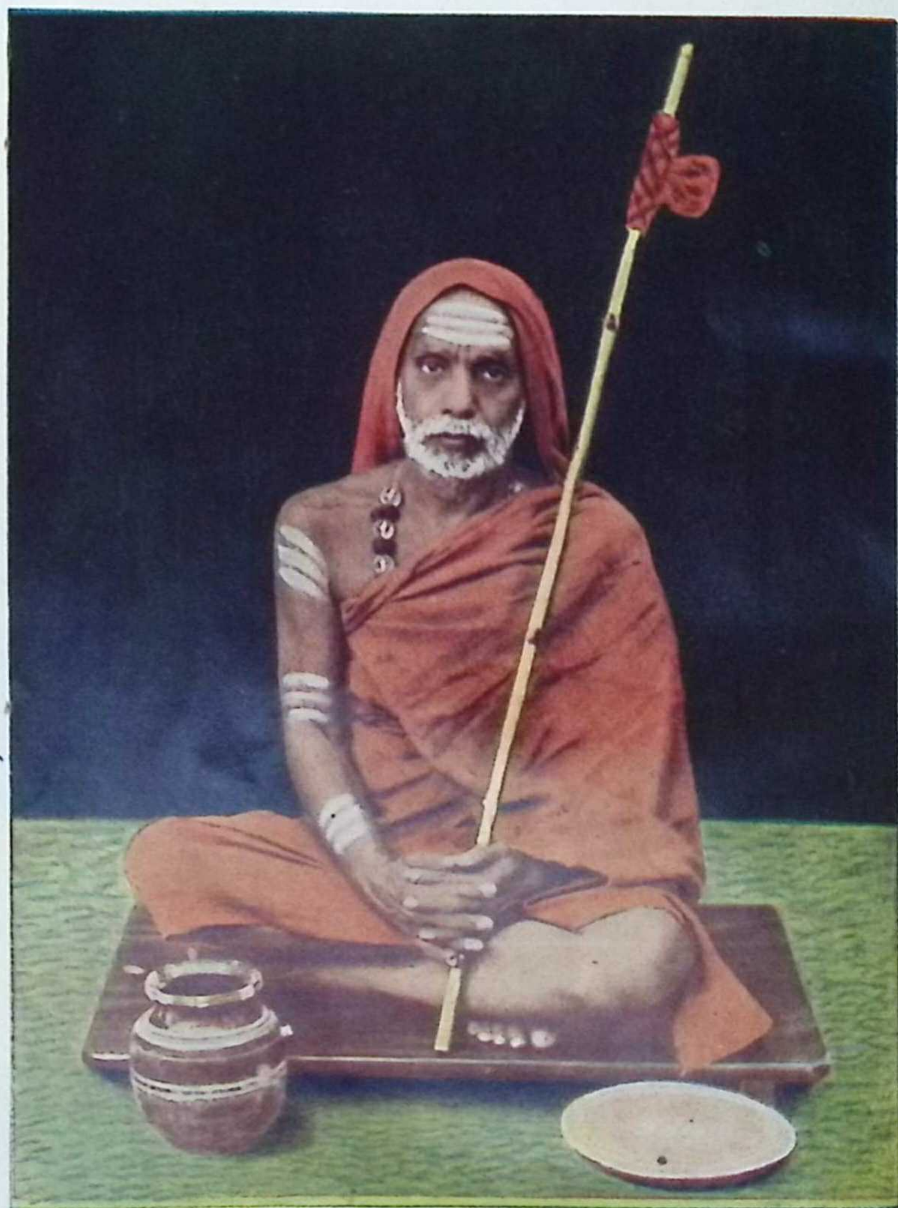
BY

MESSRS. KUMAR & BROS.,

(Piece-Goods Merchants, Madras—1.)

&

T. T. DEVASTHANAMS, TIRUPATI.

ஸ்ரீ ஜகத்குரு காமகோடி பீடாதிபதி ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதி
ஸ்ரீ ஸ்ரீ சங்கராசார்ய சுவாமிகள்

|| श्रीः ||

श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यवर्य
श्रीमच्छंकरभगवत्पादप्रतिष्ठित
श्रीकाञ्चीकामकोटिपीठाधिपजगद्गुरु
श्रीमच्चन्द्रशेखरेन्द्रसरस्वती श्रीपादैः
क्रियते नारायणस्मृतिः ।

நமது தமிழ் நாட்டிற்கு நாயன்மார்களும் ஆழ்வார்களுமே, மக்களுக்கு உண்மையான உயர்ந்த நெறியைக் காட்டும் கண்களாவார்கள்; அவர்களுடைய திருமுறைகளும் திவ்ய ப்ரபந்தங்களும், அகக்கண்களின் கருமணிகளாகும். அவைகளுக்குள்ளும் மாணிக்கவாசகரின் திருவெம்பாவையும், ஆண்டாளின் திருப்பாவையும் கண்மணிக்குள் இருக்கும் பாவைகளுக்கு ஒப்பாகும். இவ்விரண்டு பாவைகளும், மார்கழி மாதத்தில் ஆலயங்களில், இன்றும் விசேஷமாய் பாடப்பட்டு வருகின்றன. இவைகளை பாடுவதால், பொருளறிந்து பாடினால் நன்ருய் அநுபவித்து, பாடமுடியும். இக்கருத்துடன் இதற்கு முன்பே, திருப்பதி தேவஸ்தானத்தார் திருப்பாவையை பதவுரை கருத்துரைகளுடனும் சித்திரங்களுடனும், வெளியிட்டிருக்கிருர்கள். இப்போது அவர்கள், திருப்பாவை, திருவெம்பாவை ஆகிய இரண்டு பாவை நூல்களையும், உரைகளுடனும் சில சித்திரங்களுடனும், வெளியிடப் போகிருர்கள் என்று, கேள்விபட்டு, ஸ்ரீ மகாஸன்னிதானத்தில் மிகவும் சந்தோஷிக்கிருர்கள். தமிழ் நாட்டில் எல்லோருக்கும், இப்புத்தகங்கள் உபயோகப்படும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. இம்மாதிரி மக்களுக்கு உபயோகப்படும் படியான, தெய்வீக நூல்களை வெளியிட்டுக்கொண்டு வரும் விஷயத்தில், திருப்பதி தேவஸ்தானம் மேன்மேலும் விருத்தியடைந்து கொண்டு வருமாக.

ஹேமலம்பா, கார்த்திகை 17.
முகாம் மைலாபூர்

நாராயணஸ்மரணே.

பாவை பெற்ற பரிசு

ஆண்டாளையும் திருப்பாவையையும் அறியாதார் தென்னிந்தியாவில் இல்லையென்றே சொல்லலாம். தவங்கிடந்து மனமாசு போக்கி யோகத்தால் ஆத்ம ஸ்வரூபம் கைவந்திருக்கும் முனிவர்களைக் காட்டிலும் 'மயர்வற மதிநலம்' அருளப் பெற்று எம்பெருமானையே தஞ்சமென் றிருக்கும் ஆழ்வார்களின் ஞானம் தனிப் பெருஞ் சிறப்பு வாய்ந்தது என்பது ஸ்ரீ வைஷ்ணவர் கொள்கை. ஆழ்வார்களின் பிரபந்தங்களை ஓதி ஓதி இந்த ஞான தீபத்தை வழிகாட்டியாகக் கொண்டே ஸம்ஸ்கிருத வேதாந்த ரகசியங்களைத் தெளிவுபடுத்திக்கொண்டதாக ஸ்ரீ வேங்கடநாதன் என்ற வேதாந்த தேசிகரும் கூறியுள்ளார்.

'ஸம்ஸாரத்திலே உறங்குகிறவர்களை எழுப்பி எம்பெருமான் தானே தன்னைக் காட்டக் கண்டார்கள் ஆழ்வார்கள்; இவள் (ஆண்டாள்) தானே சென்று எம்பெருமானை எழுப்பித் தன் குறையை அறிவித்தாள். ஆகையாலே அவர்களிலும் இவள் விலக்ஷணை' என்பர் ஸ்ரீ பெரியவாச்சான் பிள்ளை. 'புருஷன் புருஷனைக் கண்டு ஸ்நேகிப்பதிலுங் காட்டில் ஸ்த்ரீ புருஷனைக் கண்டு ஸ்நேகிக்கை பள்ளமடையாகையாலே, ஆழ்வார்களிற் காட்டில் எம்பெருமான் பக்கல் பரமபக்தியுடையளான ஆண்டாள்' என்றும் குறிப்பிட்டு வியாக்கியான சக்ரவர்த்தி இவளது ஒப்பற்ற பக்திப் பெருங் காதலை வற்புறுத்தியுள்ளார்.

ஆண்டாளைக் குழந்தையாகப் பெரியாழ்வார் கண்டெடுத்ததும் கோதை என்று பெயரிட்டு வளர்த்து வந்ததாகக் குருபரம்பரை வரலாறுகள் கூறுகின்றன. தமிழில் 'கோதை' என்ற சொல்லுக்கு 'மாலை' என்று பொருள். மாலைபோல் இனிபவளாய் இருந்ததுபற்றி இப் பெயர் இடப்பெற்ற தென்பர்.

இச் சொல்லை ஸம்ஸ்கிருத மொழியாகவே கொண்டு 'வாக்கைக் கொடுப்பவள்' என்று பொருள் கூறுவோரும் உண்டு. பகவானுக்குப் பாமாலை பாடிக் கொடுத்ததை நினைத்துக்கொண்டு 'கோதா' என்னும் பெயருக்கு இப்படி உட்பொருள் கூறுகிறார்கள். வேறு பொருள்களும் கூறுவதுண்டு.

ஸ்ரீ வேதாந்த மகாதேசிகன், கோதாஸ்துதி என்ற தமது ஸம்ஸ்கிருத நூலில் முதல் சுலோகத்திலேயே கோதையைப் 'பெரியாழ்வாரது வம்சமாகிய நந்தவனத்துக்குக் கற்பகக் கொடி போன்றவள்' என்றும், 'பொறுமையே உருவெடுத்து வந்தாற் போன்றவள்' என்றும்,

'கருணையின் மிகுதியால் மற்றொரு அலர்மேல் மங்கை ஒத்தவள்' என்றும் போற்றுகிறார்.

கண்ணபிரான் தொடர்பினால் 'தூய பெருநீர் யமுனை' தூய்மையும் பெருமையும் பெற்றிருப்பதுபோல், அதே தொடர்பினால் கோதை வாக்கும் சிறப்புற்றிருக்கிறது என்றும், இவள் அருளிய பிரபந்தங்களை முறையாக ஓதி 'அனைத்து ஆடுவோர்' மிக்க இனிமை வாய்ந்த வாக்கையுடைய கவிகளாவரென்றும்; கோதாஸ்துதியின் நான்காவது சுலோகம் குறிப்பிடுகின்றது.

இத்தகைய கோதாதேவி எம்பெருமானுக்குச் சூடிக்கொடுத்த மாலைகள் பல; பாடிக் கொடுத்த மாலைகள் இரண்டு. இப்பாமாலைகளில் முதலாவது பிரபந்தம் திருப்பாவை; 'தமிழ் வேதம்' என்ற திவ்யப் பிரபந்தங்களில் முதலாயிரத்தைச் சேர்ந்தது.

கோதையை ஆண்டாள் என்றும், சூடிக்கொடுத்த சுடர்கொடி என்றும் போற்றுவதுபோல் திருப்பாவை பாடிய செல்வி என்றும் சிறப்பித்துப் பேசுவதுண்டு. ஸ்ரீ வைஷ்ணவ சம்பிரதாயத்தின் வளர்ப்புத் தாயாகிய ஸ்ரீ ராமாநுஜர், தம்மைத் 'திருப்பாவை ஜீயர்' என்று அனைவரும் சிறப்பித்துப் பேசுமாறு இந்தப் பிரபந்தத்தில் ஈடுபட்டிருந்தாரென்றால், இத்திருப்பாவையின் பெருமை கொஞ்சமோ? அப்பெரியார் 'உந்துமத களிற்றன்' என்ற திருப்பாவைப் பதினெட்டாம் பாட்டை விசேஷித்து உகந்ததாகப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை கூறியுள்ளார்.

கூரேசனின் அருமைத் திருக்குமாரரான பட்டர், திருப்பாவையில் உபநிஷத் ரகசியங்களான பரம தத்துவார்த்தங்கள் உண்டென்று மோகித்திருப்பர். இவர் ஸ்ரீ ரங்கநாதனைப் பிரிய நேர்ந்த துயரத்தால் கலங்கியிருந்த போது, இவரது பிரிய சிஷ்யரான நஞ்சீயர் இவருள்ளத்தை மகிழ்விக்க வேண்டுமென்று, ஆண்டாளைப்பற்றி ஒரு சுலோகமும், ஆழ்வார்களைக் குறித்து ஒரு சுலோகமும் இயற்றியருளலாகாதோ?' என்று கேட்டார். அப்போது பட்டர் மிகவும் பிரீதியுடன் 'நீளாதுங்க' என்று தொடங்கும் தனியனை அருளிச்செய்து ஆண்டாளைச் சரணமடைந்து ஆறுதல் பெற்றாராம்.

இத்தகைய திருப்பாவைப் பிரபந்தத்தை வைஷ்ணவர்கள் மார்கழி மாதத்திலே உதய காலத்தில் நீராடி ஓதுகிறார்கள்; ஆராதனைகள் நடத்துகிறார்கள். நாளொன்றுக்கு ஒரு பாசுரமாகத் திருப்பாவை முப்பதும் பக்தர்கள் மார்கழி மாத முழுவதும் ஓதுகிறார்கள். ஆண்பாலர்

பெண்பாலர் அனைவரும் சமயாசாரமாக இந்த வழக்கத்தை மேற்கொண் டிருக்கிறார்கள். இது பெண்களால் பெரிதும் அனுஷ்டிக்கப்படுகிறது.

‘திருப்பாவை’க்குப் பல வியாக்கியானங்கள் உண்டு. இந்த வியாக்கியானங்கள் மணிப்பிரவாள நடையில் அமைந்துள்ளன. இவற்றில் ஆறு வியாக்கியானங்கள் அச்சிடப் பெற்றுள்ளன. மிகவும் பிரசித்தமாக வழங்குவன பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த மூவாயிரப்படியும் (பிள்ளைலோகாசாரியரின் தம்பியாரான) அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச்செய்த ஆறுயிரப்படியும், (வடகலை ஸம்பிரதாயத்தைச் சார்ந்த) பெரிய பரகாலஸ்வாமி வியாக்யானமும், சுத்தஸத்வம் தொட்டயாசார்யரும், வானமாமலைச் சீயரும் அருளிச் செய்த ஸ்வாபதேச வியாக்கியானங்களும் ஆகும்’ என்பர் ஸ்ரீ வை. மு. கோபாலகிருஷ்ணமாச்சாரியர்.

ஸ்ரீ பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரிய ஸ்வாமி, ஈராயிரப் படி மூவாயிரப்படி என்று வழங்கி வருகிற வியாக்கியானங்களும் தென் கலை ஸம்பிரதாய நெறியைச் சார்ந்தவையென்று குறிப்பிட்டு, ஆயிரப் படி ஐயாயிரப்படி என்ற வேறு இரண்டு வியாக்கியானங்கள் உண் டென்று தாம் கேள்விப்பட்டிருப்பதாகவும் தெரிவிக்கிறார்.

வடகலை ஸம்பிரதாயத்தைச் சார்ந்த ஸ்ரீ ரங்கராமாநுஜ ஜீயர் திருப்பாவைக்கு ஸம்ஸ்கிருத வியாக்கியானமாகவே ஒன்று இயற்றியுள்ளார். ரங்கநாத ஸ்வாமி இயற்றிய மணிப்பிரவாள வியாக்கியானமும் வடகலை ஸம்பிரதாயத்தைச் சார்ந்தது.

முன்னோர் இயற்றிய உரைகளைத் தழுவி மேலும் சில விசேஷ அர்த்தங்கள், ரஸோக்திகள் முதலியவற்றையும் சேர்த்து ஸ்ரீ பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் திருப்பாவைக்கு ஒரு புதிய உரை எழுதியுள்ளார். திருப்பாவையின் பொருளை ஸம்ஸ்கிருதப் பயிற்சி இல்லாதவர்களும் உணர்வதற்கு இப்பெரியாரின் இப்புதிய உரை பயன் படும் என்பதில் ஐயமில்லை. முன்னோர் இயற்றிய உரைகளை ஆராய் வோருக்கும் இந்த உரை ஒரு நல்ல வழிகாட்டியாகும்.

‘திருப்பாவை’ போன்ற பிரபந்தங்கள் பாவைப்பாட்டு என வழங் கப்பட்டன. மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் அருளிய ‘திருவெம்பாவை’ யும் ‘பாவைப்பாட்டு’ வகையைச் சார்ந்ததே. ஜைனர்களின் ‘திரு வெம்பாவை’யும் அச்சிடப்பட்டிருக்கிறது. ஜைனர்களின் அருகக் கடவுளையோ, பௌத்தர்களின் புத்த பகவானையோ ‘அறிவன்’ என்று

குறிப்பிட்டுப் பாடியிருக்கும் ஒரு பழைய பாவைப்பாட்டு வழங்கி வந்தது என்பதற்கும் ஆதாரம் கிடைக்கிறது. பிற்காலத்தில் தத்துவராய சுவாமிகள் அத்வைத பரமாக இயற்றிய பாவைப்பாடல்களும் உண்டு.

மார்கழி நோன்பு

'மார்கழி நீராட என்று ஒரு வியாஜத்தைக் கொண்டு, நோன்பு என்று ஒரு வியாஜத்தாலே' எம்பெருமானுக்கு ஆட்செய்வதே பரம புருஷார்த்தம் என்பதைத் திருப்பாவைக்குக் கருத்தாக அருளிச் செய்வர் பெரியவாச்சான்பிள்ளை. இந்த நோன்பைப் 'பாவை நோன்பு' என்றும், 'மார்கழி நோன்பு' என்றும் கூறுவதுண்டு.

இந்த நோன்பின் சில முக்கியமான செய்திகளைத் திருப்பாவையின் இரண்டாவது மூன்றாவது பாசுரங்களிலும், இருபத்தாறாவது இருபத்தேழாவது பாசுரங்களிலும், இருபத்தொன்பதாவது பாசுரத்திலும் காண்கிறோம். நோன்பு நோற்பவர் நிகழ்த்திவந்த கிரியைகள் இரண்டாவது பாசுரத்திலும், நோன்பால் நாட்டுக்கு விளையும் நற்பயன் மூன்றாவது பாசுரத்திலும் பிரஸ்தாபிக்கப்படுகின்றன. இருபத்தாறாவது பாசுரத்திலே நோன்புக் காலத்தில் வழங்கும் விருதுகளும் வாத்தியங்களும் பிரஸ்தாபிக்கப்படுகின்றன.

நோன்பு முடிந்ததும் பெண்கள்பெறும் சம்மானம் இருபத்தேழாவது பாசுரத்திலே பிரஸ்தாபிக்கப்படுகின்றது. அதாவது, பெண்கள் கொள்ள விரும்பும் கோலத்தையும், உட்கொள்ள விரும்பும் விருந்தையும் குறிப்பிடுகிறது இப்பாசுரம். ஆடையாபரணங்களால் தங்களை அலங்கரித்துக்கொண்டு விருந்துண்ண விரும்புகிறார்கள். அக்காரடலை என்னும் பால் சர்க்கரைப் பொங்கலே இந்த விருந்தின் சிறப்பாகும். இதை இந்தப் பாசுரம், 'பாற்சோறு மூட நெய்பெய்து முழங்கை வழிவார' என்று குறிப்பிடுகின்றது.

இறுதிப் பாசுரத்திற்கு முந்திய பாசுரத்திலே திருப்பாவையின் பரம தாத்பரியம் வெளிப்படுகிறது என்பர். கண்ணனைத் தலைவனாகப் பெற்று அவனுடைய திருவடிகளில் நித்திய கைங்கரியம் செய்வதே நோன்பு நோற்பவர்களின் முக்கிய நோக்கமெனத் தெரியவருகிறது. இதிலிருந்து, இந்த நோன்பைக் கன்னியர் நோற்பது, தாம் ஒப்புயர் வற்ற தலைவரை—அதாவது கணவரை—அடைந்து உய்வதற்கே என்ற இம்மைப்பயனும் இனிது புலனாகின்றது.

ஒரு காலத்தில் இந்தப் பாவை நோன்பு அல்லது மார்கழி நோன்பு இம்மைப்பயன் கருதியே நிகழ்த்தப் பெற்றதாகப் பழைய நூல்களை ஆராய்வதிலிருந்து அறிந்து கொள்கிறோம். அதாவது, மழை பெய்து நாடு செழிக்கவேண்டும் என்பதற்காகவும், நல்ல கணவனை அடைய வேண்டும் என்பதற்காகவும் கன்னிப் பெண்கள் இத்தகைய நோன்பு நோற்றார்கள் எனத் தெரியவருகிறது.

தமிழ்நாட்டில் சங்ககாலத்திலேயே இந்த நோன்பு அனுஷ்டானத்தில் இருந்தது. 'மார்கழித் திங்கள் மதி நிறைந்த நன்னாளி'ல் இந்த நோன்பு ஆரம்பமாயிற்று என்பதைப் பரிபாடல் என்னும் சங்க நூலும் உறுதிப்படுத்துகின்றது. ஆசிரியர் நல்லந்துவனார் வையை யாற்றங் கரையில் கன்னிப்பெண்கள் மார்கழி நீராடி நோன்பு நோற்றதை வருணித்திருக்கிறார்.

'பூமி மழை வளம் பெற்றுக் குளிர்வதாக' என்று கன்னிப்பெண்கள் நோன்பு நோற்றதாகவும் கூறியுள்ளார். கன்னிப் பருவத்தில் நோன்பு நோற்றவர்கள் உத்தம நாயகனைப் பெற்று விளங்குகின்ற ஒரு குறிப்பும் பரிபாடலில் காணப்படுகிறது.

மார்கழி நீராட்டத்தைத் தைந் நீராடல் என்று சங்க நூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. முன்னாளில் மாதங்களைச் சந்திரன் வழியாகக் கணக்கிட்டார்கள்; இன்றுபோல் சூரியன் வழியாகக் கணக்கிடவில்லை. மாதத்தைத் 'திங்கள்' என்று குறிப்பது அந்தப் பழைய வழக்கத்தின் நினைவுக் குறிதான். ஆண்டாளும் மார்கழி மாதத்தை 'மார்கழித் திங்கள்' என்று குறிப்பிட்டுத் தானே தன் திருப்பாவையைத் தொடங்குகின்றாள்.

முன்னாளில் மார்கழித் திங்கள் 'மதி நிறைந்த நன்னா'ளாகிய பௌர்ணிமையுடன் முடிவுபெறும். மறுநாள் தைமாதம் தொடங்கும்; இம்மாதம் தை மாதத்துப் பௌர்ணமியோடு முடியும். இதைப் பூர்ணிமாந்தமுறை என்பர். இம்முறைப்படி முன்னாளில் மார்கழி நோன்பு அனுஷ்டிக்கப்பட்டதால், மார்கழிப் பௌர்ணிமையில் தொடங்கிய நீராட்டத்தைத் தைந்நீராடல் என முன்னோர் வழங்குவாராயினர்.

இந்த நீராட்ட விழாவை அம்பாவாடல் என்று ஆசிரியர் நல்லந்துவனார் குறிப்பிடுகிறார். மணமாகாத பெண்கள் தாய்மாரைத் துணையாகக் கொண்டு நீராடியதாக ஆசிரியர் கூறியிருப்பதால் இது 'அம்பாவாடல்' என்று பெயர் பெற்றதாக உரையாசிரியர் பரிமேலழகர்

கைகஞ்செய்கின்றார். அர்பாவாடல் என்பதை அம்பாவையாடல் என்று கொள்வது பொருந்தும் : நீர்த்துறையில் பாவை அமைத்துப் பெண்கள் நீராடி விளையாடியதாகத் தெரியவருகிறது.

'அம்பா' என்பது தேவியைக் குறிப்பதால் இந்த நீராட்டம் ஆதியில் தேவியின் பொருட்டு நிகழ்த்தப் பெற்றிருக்கவேண்டும் என்பர், ஆராய்ச்சிப் பேரறிஞரான ஸ்ரீ. மு. இராகவையங்கார். இவர் தமது கைத்திற்கு ஆதாரமாக ஸ்ரீமத் பாகவதத்திலே மார்கழி நோன்புபற்றி வரும் செய்திகளைக் குறிப்பிடுகின்றார். இச்செய்திகளின் சுருக்கம் வருமாறு :

கோகுல மகளிர் காத்யாயனி விரதத்தைத் தொடங்கினர். ஹவிஸ்ஸை உண்டு அந்த நோன்பை நடத்தி வந்தனர். ('செய்யுண்ணோம், பாலுண்ணோம்' என்று திருப்பாவையில் வருவதை இங்கே நினைப்பூட்டிக்கொள்ளலாம்.) அருணோதயத்தில் (திருப்பாவை சொல்லும் 'சிற்றஞ்சிறு காலையில்') அப்பெண்கள் எழுந்திருந்து யமுனா நதியில் ('தூய பெருநீர் யமுனை'யில்) நீராடி ஈர நுண்மணலால் காத்யாயனி தேவியின் உருவம் சமைத்தனர். சந்தனம் மலர் தூபம் தளிர் பழம் இவற்றாலும் நைவேத்யங்களாலும் தேவியை ஆராதித்தனர். ('தூயோமாய் வந்து நாம் தூமலர் தூவித்தொழுது' என்று திருப்பாவையில் கூறியிருப்பது நினைவிற்கு வருகிறது.) இப்படித் தொழுது, 'எங்களுக்கு நந்தகோபர் மைந்தனாகிய கண்ணனை நாயகனாக அருள்வாயாக' என்று பிரார்த்தித்தார்களாம். ('நந்தகோபன் குமரன்' என்று கண்ணனை முதற் பாசுரத்திலேயே திருப்பாவை குறிப்பிடுகிறது.)

காத்யாயனி தேவியின் திருநாமங்களை அவர்கள் வாயாரச் சொல்லி, 'மஹாமாயே! மஹாயோகினி! ஈச்வரீ!' என்று விளித்து வணங்கியதாகவும் பாகவதம் தெரிவிக்கிறது பிறகு கண்ணனைத் தியானித்துக்கொண்டு ஒருமாச காலம் அப்படியே பூஜை செய்து நோன்பை விடாது நடத்தி வந்தனராம். (திருப்பாவையிலோ கோபியர் கண்ணனின் திருநாமங்களையே பாடிக் கண்ணனையே சிந்திக்கிறார்கள்.)

ஒரு நாள் அந்த ஆய்ப்பாடிக் கன்னியர் யமுனையில் நீராடுவதற்காகக் கிழக்கு வெளுக்கு முன்பே எழுந்து அவரவர் தோழிமார்களின் பெயரைச் சொல்லிக் கூப்பிடுகிறார்கள். (இது திருப்பாவையில் வருணிக்கப்படுவது பிரசித்தம்.) ஒருவரோடு ஒருவர் கைகோத்துக்கொண்டு ஸ்ரீ கிருஷ்ண சரிதங்களைப் பாடியவண்ணம் போகிறார்கள்.

(இந்தக் கருத்தும் திருப்பாவையில் குறிப்பாகவும் விளக்கமாகவும் காணப்படுவதுதான்.) அவர்கள் கிருஷ்ண சரிதங்களைப் பாடிக் கொண்டே நீரில் விளையாடிக் கொண்டிருக்கும்போது பரமயோகிகளுக் கும் யோகியான ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் அவர்களுக்கு விரதபலம் அளித்து மனோரதம் நிறைவேறச் செய்தான் என்பது ஸ்ரீ பாகவத உபாக்கி யானம்.

சங்க நூல்களில் தைந்நீராடல் பற்றி வருவதையும், ஸ்ரீமத் பாகவத புராணத்தில் மார்கழி நோன்பு குறித்து வருவதையும் ஒப்பிட்டு ஆராய்ந்து பார்க்கும்போது, தைந்நீராடல், மாதம் கணக்கிடப்பெற்ற முறையை ஒட்டி மார்கழி நீராட்டமாக மாறியதுடன் ஒருவகை நோன் பாகவும் மாறிவிட்டதென்று தெரிய வருகிறது. நீர்த்துறைகளில் வைத்துப் பாவைகளை உமாதேவியாக வழிபடும் வழக்கத்திலே, பழைய லௌகிக நீராட்டுவிழா ஓரளவு சமயக் கொள்கையை ஏற்றுக்கொண்ட தும் புலனாகிறது.

ஆண்டாளின் திருப்பாவையில் வைஷ்ணவ சமயக் கருத்துக்கள் நிரம்பியிருப்பதுபோல், சைவர்களின் பாவைப் பாட்டாகிய திருவெம் பாவையில் சைவ சமயக் கருத்துக்களைக் காண்கிறோம்.

ஆய்ப்பாடியிலுள்ள ஆயர்கள் மழைபெய்யாக் குறையை நீக்க வேண்டிக் கண்ணனுடைய தலைமையில் தங்கள் பெண்களை மார்கழி நோன்பு நோற்கச் சொன்னதாகவும், அப்பெண்களில் சிலர் துயிலுணர்ந் தெழுந்து தோழியரையும் அழைத்துக் கண்ணபிரானையும் எழுப்பி யமுனையில் நீராடி நோன்பு நோற்றுக் கண்ணனைத் தலைவனாகப் பெறும் தங்கள் மனோரதத்தை அடைந்ததாகவும் பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருப் பாவையின் வரலாறு கூறியிருப்பதில், இவர் ஸ்ரீமத்பாகவத புராண வரலாற்றை நூற்பிரமாணமாகக் காட்டவில்லை.

மார்கழி நோன்பு உமாதேவியுடன் தொடர்புடையது என்பதற்குத் திருப்பாவை வியாக்கியானத்திலும் ஆதாரம் இல்லை. திருப்பாவை மூலத்திலும் ஆதாரம் இல்லை. 'பாவை' என்னும் சொல்லைக் கொண்டே நோன்புக்கும் தேவிக்கும் தொடர்பு காட்ட முயல்கின்றார் திரு. மு. இராகவையங்கார். ஆனால் பண்டைக் காலத்திலே பெண் கள் நீர்த்துறையில் பாவை அமைத்து நீராடி விளையாடிய தைந்நீராட லில் மெல்ல மெல்லச் சமய உணர்ச்சி புகுந்து நிரம்பியது என்று கருதுவதே ஆராய்ச்சி முறையாகும்.

ஆண்டாளின் மார்கழி நோன்பிலே தேவியைக் குறித்த பிரஸ்தாபம் சிறிதும் இல்லை. 'பாவை' என்பதற்கு 'நோன்பு' என்றே வியாக்கியான சக்ரவர்த்தி பொருள் கொண்டிருப்பதால், ஆண்டாள் காலத்திலே இச்சொல் நோன்புப் பொருளிலேயே வழங்கி வந்திருக்கவேண்டும் என்ற ஊகம் தவறாகாது. இந்தப் பொருள், ஸ்ரீ. மு. இராகவையங்கார் ஊகிப்பதுபோல் பிரதிமை அடியாகவே வந்திருக்கவேண்டும் ; ஆனால் தேவியின் பிரதிமை அடியாகவே வந்திருக்கவேண்டும் என்பதற்குத் தக்க ஆதாரம் இல்லை.

ஸ்ரீமத் பாகவத புராணம் ஆழ்வார்களின் காலத்திற்கும் பிற்பட்டுத் தோன்றியதென்று தற்கால ஆராய்ச்சியாளர் ஊகிக்கின்றனர். இது சரியானால் மார்கழி நீராட்டம் நீண்ட காலமாகத் தமிழ்நாட்டிலே வழங்கி வந்து நாளடைவில் நோன்பாகவும், ஒருவகைச் சமய நோன்பாகவும் பரிணமித்து, அப்பால் பாகவத புராணத்திலே இடம் பெற்றிருக்கவேண்டும்

"இந் நோன்புக்கு மூலம் சிஷ்டாசார ஸித்தம் ; 'மேலையார் செய்வனகள்' என்று ஆண்டாள் தானும் அருளிச் செய்தாள்" என்பர் ஸ்ரீ பெரியவாச்சான் பிள்ளை. முன்னோர் அனுஷ்டானத்தையே பின்பற்றி அநாதிகாலமாக நடைபெற்று வருவது இது ; இதற்கு வேத நூற்பிரமாணம் இல்லை என்பது ஸ்ரீ பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் கருத்து. 'தொல்பாவை' என்பர் உய்யக்கொண்டாரும் தனியனில். தமிழ்நாட்டுப் பழைய வழக்கத்தைத் தழுவிய இந்த மார்கழி நீராட்டம் இன்றும் மலையாள நாட்டில் சில மாறுபாடுகளுடன் 'திருவாதிரைப் பெருவிழா' வாக இளம் பெண்களால் வெகு விமரிசையாய்க் கொண்டாடப்பெறுகின்றது.

திருப்பாவையைத் தழுவி வைஷ்ணவ முறையாகவோ, திருவெம்பாவையைத் தழுவிச் சைவ முறையாகவோ மலையாளப் பெண்கள் இவ் விழாவைக் கொண்டாடாவிட்டாலும், அவர்களது கொண்டாட்டத்தின் ஒரு முக்கிய அம்சத்தைத் திருப்பாவையின் இருபத்தேழாவது பாசுரத்திலே காணலாம். அம் மலைநாட்டுப் பெண்கள் விழாவின் இறுதியில் தங்களை ஆடையாபரணங்களால் அலங்கரித்துக்கொண்டு விருந்து உண்பதும், அவ்விருந்தில் பாயஸத்தை விசேஷமாக உபயோகிப்பதும், ஆண்டாளின் கோபியர் ஆடையாபரணங்கள் அணிந்து பாற்சோறு உண்ண விரும்புவதை நினைப்பூட்டுகின்றன. இம்மலையாளப் பெண்களும் இவ் விழாவைக் 'காத்யாயனி விரத'மாக அனுஷ்டிப்பதில்லை.

திருப்பாவையும் - திருவெம்பாவையும்

மார்கழி நோன்பு தன் பழைய நிலைமை மாறிச் சமயானுஷ்டான மாகி விட்டதற்குத் திருப்பாவையைப் போல் மாணிக்கவாசக சுவாமி களின் திருவெம்பாவையும் சான்றாகும்.

திருவண்ணாமலையில் மார்கழித் திங்கள். அந்த ஆண்டில் பார்க்கு மிடமெங்கும் ஒரே செழிப்பு, ஒரே பசுமை. நீர் வளம் நில வளங்களு டன் குடிவளமும் சிறந்து ஓங்குகிறது. மழை பெய்து பொய்கைகள் நிறைந்திருக்கின்றன. தாமரைமலர்களும் நீல மலர்களும் வேறு மலர் களும் கண் விருந்தாடுகின்றன.

ஆனந்தமான காலை வேளையில் புள்ளினங்கள் உதய சூரியனுக்குப் பள்ளியெழுச்சி பாடுகின்றன. கோழிகள் கூவுகின்றன. மலர்க ளிடையே வண்டினங்கள் பண்பாடுகின்றன. மலைக்கோயிலிலிருந்து இசைக்கருவிகளின் இசை, சங்கொலி, மணிஒலி முதலான மங்கள ஒலி கள் எழுகின்றன. பெண்களும் துயிலெழுந்து, உறங்குபவர்களையும் எழுப்பிக்கொண்டு நீராடப் போகிறார்கள். அண்ணாமலையானின் புக ழைப் பேசிக்கொண்டும் பாடிக்கொண்டும் போகிறார்கள்.

காலைக் காட்சியை வியந்து நோக்கிக்கொண்டிருக்கும் நமது பக்த மணியின் உள்ளம் பூரித்துப் போகிறது. இந்தப் பூரிப்பே பாட்டாக முழங்குகிறது. காலை ஒளியும், அந்த ஒளியில் தாம் காணும் காட்சியும்,

ஆதியும் அந்தமும்
இல்லா அருபெருஞ்
சோதியை

ப் பாடத் தூண்டுகின்றன. திருவெம்பாவை உதயமாகிறது.

மணிவாசகப் பெருமான் மதுரையிலிருந்து புறப்பட்டுப் பல தலங் களையும் தரிசித்துக் கொண்டே, பசும்பொன் பரப்பிவைத்தாற்போல நெற்கதிர்கள் பழுத்துச் செழித்திருந்த எத்தனையோ வயற்காடுகளையும் சோலைகளையும் தோட்டங்களையும் கடந்து திருவண்ணாமலை வந்து சேர்ந் திருக்கிறார். அதிகாலையில் துயிலுணர்ந்து எழுந்து இறையருளைச் சிந்தித்த வண்ணம், அந்த அருள்-வெள்ளத்திலே சுழித்தெழுவது போலத் தோன்றிய அழகுக் காட்சிகளை ஆயிரம் முகத்தால் காண்பது போல் அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறார். இக்காட்சிகளுக்கிடையே, நாட்காலையில் எழுந்திருந்து வீடு வாசல்களை மெழுகித் தூய்மை செய்து

அழகுக் கோலங்கள் இட்டுப் பூக்கள் பரப்பி வைத்து விட்டுப் பொய் கைக்கு நீராடப் போய்க்கொண்டிருக்கும் பெண்களையும் பார்க்கிறார்.

பெண்கள் கூட்டமாகப் போவதையும், கலகலவென்று பேசிக் கொண்டும் பாடிக்கொண்டும் சிரித்துக்கொண்டும் போவதையும் பார்க்கிறார். ஒருவரையொருவர் எழுப்புவதையும், பரிகசிப்பதையும், பூசலிடுவது போல் உரையாடுவதையும் விளையாடுவதையும் பார்க்கிறார். உறக்க மயக்கத்துடன் நடந்துகொண்டிருப்பவர்களையும் காண்கிறார்.

இக்கூட்டத்திலே அலங்காரச் செல்வியரைப் பார்க்கிறார்; முத்து நகைப்பெண்களைப் பார்க்கிறார்; வண்ணக்கிளி மொழியாரைக் காண்கிறார்; மான்போல் மருண்டு பார்த்துக்கொண்டே குதூகலமாய்த் துள்ளிச் செல்லுகிறவர்களையும் காண்கிறார். 'இவர்கள் எல்லாரும் சித்தத்திலும் அழகியவர்களாய், சிவபக்தி பண்ணிக்கொண்டேபோய் நீராடினால், இந்த மார்கழி நீராட்டம் எவ்வளவு சிறப்புடையதாகும்!' என்று எண்ணமிடுகிறார்.

பெண்களின் விளையாட்டுப் பேச்சிலே சிவபக்தியை அமைத்துப் பாட விரும்புகிறது மணிவாசகர் உள்ளம். கன்னிப்பருவத்துப் பெண்கள் ஒருவரையொருவர் துயிலெழுப்பி மார்கழி நீராடும் பாவை நோன்பு வரலாற்றையும் தமது மணிவாசகத்திற்கு விஷயமாக்கிக் கொள்ள விரும்புகிறார். கன்னியர் தாம் பூஜிக்கும் பாவையை விளித்து 'எம்பாவாய்' என்று பாடி முடிப்பதாக இருபது பாவைப் பாடல்கள் பாடுகிறார்.

நன்றாகக் கலியாணஞ் செய்துகொண்டு நல்வாழ்வு வாழவேண்டும் என்பதுதானே கன்னிப் பெண்களின் பெரு நோக்காக இருக்கவேண்டும். இந்த நோக்கத்தை மணிவாசகப் பெருமான் தமது திருவெம்பாவையில் ஒன்பதாவது பாசுரத்திலும், இறுதிப் பாசுரத்துக்கு முந்திய பாசுரத்திலும் குறிப்பிடக் காண்கிறோம்.

வீடு வாழ, நாடு வாழ வேண்டும். குடும்பத்தின் விரிவே ஊர், நகரம், நாடு. நாடு வளங்குன்றியிருந்தால் நாம் மட்டும் வாழ்வது எப்படி? எனவே நாடு செழிக்க மழைபெய்ய வேண்டுமென்றும் பெண்கள் நோற்க விரும்புகிறார்கள். இந்தப் பெண்களின் மழைப் பாட்டைத் திருவெம்பாவையின் பதினாறாவது பாசுரமாகக் காண்கிறோம். திருப்பாவையில் நான்காவது பாட்டு மழைப் பாட்டு; மூன்றாவது பாட்டிலும் மழைபெய்து நாடு செழிக்கவேண்டுமென்ற விருப்பத்தைக் காண்கிறோம்

பாவை நோன்பைப் பற்றிய குறிப்புக்களை ஆண்டாள் திருப்பாவையிலே அதிக அளவில் காண்கிறோம். பாவை நோன்பிற்குரிய செயல்களோடு, நோற்பவர்கள் பெறும் பேறுகளையும் திருப்பாவை குறிப்பிடக் காண்கிறோம். நோன்பிற்குரிய செயல்களைக் 'கிரிசைகள்' (கிரியைகள்) என்று திருப்பாவைப் பிரஸ்தாபிக்கிறது.

சில கிரியைகள் 'பிரவ்ருத்தி' ரூபமாகவும், சில கிரியைகள் நிவ்ருத்தி ரூபமாகவும் உள்ளன. அதாவது பற்றிக்கொள்ளும் நியமங்களும் உண்டு; விடவேண்டிய நியமங்களும் உண்டு. எந்தப் பெருங்காரியத்தில் ஈடுபடுவோரும் 'இந்த என்பெரு நோக்கம் நிறைவேறும் வரை நான் சில நியமங்களைப் பற்றி நிற்பேன்; சில காரியங்களை விட்டு விடுவேன்' என்று சங்கற்பம் செய்து கொள்வதுண்டு. இந்த அனுபவத்தை ஒட்டியே பாவை நோன்பிலும், பற்றும் கிரியைகளும் விடும் கிரியைகளும் குறிக்கப் பெறுகின்றன எனலாம்.

பற்றும் கிரியைகளில் காலை நீராட்டம் அதிமுக்கியமானது என்ற கருத்தைத் திருவெம்பாவையிலும் தெளிவாகக் காண்கிறோம். இறைவன் அடிபாடுவது என்ற நியமமும் திருப்பாவையிலும் திருவெம்பாவையிலும் ஒருங்கே வற்புறுத்தப்படுகிறது. இந்த இரண்டு நியமங்களுடன்,

ஐயமும் பிச்சையும்
ஆந்தனையும் கைகாட்டி

என்ற ஒரு நியமத்தையும் பற்றும் கிரியையாக ஆண்டாள் குறிப்பிடுகிறாள்.

பாவை நோன்பில் விடும் கிரியைகள் (1) நெய்யுண்ணாதது; (2) பால் உண்ணாதது; (3) மையிட்டுக் கொள்ளாதது; (4) மலரால் அலங்கரித்துக் கொள்ளாதது முதலியன. விடும் கிரியைகளில் எப்போதும் விட்டுவிட வேண்டிய இரண்டு காரியங்களையும் சேர்த்துப் பேசுகிறாள் ஆண்டாள். அவை (1) செய்யாதன செய்யாமலிருப்பதும், (2) கோள் சொல்லாமலிருப்பதுமாகும். இவற்றை அறவே விட்டொழிக்க வேண்டும் என்பதைப் பாவை நோன்பில் விசேஷ சங்கற்பமாகச் செய்து கொள்வார்கள் என்பது குறிப்பு.

சாதாரணமாக ஐயமும் பிச்சையும் அபேதமாய்க் கருதப்படுகின்றன. 'ஐயம்' என்பதற்குப் பிச்சை என்ற பொருளை அகராதியில் காணலாம். ஆனால் ஐயம், பிச்சை என்ற இரண்டுக்கும் பொருளில் ஏதாவது வேறுபாடு இருக்கவேண்டும் என்பதற்கு ஆண்டாள் வாக்கே சான்றாகும். இரப்போர்க்கெல்லாம் கொடுப்பது பிச்சை என்றும்,

தகுதியுள்ள பெரியோருக்கு உரிய காலத்தில் வேண்டும் அளவு மிகுதியாக உதவுவது ஐயம் என்றும் பொருள் படுவதாக வடமொழி தென்மொழி இரண்டையும் நிலைகண்டு உணர்ந்த உரையாசிரியர் நிச்சயித்திருக்கிறார்.

பாவை நோன்பில் இரப்பவர்களுக் கெல்லாம் உணவு வழங்குவது டன், தக்க பெரியோரின் தேவையைக் காலமறிந்து பூர்த்தி செய்வதும் ஒரு நியமமாகக் கருதப்படவேண்டும் என்பதை ஆண்டாளின் அபிப்பிராயமாகக் கருதலாம். இத்தகைய நியமங்கள் திருப்பாவையின் இரண்டாவது பாசுரத்தில் காணப்படுகின்றன.

நோன்பு நோற்பவர்கள் பெறும் பேறுகளைத் திருப்பாவையின் ஐந்தாம் பாசுரம் குறிப்பிடுகிறது :

தூயோமாய் வந்துநாம்
தூமலர்தூ வித்தொழுது
வாயினல் பாடி
மனத்தினல் சிந்திக்க,
போய பிழையும்
புகுதருவான் நின்றனவும்
தீயினில் தூசாகும்
செப்பேலோ ரெம்பாவாய்.

நோற்பவர் பெறும் பேறுகளில் மிகவும் சிறந்தன கன்னியர் நல்ல கணவரை அடைவதும், நாடுசெழிக்க நல்லமழை பெய்வதும் என்பர்.

ஆண்டாள் திருப்பாவையின் முதற்பாட்டு,

மார்கழிநீ ராட
மகிழ்ந்தேலோ ரெம்பாவாய்

என்று முடிகிறது. திருவெம்பாவையின் இறுதிப் பாட்டு,

போற்றியாம் மார்கழிநீ
ராடேலோ ரெம்பாவாய்

என்று முற்றுப் பெறுகின்றது. இந்த இரண்டு பாவைப் பாட்டுகளிலும் 'பரம தாத்பர்யம்' என்று சொல்லத்தக்க தனிப்பெரு நோக்கம் இறுதிப் பாசுரத்துக்கு முந்திய பாட்டில் காணப்படுகிறது.

போற்று மனாஅடியே
போற்றும் பொருள் கேளாய்

என்ற பீடிகையுடன் கைங்கரியப் பிரார்த்தனை ஆரம்பமாகிறது திருப்பாவையில். கண்ணன் காதலும் கைங்கரியமும் வாய்க்கப்பெற வேண்டும் என்பதே கோபியர் பிரார்த்தனை.

திருவெம்பாவையில், சிவனடியார் மீது அன்பு வேண்டும் என்பதும் சிவ கைங்கரியம் சித்திக்க வேண்டுமென்பதும் இறுதி வேண்டுகோளாகக் குறிக்கப்படுகின்றன.

குற்றேவல் எங்களைக்
கொள்ளாமல் போகாது

என்பதும், 'உனக்கே நாம் ஆட் செய்வோம்' என்பதும் திருப்பாவையில் வேண்டுகோள். திருவெம்பாவையில்,

எம்கை உனக்கல்லா(து)
எப்பணியும் செய்யற்க

என்பது கைங்கரிய வேண்டுகோள்.

திருப்பாவையிலும், திருவெம்பாவையிலும் கண்ணுக்கினிய பெண்மணிகளைச் சித்தம் 'அழகியார்' ஆகவும் காண்கிறோம். ஆய்ப்பாடிச் செல்வச் சிறுமியர்களின் நினைவு திருப்பாவைக்குக் காரணமாயிற்று. திருவண்ணாமலைச் செல்வியரின் காட்சி திருவெம்பாவைக்குத் தூண்டுகோல் என்பது ஊகம். 'புன மயிலே!' என்றும் 'இளங்கிளியே!' என்றும் திருப்பாவையில் பெண்கள் விளிக்கப் பெறுகின்றார். திருவெம்பாவையில் 'வண்ணக்கிளிமொழியார்' என்றும் முத்தன்ன வெண்ணகையார்' என்றும் பெண்கள் குறிக்கப் பெறுகின்றார்.

தலைவனாகிய இறைவனைத் திருவெம்பாவை 'கண்ணுக்கு இனியான்' (பாட்டு: 4) என்று சுட்டிக் காட்டுகிறது என்றால், திருப்பாவை திருமாலாகிய தலைவனை 'மனத்துக்கினியான்' (பாட்டு: 12) என்று சுட்டிக் காட்டுகிறது.

'கண்ணுக்(கு) இனியானைப்
பாடி'
'மனத்துக்(கு) இனியானைப்
பாடவும்'

என்ற திருவெம்பாவை திருப்பாவை வாக்குகளை நோக்குக.

தெய்வத் தலைவனைத் திருப்பாவை (பாட்டு 21) 'தோற்றமாய் நின்ற சுடரே!' என்று குறிப்பிடுகிறது 'ஆதியஞ் சோதியே ஆயர்

குலத்தினில் தோன்றும் அணி விளக்கு ' (திருப்பாவை : 5). திருவெம் பாவை சிவபெருமானைப் ' பரஞ்சோதி ' என்றும்,

ஆதியும் அந்தமும்
இல்லா அருபெருஞ்
சோதி

என்றும் குறிப்பிடுகிறது.

திருப்பாவையின் இருபத்துநாலாம் பாட்டு கண்ணனது நடையழகு முதலியவற்றைப் ' போற்றி ' ' போற்றி ' என்று போற்றுகிறது.

அன்றிவ் வுலகம்
அளந்தாய் அடிபோற்றி

என்பது இப்பாட்டின் முதல் அடி. இப்படி முதல் ஆறு அடிகள் போற்றி போற்றி என்று முடிகின்றன. திருவெம்பாவையின் இருபதாம் பாட்டில் எட்டுப் ' போற்றி 'களைக் காண்கிறோம். எல்லாம் அடி மலர்களைப் போற்றுவனவே.

போற்றி அருளுகநின்
ஆதியாம் பாதமலர்

என்பது முதல் அடி. ஆண்டாள் பாசுரத்திலே போற்றி என்பது அடியின் இறுதியில் அமைந்திருக்க மணிவாசகர் பாசுரத்திலே போற்றி என்பது அடியின் தொடக்கமாக அமையக் காண்கிறோம்.

பேச்சிலும் திருப்பாவைக் கன்னிகைகளைத் திருவெம்பாவைக் கன்னிகைகள் நினைவூட்டுகிறார்கள். பரிகாச உரையாடல்களிலும் ஒற்றுமை காண்கிறோம். திருவெம்பாவையின் முதல் பாசுரத்திலே,

வன்செவியோ நின்செவிதான் ?

என்று வருகிறதல்லவா ? இது திருப்பாவையின் ஒன்பதாம் பாசுரத்திலே ' உன் மகள் தான் ஊமையோ ? அன்றிச் செவிடோ ? ' என்று வருவதை நினைவூட்டுகிறது.

திருவெம்பாவையின் ஏழாம் பாசுரம் ' இன்னம் துயிலுதியோ ? ' என்று கேட்பதுடன்

என்னே துயிலின்
பரிசேலோர் எம்பாவாய்

என்று முற்றுப் பெறுகின்றது. இந்தத் துயிலின் பரிசுதான்.

கூற்றத்தின் வாய் வீழ்ந்த
கும்ப கரணனும்
தோற்றும் உனக்கே

பெருந்துயில்தான் தந்தானோ? (திருப்பாவை : 10) என்ற வாக்கி லும் காணப்படுகிறது. இதே கருத்தைத் திருவெம்பாவையின் எட்டா வது பாசுரத்தில்,

வாழியீ தென்ன
உறக்கமோ?

என்ற வாக்கிலும் காண்கிறோம்.

உறங்கும் நங்கைக்கும் உணர்த்தும் நங்கையருக்கும் இடையே நிக ழும் உரையாடலைத் திருப்பாவையின் பதினைந்தாம் பாசுரத்தில் காண் கிறோம். இப்பாசுரத்துடன் மணிவாசகப் பெருமானின் திருவெம்பா வையின் நான்காம் பாசுரத்தை ஒப்பிட்டுப் பாருங்கள். 'எல்லாரும் வந்தாரோ?' என்பது மணிவாசகர் வாக்கு. 'எல்லாரும் போந்தாரோ?' என்பது ஆண்டாள் வாக்கு. இதைத் தொடர்ந்து 'போந்தார், போந்து எண்ணிக் கொள்' என்று ஆண்டாள் அந்த அடியை முடிக்கின்றாள். மணிவாசகர் 'எல்லாரும் வந்தாரோ?' என்பதைத் தொடர்ந்து 'எண் ணிக் கொடு உள்ளவா சொல்லுகோம்' என்று கூறியதுடன் திருப்தி யடையாது 'நீயே வந்து எண்ணிக் குறையின் துயில்' என்று முடிக்கி றார். இந்த இரண்டு பாசுரங்களிலும் 'கிளிமொழி'யின் பிரஸ்தாபம் வருவதும் கூர்ந்து நோக்கத்தக்கது.

திருப்பாவையில் ஆனந்தமான காலை ஆனந்தமாக வருணிக்கப் படுகிறது. திருவெம்பாவையிலும் ஆனந்தமான காலைப் பொழுதின் அழகிய வருணனைக் காணப்படுகிறது. திருப்பாவையிலே அதிக அள வில் இயற்கைப் பொருள் அழகுகளின் வருணனைகளைக் காணலாம்.

'ஆண்டாள் அருளிய திருப்பாவை இயற்கையழகொன்றே உடையதாகவும் அடிகளருளிய திரு எம்பாவை அவ்வியற்கையழகோடு செயற்கையழகும் ஒருசேரப் பெற்றதாகவும் இருத்தல் கால ஆராய்ச்சி, கவித்துவ வரலாறு முதலாயவற்றை ஆராய்தற்கு உபகாரப் படுவன வாம்.' என்று திரு. நவநீத கிருஷ்ண பாரதியார் திருவாசகத்துக்குத் தாம் எழுதிய ஆராய்ச்சிப் பேருரையில் குறிப்பிடுகிறார். இது சிந்த னைக்கும் ஆராய்ச்சிக்கும் உரியது.

சுனை நீராடலின் வருணனைகள் திருவெம்பாவையின் சிறப் பியல்பு. திருப்பாவையிலோ கண்ணனைத் துயிலுணர்த்தி, அவன்

தன் கண்களால் மெல்ல மெல்லக் கடாட்சித்துக் கைங்கர்ய விண்ணப்பம் கேட்டருள வேண்டும் என்பது சிறப்பியல்பு.

'மாதங்களில் மார்கழி மாதமாக நான் இருக்கிறேன்' என்பது பகவத் கீதையில் கண்ணன் வாக்கு. நட்ட பயிர் வளர்ந்து கதிர்கள் விளைந்து தைப் பொங்கல் என்ற மகிழ்ச்சித் திருநாளை எதிர்நோக்கி இருக்கும் மார்கழி மாதத்தைச் சிறந்த மாதமாகச் சைவர்களும் மதிக்கிறார்கள்.

இந்த மாதத்தில் திருவாதிரைத் திருநாள் வருகிறது. வைகுண்ட ஏகாதசியும் வருகிறது. இம்மாதத்தை ஒட்டிவரும் மார்கழி நோன்பு சைவர்களுக்கும் வைஷ்ணவர்களுக்கும் ஒரு முக்கியமான கொண்டாட்டமாகும். இந்த நோன்பைத்தான் பாவை நோன்பு என்றும் கூறுகிறோம். இம்மைப் பயன் கருதிக் கன்னியர் ஆதியில் நோற்ற மார்கழி நோன்பு மணிவாசகப் பெருமானாலும் ஆண்டாளாலும் ஈசுவர ப்ரமாகப் பாடப் பெற்றிருக்கிறது.

சைவர்கள் திருவெம்பாவை இருபது பாடல்களையும், திருவாதிரைக்குப் பத்து நாட்களுக்கு முன்பு தொடங்கித் திருவாதிரை நாளிலும் ஓதுகிறார்கள். வைணவர்கள் திருப்பாவை முப்பது பாடல்களையும் நாளொன்றுக்கு ஒரு பாட்டாக மார்கழி மாதம் முழுவதும் ஓதுகிறார்கள். திருவாதிரைத் திருவிழாவை மலையாள நாட்டினரும் கொண்டாடுவதுண்டு.

தமிழ் நாட்டிலுள்ள சிவாலயங்கள் தோறும் மார்கழித் திருவாதிரை வரை பத்து நாளிலும் இருபது பாடல்களையும் ஓதுவித்துத் தீபாராதனை நடத்துகிறார்கள். திரு ஆறுமுக நாவலர் எழுதிய சைவ வினாவிடையில் பின்வரும் குறிப்பைக் காண்கிறோம். "மார்கழித் திருவாதிரைக்கு முதல் ஒன்பது நாளும் ஆன்மார்த்தம் பரார்த்தம் என்னும் இரண்டிலும் இத் திருவெம்பாவையே ஓதல் வேண்டும்; திருவாதிரையில் திருவெம்பாவையை ஓதிப் பின் வழக்கப்படி தேவாரம் முதலியனவும் ஓதல் வேண்டும்."

'திருப்பாவையும் திருவெம்பாவையும் வேறு வேறு தெய்வச் சார்புடையவாயினும் ஒரே போதக் குறிப்புடையன' என்று ஸ்ரீ. மு. இராகவையங்கார் கூறுவது உண்மைதான். பெண்கள் ஒருவரையொருவர் துயிலெழுப்பி மார்கழி நீராடி, ஆய்ச்சியர் கண்ணபிரானையும், சிவநேசச் செல்வியர் சிவனடியாரையும் நாயகராக அடையப் பிரார்த்திப்பதுடன், நாடு செழிக்க மழைப் பாட்டும் பாடுகிறார்கள்.

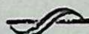
'முன்னிக் கடலைச் சுருக்கி யெழுந்துடையாள்' என்று தொடங்கி மாணிக்கவாசகர் பாடும் மழைப்பாட்டு, 'ஆழி மழைக்கண்ணா' என்று ஆண்டாள் பாடிய மழைப் பாட்டை, நினைப்பூட்டுகிறது.

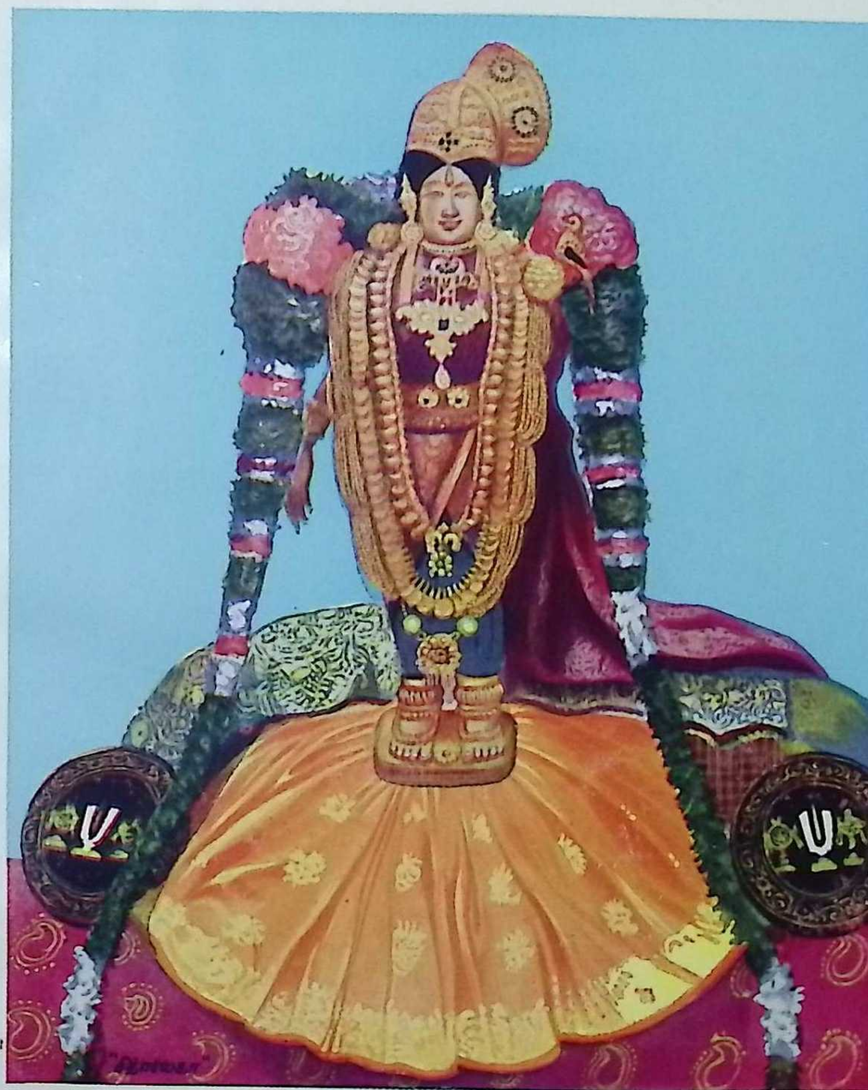
இத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்த திருப்பாவை-திருவெம்பாவையின் புகழ் நம் தமிழ் நாட்டின் அழியாப் புகழ் என்பதில் ஐயமில்லை. இது வெகு காலத்திற்கு முன்பே கடல் கடந்து இரண்டாயிரம் மைலுக்கப்பாலுள்ள ஸயாம் தேசத்திலும் சென்று நிலைபெற்று விட்டது. அங்கே அரசாங்கத்தாரால் பல நூற்றாண்டுகளாக நடத்தப் பெற்றுவரும் ஒரு விழாவுக்கு 'த்ரியெம்பாவை-த்ரிபாவை' என்று பெயர். இப்பெயருக்குப் பொருளும் தெரியாமல், இது தமிழ்மொழி என்றுகூடத் தெரியாமல் பிற்காலத்திலே ஸயாம் மக்கள் இவ்விழாவைக் கொண்டாடி வந்திருக்கிறார்கள். இதனால் நமது பக்தி மதம் ஸயாம் முதலிய வெளி நாடுகளிலும் பரவி அந்நாட்டு மக்களுக்கும் நல்வாழ்வு அளித்து வந்திருக்கிறதென்று தெரியவருகிறது.

நம் தேசத்தின் இம்மை நலன்களை மனமார விரும்பித் தொண்டு செய்ய முற்படும் நன்மக்களும் திருப்பாவை திருவெம்பாவை கற்றுப் பயன் பெறலாம். நம்மக்கள் தனி வாழ்க்கையிலும், நாட்டு வாழ்க்கையிலும், வெளிநாட்டாரோடு தொடர்புற்று வாழும் வாழ்க்கையிலும் திருப்பாவை திருவெம்பாவைகளில் காணப்படும் பெருங் கொள்கைகளைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம். இது ஸ்திரீகளின் விசேஷ தருமமாகும்.

திருப்பாவை-திருவெம்பாவை விழாக் கொண்டாட்டங்களில் ஸ்ரீ காமகோடிபீடம் சங்கராசாரிய சுவாமிகள் சிரத்தை கொண்டிருப்பது ஒரு மங்கள நற்குறியாகப் போற்றத் தக்கது.

திருப்பாவையும்-திருவெம்பாவையும் பக்திப் பூங்காவனத்தை அழகு செய்யும் வாடாத கவிதைப் பூங்கொத்துகள். இப்பாடல்களின் அமைப்பு முறை இப்பிரபந்தங்களைத் தொண்டர்களோடு ரஸிகர்களுக்கும் நல்விருந்தாக்குகிறது.

‘ சோலைக் கிளி அவள் தூயநற்பாதம் துணை நமக்கே ’.
‘ சோல்லியல் வன்மையும் வில்லிபுத்தூர் அம்மை தோளழகும் ’
‘ முல்லையை வென்ற நகையும் எல்லாம் என்தன் முன்நிற்குமே ’.

திருப்பாவையின் தனியன்

பட்டர் அருளியது

நீளா துங்கஸ்தநகிரி தடீஸுப்த முத்போத்ய க்ருஷ்ணம்
பாரார்த்த்யம் ஸ்வம் ச்ருதிசதசிரஸ்ஸித்தமத்யா பயந்தி
ஸ்வோச்சிஷ்டாயாம் ஸ்ரஜி நிகளிதம் யா பலாத்க்ருத்ய புங்க்தே
கோதா தஸ்யை நம இதமிதம் பூய ஏவாஸ்து பூய!

நீளாதேவியின் அம்சமான நப்பின்னைப் பிராட்டியின் திரு மார்பிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனும், தன்னால் (கோதையால்) சூடிக் களையப்பட்ட மாலையிலே கட்டப்பெற்றவனுமாகிய கிருஷ்ணனை எழுப்பி, பற்பல வேதங்களின் தலையான பாகங்களாகிய உபநிஷத்துக்களிலே ஸித்தமான (வேதாந்த ஸித்தமான) தனது பாரதந்த்ரியத்தை அறிவிக்கின்றவளாய், எந்தக் கோதை வலிய அனுபவிக்கின்றாளோ, அப்பேர்ப்பட்ட பெருமை வாய்ந்த கோதையின் பொருட்டு இந்த நமஸ்காரம் கால தத்துவம் உள்ள வரை ஆகட்டும்—என்பது இத்தனியனின் பொழிப்புரை.

இந்தச் சுலோகத்திலே பட்டர் திருப்பாவையின் தாத்பரியத்தைச் சுருக்கமாகச் சொல்லி ஆண்டாளைச் சரணமடைகிறார். அதாவது, கண்ணனைத் துயிலுணர்த்தி ஸ்ரீ கிருஷ்ண கைங்கர்யத்தில் தனக்குள்ள ஆவலைத் தெரிவித்துத் தான் சூடிக் கொடுத்த பூமாலையாலே அப்பெருமானை விலங்கிட்டு அனுபவித்த கோதையை அடிவணங்குகிறேன் என்கிறார்.

திருப்பாவையின் பத்தொன்பதாம் பாசுரத்தில், 'கொத்தலர் பூங்குழல்......மலர்மார்பா!' என்பதற்கு இசைய இத்தனியன் ஆரம்பமாகிறது.

'பாரதந்த்ரியத்தை அறிவிக்கின்றவளாய்' என்று பட்டர் கூறுவதில் சூடிக் கொடுத்த சுடர்கொடி பூமாலையோடு பாமாலையும் கொடுத்தாள் என்பது குறிப்பு.

இங்கே 'தனது பாரதந்த்ரியத்தை' அறிவிப்பதற்காகக் குறிப்பிடுவது, இருபத்தொன்பதாம் பாசுரத்திலே திருப்பாவை

யின் பரம தாத்பரியமாக வெளியிடப் பெறுவதையும் வற்புறுத்துகிறது.

திருப்பாவையின் பொருளை அநுஸந்தித்து ஆனந்தத்தில் ஆழ்ந்தவளாய்க் கோதையைத் தாம் சரணம் புகுந்ததைப் பட்டர் அறிவிக்கின்றார் இத்தனியனில். இப்படி இவர் அநுஸந்தித்து ஈடுபட்டுச் சரணமடைந்திருக்கும் இந்த இருப்பை அனைவரும் அநுஸந்திப்பது நலம்.

'விடிவோரை எழுந்திருந்து முப்பது பாட்டையும் அநுஸந்தித்தல்; மாட்டிற்றிலனாகில் "சிற்றஞ் சிறுகாலே" என்ற பாட்டை அநுஸந்தித்தல்; அதுவும் மாட்டிற்றிலனாகில் நாம் இருந்த இருப்பை நினைப்பது' என்பது பட்டர் வாக்கு.

'நாம் இருந்த இருப்பு': பட்டர் திருப்பாவையை அநுஸந்தித்து ஈடுபட்டுக் கோதையை அடி வணங்கியிருந்த இருப்பு.

தனியன்

உய்யக்கொண்டார் அருளியவை

அன்ன வயற்புதுவை ஆண்டாள் அரங்கற்குப்
பன்னு திருப்பாவைப் பல்பதியம்—இன்னிசையால்
பாடிக் கொடுத்தாள்நற் பாமாலை பூமாலை
சூடிக் கொடுத்தாளைச் சொல்லு.

பக்தர்களும் ரஸிகர்களும் அர்த்த விசேஷங்களை ஆராய்ந்து கொண்டாடுகின்ற திருப்பாவையென்னும் பல பாசுரங்களாலாகிய அழகிய பாமாலையை இன்னிசைக்கு இசையக் கண்ணபிரானுகிய ஸ்ரீ ரங்கநாதன் விஷயமாகப் பாடிக் கொடுத்தவளும், பூமாலைகளைச் சூடிக்கொடுத்தவளும், அன்னங்கள் உலாவுகின்ற வயல்களையுடைய ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூரில் அவதரித்தவளுமாகிய ஆண்டாளை, நெஞ்சமே! அநுஸந்திப்பாயாக—என்பது பொழிப்புரை.

'பதியம்': பத்யம் என்ற ஸம்ஸ்கிருதத்தின் திரிபு.

சூடிக் கொடுத்த சுடர்க்கொடியே! தொல்பாவை
பாடி யருளவல்ல பல்வளையாய்!—நாடிநீ
வேங்கடவற் கென்னை விதியென்ற இம்மாற்றம்
நாம்கடவா வண்ணமே நல்கு.

பூமாலையைச் சூட்டிக்கொண்டு எம்பெருமானுக்குக் கொடுத்த தேஜோமயமான கொடி போன்றவளே! ஆயச் சிறுமியர் அநுஷ்டித்த பழமையான நோன்பைத் 'திருப்பாவை' வாயிலாகப் பாடிக் கருணையோடு கொடுக்க வல்லவளும், பல வளைகளை அணிந்தவளுமான கோதாய்! நீ மன்மதனை நாடி, 'காம தேவா! என்னைத் திருவேங்கடமுடையானுக்கு வாழ்க்கைப் படுத்துவாயாக'—என்று சொன்ன இந்தச் சொல்லை நாங்கள் கடந்து போகாதபடி கருணைபுரிவாயாக—என்பது பொழிப்புரை.

தெற்கே ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூரில் தோன்றிய ஆண்டாள் என்னும் சுடர்க்கொடி வடவேங்கட மலையிலுள்ள வாசுதேவ தரு

லைத் தழுவி வாழுமாறு காதலித்த அத்தகைய காதலைப் போற்றி அநுஸந்திக்கவேணும் என்னும் இப்பாசுரக் கருத்து ஆழ்ந்த சிந்தனைக்கு உரியது.

1

ஆய்ப்பாடிக் கன்னிகைகளில் சிலர் மற்றைக் கன்னிமார்களை நோன்பு நோற்க அழைப்பது

மார்கழித் திங்கள் மதிநிறைந்த நன்னாளால் ;
நீராடப் போதுவீர்! போதுமினோ, நேரிழையீர் !
சீர்மல்கும் ஆய்ப்பாடிச் செல்வச் சிறுமீர்காள் ! [ரன்,
கூர்வேல்-கொடுந் தொழிலன் நந்தகோ பன்கும-
ஏரார்ந்த கண்ணி யசோதை இளஞ்சிங்கம், [தான்
கார்மேனிச் செங்கண் கதிர்மதியம் போல்முகத்-
நாரா யணனே, நமக்கே பறைதருவான்,
பாரோர் புகழப் படிந்தேலோ ரெம்பாவாய்.

பதவுரை

நேர் இழையீர் - அழகிய அணிகளை அணிந்திருப்பவர்களே ! ; சீர் மல்கும் - சீர் நிறைந்து வழிகின்ற ; ஆய்ப்பாடிச் செல்வச் சிறுமீர்காள் - கோகுலத்திலுள்ள செல்வச் சிறுமியர்களே ! ; மார்கழித் திங்கள் - மார்கழி மாதத்திலே ; மதி நிறைந்த நன்னாளால் - சுக்லபட்ச பௌர்ணமி யென்னும் நல்ல நாள் வாய்த்திருக்கிறது ; பாரோர் புகழ - இவ் வுலகத்தவர் புகழும்படி ; படிந்து - நோன்பில் இறங்கி ; நீராடப் போதுவீர் - நீராடவர விருப்பமுள்ளவர்களே ! ; போதுமினோ - வாருங் கள். (ஏனெனில்) ; கூர்வேல் கொடுந்தொழிலன் நந்தகோபன் குமரன் - கூர்மையான வேலையும் கொடுந் தொழிலையும் உடைய நந்தகோபனது புதல்வனும் ; ஏர் ஆர்ந்த கண்ணி யசோதை இளஞ்சிங்கம் - அழகு நிறைந்த கண்களையுடைய யசோதையின் சிங்கக் குட்டியும் ; கார் மேனிச் செங்கண் - மேகம் ஒத்த மேனி, செந்தாமரை போன்ற கண்கள் ; கதிர் மதியம் போல் முகத்தான் - சூரிய கிரணங்களையுடைய சந்திரன் போன்ற முகம்—இவற்றை உடையவனும் ஆகிய ; நாராயணனே - ஸ்ரீமந் நாராயணன்தானே ; நமக்கே - அவனையே நம்பும் நமக்கே ; பறை தருவான் - நோன்பிற்கு வேண்டிய பறையைத் தருவான்.

விளக்கம்

'ஆய்ப்பாடிச் சிறுமியர்களே ; ஸ்ரீமந் நாராயணனாகிய கண்ணனே நமது நோன்புக்கு வேண்டியவற்றைத் தருவான் ; நமக்கே விருப்பத்தை நிறைவேற்றச் சித்தமாயிருக்கிறான். இந்த மார்கழித் திங்களில் மதிநிறைந்த இந்நாள் நன்னாளாக வாய்த்திருக்கின்றது. விருப்பமுள்ளவர்கள் எல்லாம் நீராட வாருங்கள்' என்று அழைக்கிறார்கள்.

கண்ணன் அருள்பெறத் தக்க காலம் இதுவென்று மாதத்தையும் பட்சத்தையும் நாளையும் கொண்டாடுகிறார்கள். ஒருவரையொருவர் முகங்கண்டு களிக்கவும், எல்லாரும் சேர்ந்து சென்று கண்ணனைத் துயில் உணர்த்தவும் மதிநிறைந்த நன்னாள் வாய்த்திருக்கின்றது.

'தாபம் தீர நீராட வாருங்கள்' என்ற அழைப்பிலே, கண்ணனைப் பிரிந்திருந்த தாபம் தீர அவனுடைய அன்பையும் அருளையும் பெறுவோம் என்பது குறிப்பு. 'வருகிறவர்கள் எல்லாரும் வரலாம்' என்று சொல்வது போல் அமைந்திருக்கிறது 'போதுவீர்! போதுமினோ' என்ற அழைப்பு.

பால் நெய் முதலியவற்றின் சிறப்புமட்டுமல்ல ஆய்ப்பாடியின் சீர் ; கண்ணன் வளரும் நீர்மையும் சீர்மையும் தனிப்பெருஞ் சிறப்பல்லவா? இங்குள்ள செல்வச் சிறுமியர் ஸ்ரீ கிருஷ்ண கடாட்சமாகிய அன்புச் செல்வத்திற்கு உரியவர்.

பசும்புல்லும் சாக மிதியாத பரம சாதுவாகிய நந்தகோபர் பிள்ளை மீதுள்ள பேரன்பினால் 'என்ன ஆபத்து வருகிறதோ?' என்று வேலைச் சாணைபிடித்துக் 'கொடுந்தொழிலு'க்கும் சித்தமாகிறார். யசோதையோ அந்த அழகிய 'பிள்ளையை மாறாதே பார்த்துக்கொண்டிருக்கையாலே' தன் அழகிய கண்களில் மேன்மேலும் அழகு நிறைந்து குடிகொண்டிருக்கும் பேறு பெறுகின்றாளாம்.

சகல தாபங்களும் ஆறும்படியான வடிவழகைக் 'கார்மேனி' என்றும், காதலாகிக் கசிந்து குளிர நோக்குகின்ற கண்களைச் 'செங்கண்' என்றும் குறிப்பிடுகிறார்கள். தேஜஸும் குளிர்ச்சி

யும் ஒருங்கே கொண்ட திருமுக மண்டலத்தைக் 'கதிர்மதியம் போல் முகம்' என்று வருணிக்கிறார்கள்.

நோன்புக்கு வேண்டிய வாத்தியங்களில் ஒன்று 'பறை.' இது வியாஜம். நோக்கம்: கண்ணனோடு உறவுகொண்டு அவனுக்கே பணி செய்வது. நீராடுவதையும் வியாஜமாகக் கொண்டு கண்ணனைத் தான் அடைய விரும்புகிறார்கள்.

'பார்' உலகத்தின் ஒரு சிறு பகுதியாகிய ஆய்ப்பாடியையும் குறிக்கும். கண்ணனுடன் தோழமை கூடாதென்று தடுத்திருந்த ஆய்க்குல முதியவர்களே புகழும்படி, கண்ணனே உபகரணங்களை உதவப் பெண்கள் நோன்பில் இறங்குகிறார்கள்.

உள்ளுறை

கைங்கரியச் சுவையுள்ள பாகவதர்கள் பகவானுடைய குணங்களிலே மெய்ம்மறந்திருக்கும் பாகவதர்களைக் கைங்கரியத்திற்கு அழைப்பது உட்பொருள்.

'நந்தகோபன் குமரன்' என்பதில் ஆசாரியனுக்கு வசப்படுகின்றான் இறைவன் என்பதும், 'யசோதை இளஞ்சிங்கம்' என்பதில் தாயாகிய பெரிய திருமந்திரத்தில் விளங்குகின்றான் என்பதும் குறிப்பு.

2

நோன்பு நோற்பதற்கு மேற்கொண்டுள்ள நியமங்களைத் தெரிவிப்பது

வையத்து வாழ்வீர்காள் ! நாமும்நம் பாவைக்குச்
செய்யும் கிரிசைகள் கேளீரோ : பாற்கடலுள்
பையத் துயின்ற பரமன் அடிபாடி. [நீராடி,
நெய்யுண்ணோம் ; பாலுண்ணோம் ; நாட்காலை-
மையிட் டெழுதோம் ; மலரிட்டு நாம்முடியோம் ;
செய்யா தனசெய்யோம் ; தீக்குறளை சென்றோ-
ஐயமும் பிச்சையும் ஆந்தனையும் கைகாட்டி [தோம் ;
உய்யுமா றெண்ணி உகந்தேலோ ரெம்பாவாய்.

பதவுரை

வையத்து வாழ்வீர்காள் - பூமியில் வாழப் பிறந்தவர்களே ; உய்யும் ஆறு எண்ணி உகந்து - உய்யும் வகையை எண்ணி மகிழ்ந்து : நாமும் நம் பாவைக்கு - நாமும் நமது பாவை நோன்புக்கு அங்கமாக ; செய்யும் கிரிசைகள் - செய்யப்போகின்ற கிரியைகளை ; கேளீர் - கேட்பீராக ; பாற்கடலுள் பையத் துயின்ற - பாற்கடலில் மெல்லத் தூங்குகிற, யோக நித்திரை செய்கிற ; பரமன் அடி பாடி - பரமனது திருவடிகளைப் பாடி ; நாள் காலை நீராடி - விடியற்காலத்திலேயே நீராடி; ஐயமும் பிச்சையும் ஆம் தனையும் - தானத்தையும் பிச்சையையும் இயன்றவரையிலும் ; கைகாட்டி - நாம் கொடுத்தோம் என்னும் செருக்கு இல்லாமல் கொடுத்து ; நெய் உண்ணோம், பால் உண்ணோம் - நெய்யும் பாலும் உண்ணமாட்டோம் ; மை இட்டு எழுதோம் - கண்களை மையிட்டு அழகு செய்து கொள்ளமாட்டோம் ; மலர் இட்டு நாம் முடியோம் - நாம் கூந்தலைப் பூச்சூட்டி முடிக்க மாட்டோம் ; செய்யாதன செய்யோம் - பெரியோர் செய்யாதவற்றைச் செய்யமாட்டோம் ; சென்று தீக்குறளை ஓதோம் - கண்ணனிடம் சென்று பிறருக்குத் தீமை உண்டாகுமாறு கோள் சொல்லமாட்டோம்.

விளக்கம்

சில கோபியர்கள் மற்றைக் கன்னிமார்களிடம் தெரிவிக்கும் இந்த நியமங்களில் சில 'பிரவ்ருத்தி' ரூபமானவை; சில 'நிவ்ருத்தி' ரூபமானவை. அதாவது, பற்றிக்கொள்வன சில; விடவேண்டியவை சில.

எந்த விசேஷ காரியத்தில் ஈடுபடுவோரும் அக்காரியம் கைகூடும்வரையில் சிலவற்றை விடவேண்டுமென்றும், சிலவற்றைப் பற்றவேண்டுமென்றும் நியமம் கொள்வதுண்டு. அப்படியே இப் பெண்களும் சில நியமங்களைச் சங்கற்பித்துக் கொள்கிறார்கள்.

இந் நியமங்களில் 'பிரவ்ருத்தி' ரூபமானவை மூன்று: (1) பரமன் அடி பாடுதல்; (2) காலை நீராடுதல்; (3) ஐயமும் பிச்சையுங் காட்டுதல். இவை பற்றும் கிரியைகள்.

இனி விடும் கிரியைகள்: (1) நெய் பால் உண்ணாதது; (2) மையாலும் மலராலும் அலங்கரித்துக் கொள்ளாதது; (3) செய்யாதன செய்யாமலிருப்பது; (4) கோள் சொல்லாமலிருப்பது ஆகிய சங்கற்பங்கள். இப்பாட்டிலே 'செய்யும் கிரியைகளி'ல், பற்றும் கிரியைகளோடு விடும் கிரியைகளும் அடங்கியுள்ளன.

தகுதி வாய்ந்த பெரியோருக்கு உரிய காலத்தில் வேண்டுமளவு மிகுதியாக உதவுவதை இங்கே 'ஐயம்' என்று குறிப்பிடுகிறார்கள். 'பிச்சை' என்பது 'தேஹி' என்று வருகின்ற பிட்சுக்களுக்குக் கொடுப்பது.

'ஆம் தனையும்': ஐயமும் பிச்சையும் பெற்றுக்கொள்பவர் திருப்தியடைந்தவராகும் வரையிலும் வழங்கவேண்டும் என்னும் லட்சியத்தையும் குறிப்பிடுகின்றது. கை எவ்வளவு கொடுத்தாலும், 'நாம் என்ன கொடுத்துவிட்டோம்' என்று நெஞ்சு நினைக்க வேண்டும் என்பது 'கை காட்டி' என்னும் சொற்றொடரின் புதை பொருள்.

பரமன்அடி பாடுவதையே உணவாகக் கருதுவோர், வேறு உணவில் விருப்பம் ஒழிந்தவராய் 'நெய்யுண்ணோம்; பாலுண்

ணோம்' என்கிறார்கள். 'அடிபாடி நெய்யுண்ணோம்' என்ற சொற் போக்கினால், 'எல்லாம் கண்ணன்' என்ற நிலை இவர்களுக்கு வாய்த்திருப்பதாகக் கருதலாம்.

கண்ணனைக் காண்பதற்கு முன் அக்கண்களை மை இட்டு அழகு செய்யமாட்டோம் என்கிறார்கள். அவன் பாதமலரே தலைமேல் புனையத் தக்க மலரென்று கருதுவோர், 'மலரிட்டு நாம் முடியோம்' என்கிறார்கள்.

உள்ளுறை

'வையத்து வாழ்வீர்காள்': 'இருள் தருமா ஞாலம்' ஆகிய இவ்வுலகத்திலே பகவதநுபவம் செய்யும் பேறு பெற்று வாழ்வதே ருசியுள்ள வாழ்க்கையென்பது குறிப்பு. பாவை நோன்புக்கு அங்கமான நியமங்கள், பாகவதர்கள் மேற்கொண்டு ஒழுகும் 'பிரபத்தி' நெறியின் உறுப்புக்களுக்கு நினைவுக்குறி.

'உய்யுமாறு எண்ணி உகந்து': பகவானையே ஸர்வ போக்யமாக—அதாவது 'உண்ணும் சோறு, பருகும் நீர், தின்னும் வெற்றிலையும் எல்லாம் கண்ணன்' என்று அனுபவிக்கத் தக்க நிலையில்—கொள்ளவேண்டும். இது இப்பாட்டின் ஸாரமான உள்ளுறை.

'ஐயம்' பகவத் வைபவத்தையும், 'பிச்சை' பாகவத வைபவத்தையும் குறிக்கும் என்பர். இந்த இரண்டு வைபவங்களையும் 'ஆந்தனையும்' பிறருக்கு உபதேசிக்க வேண்டும்.

3

உத்தமன் பேர்பாடி நோன்புக்கு அங்கமென்று
நீராடினுல், மழை பெய்து நாடு செழிக்கும்

ஓங்கி உலகளந்த உத்தமன் பேர்பாடி
நாங்கள்நம் பாவைக்குச் சாற்றிநீர் ஆடினுல்,
தீங்கின்றி நாடெல்லாம் திங்கள்மும் மாரிபெய்து
ஓங்கு பெருஞ்செந்நெ லூடு கயல்உகளப்
பூங்குவளைப் போதில் பொறிவண்டு கண்படுப்ப,
தேங்காதே புக்கிருந்து சீர்த்த முலைபற்றி
வாங்கக் குடம்நிறைக்கும் வள்ளல் - பெரும்பசுக்கள்
நீங்காத செல்வம் நிறைந்தேலோ ரெம்பாவாய்.

பதவுரை

ஓங்கி உலகளந்த - ஓங்கி வளர்ந்து உலகங்களைத் திருவடிகளால் அளந்துகொண்ட; உத்தமன் பேர் பாடி - புருஷோத்தமனுடைய திரு நாமங்களைப் பாடி; நாங்கள் நம் பாவைக்குச் சாற்றி - நாங்கள் எங்கள் பாவை நோன்புக்கு அங்கமென்று சொல்லி, நோன்பு நோற்பதற்கென்று ஒரு வியாஜம் சொல்லி; நீராடினுல் - நீராடினுல், அதன் பயனுக; தீங்கு இன்றி நாடு எல்லாம் - நாடு முழுவதும் ஒரு தீங்கும் இல்லாமல்; திங்கள் மும்மாரி பெய்து - மாதந்தோறும் மூன்று தரம் மழை பெய்ய அதனுல்; ஓங்கு பெருஞ் செந்நெல் ஊடு - உயர்ந்து வளர்ந்து பருத்துள்ள செந்நெற் பயிர்களின் ஊடே; கயல் உகள - கயல் மீன்கள் துள்ளவும்; பூங்குவளைப் போதில் - அழகிய குவளை மலர்களில்; பொறிவண்டு கண் படுப்ப - புள்ளிகளையுடைய வண்டுகள் உறங்கவும்; நீங்காத செல்வம் நிறைந்து - அழிவில்லாத செல்வம் நிறையும்படி; வள்ளல் பெரும் பசுக்கள் - வள்ளல் தன்மையுள்ள பெரிய பசுக்கள்; தேங்காதே புக்கு இருந்து - பால் கறப்பவர்கள் சலியாமல் ஏங்காமல் கறக்கப் புகுந்து ஒரு நிலையாக இருந்து; சீர்த்த முலைபற்றி வாங்க - பசுக்களின் பருத்த மடிகளைப் பிடித்து இழுக்க; குடம் நிறைக்கும் - பால்வெள்ளத்தால் குடங்களை நிறைத்து விடும்.

விளக்கம்

புருஷோத்தமனையே எல்லாவகைப் பயனாகவும் கொண்டு வேறொரு பயனையும் கருதாது நாங்கள் பகவந்நாம ஸங்கீர்த்தனம் செய்துகொண்டே பாவை நோன்புக்கு அங்கமாகச் சங்கற்பித்து நீராடினால், நோன்பு நோற்க அனுமதி அளித்தவர்களோடு நாடெங்கும் க்ஷேமமாயிருக்கும்படி மாதம் மும்மாரி பெய்யும்; நோயும் பஞ்சமும் நீங்கும்; நீர்வளம், நெல்வளம், பால்வளம் ஆகிய வளங்களெல்லாம் பெருகும் என்கிறார்கள்.

'தீங்கின்றி' என்று தொடங்கி ஆறு அடிகளால் இம்மார்கழி நோன்பினால் நாட்டுக்கு விளையும் நன்மையைச் சொல்லுகிறார்கள். 'ஒன்பது நாள் வெய்யிலும் ஒரு நாள் மழையுமாய்'த் திங்கள் மும்மாரி பெய்யுமாம்.

'குவளைப் பூவிலே வண்டு மதுபானம் பண்ண என்று படிந்த தசையிலே கயல் ஊடே உகள, செந்நெலும் குவளையும் ஒக்க அசைந்து, தூங்கு மெத்தையிலே (தூங்கு மஞ்சத்திலே) உறங்கும் ராஜபுத்திரர்களைப் போலே' வண்டுகள் உறங்கும் என்பது வியாக்கியானம்.

முதலாவது பாசுரத்தில் 'நாராயணனே' என்று இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் நாதனாகிய பரமபத நாதனைக் குறிப்பிட்டார்கள். இரண்டாம் பாசுரத்தில் 'பாற்கடலுள் பையத் துயின்ற பரமன்' என்று பள்ளிகொண்ட வியூகமூர்த்தியைக் குறிப்பிட்டார்கள். இம்மூன்றும் பாசுரத்தில் அங்கு நின்றும் அவதரித்த விபவமூர்த்தியைக் குறிப்பிடுகிறார்கள்.

'பிறரை ஹிம்ஸித்துத் தன் வயிற்றை வளர்க்கவேணும் என்றிருக்குமவன் அதமன்; பிறரும் ஜீவிக்கவேணும், நாமும் ஜீவிக்கவேணும் என்றிருக்குமவன் மத்யமன்; தன்னை அழியமாறியாகிலும் பிறர் ஜீவிக்கவேணும் என்னுமவன் உத்தமன்' என்பது வியாக்கியானம். தன் வடிவைக் குறுகச் செய்து இரந்தும் தேவர்களை வாழ்வித்ததால் உத்தமன் என்பர்.

உள்ளுறை

'உத்தமன் பேர் பாடி' அவனை அநுபவிக்கும்போது உலகம் குறைகளில்லாமல் நலம் பெறும்.

'கயல் உகள' என்பது இம் மண்ணுலகிலுள்ள ஆத்மவர்க்கங்கள் களித்துத் துள்ளுவதற்கு அறிகுறி. 'பொறிவண்டு கண்படுப்ப': ஞானிகளின் இதய மலரில் தெய்வ வண்டாகிய இறைவன் கண் வளர்வதற்கு நினைவுக்குறி.

கடைசி மூன்று அடிகளின் உட்பொருள்: சீடன் ஆசிரியரது திருவடியைப் பற்றிக்கொண்டு பிரார்த்திக்க அவனுக்கு அவர் பரிபூர்ண ஞானத்தை வழங்குவர் என்பது. 'வாங்கக் குடம் நிறைக்கும் வள்ளற் பெரும் பசுக்கள்' நல்லாசிரியர்களைக் குறிக்கும்.

கவிநயம்

நாட்டின் செழிப்பிற்கும் இயற்கையழகுகளுக்கும் இது ஓர் அழகான கவிதைச் சித்திரம். நாட்டின் செல்வச் சிறப்புடன் ஆண்டாளின் சொற்செல்வத்திற்கும் இப்பாசுரம் ஓர் அருமையான சான்று.

4

பெண்களின் மழைப்பாட்டு

ஆழி மழைக்கண்ணா! ஒன்றும் நீ கை கரவேல்;
    ஆழியுள் புக்கு முகந்துகொ டார்த்தேறி,
ஊழி முதல்வன் உருவம்போல் மெய்கறுத்துப்
    பாழியந் தோளுடைப் பற்பநா பன்கையில்
ஆழிபோல் மின்னி, வலம்புரிபோல் நின்றதிர்ந்து,
    தாழாதே சார்ங்கம் உதைத்த சரமழைபோல்,
வாழ உலகினில் பெய்திடாய், நாங்களும்
    மார்கழிநீ ராட மகிழ்ந்தேலோ ரெம்பாவாய்.

பதவுரை

ஆழி மழைக் கண்ணா - கடல்போல் கம்பீரமான மழைக்கு உரிய தேவதையே!; ஒன்றும் நீ கை கரவேல் - கையிருப்பாக ஒன்றையும் நீ ஒளித்து வைத்துக் கொள்ளாதே; ஆழியுள் புக்கு - கடலினுள் புகுந்து; முகந்து கொடு - நீரை முகந்துகொண்டு; ஆர்த்து ஏறி - ஆரவாரஞ் செய்து வானத்தில் ஏறி; ஊழி முதல்வன் உருவம் போல் - காலம் முதலிய எல்லாவற்றுக்கும் முதற் காரணனான எம்பெருமானது திருமேனிபோல்; மெய் கறுத்து - உடம்பு கறுத்துத் தோன்றி; பாழி அம் தோளுடை - வலிமை பொருந்திய அழகிய தோள்களையுடைய; பற்பநாபன் கையில் - எம்பெருமானுடைய கையிலுள்ள; ஆழிபோல் மின்னி - சக்கரம்போல் மின்னி; வலம்புரிபோல் நின்று அதிர்ந்து - வலம்புரிச் சங்குபோல் நிலையாக இடித்து; சார்ங்கம் உதைத்த சர மழைபோல் - அப்பெருமான் கையிலுள்ள சார்ங்கம் என்னும் வில் உதைத்துத் தள்ளிய அம்பு மழைபோல; வாழ உலகினில் - உலகத்தில் எல்லார்க்கும் வாழ்வு உண்டாகவும்; நாங்களும் மாகழி நீராட மகிழ்ந்து - நோன்பு நோற்கின்ற நாங்களும் மகிழ்ந்து மார்கழி நீராட்டம் செய்யவும்; தாழாதே பெய்திடாய் - தாமதியாமல் பெய்வாயாக.

விளக்கம்

மழைக்கு உரிய தேவதையைக் குறித்துச் சிறுமியர் பாடுகிறார்கள். தாம் நோன்பு நோற்றால் நாட்டுக்கு விளையும் நன்மைகளை, முன் பாட்டில் சொல்லியிருப்பதுபோல், இச் சிறுமியர் மனோரதித்துச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்போது, 'எம்பெருமான் அடிபணியும் இவர்களுக்கு நாமும் நம்மால் இயன்ற உதவியைச் செய்வோம்' என்று மழைக்கு உரிய பர்ஜந்யன் (மேகம்) இவர்களது கட்டளையை எதிர்நோக்குகிறானாம்.

பகவானுடைய பக்தைகள் பகவானைத் தவிர வேறு எத்தகைய தேவதையையும் பிரார்த்திப்பதில்லை. மழைக் கடவுளே இவர்களைப் பிரார்த்தித்துக் கட்டளையை எதிர்பார்க்கிறானாம்.

இந்த நிலையில் இந்தச் சிறுமியர், 'மழையே! உலகம் வாழவும், நாங்கள் மகிழ்ந்து மார்கழி நீராடவும், "பெண்கள் நோற்றதென்ன! மழை பெய்ததென்ன!" என்று ஆய்க்குல முதியவர் கொண்டாடவும், பெய்வாயாக' எனக் கட்டளையிடுகிறார்களாம்.

'ஜகத்தை ஈரக் கையாலே தடவி நோக்க வல்லவன்' என்று பகவானால் மதிக்கப் பெற்றவன் மழைக்கண்ணன் என்றும், நாட்டார் சிறுமை பாராது தன் பெருமைக்கு ஈடாகப் பொழிவதால் 'ஆழிமழைக்கண்ணன்' என்றும் விரிவுரை கூறுவர்.

'ஒன்றும் நீ கைகரவேல்': 'உன்னுடைய ஔதார்யத்தில் (வள்ளன்மையில்) ஒன்றும் மாறாதபடி தோற்றவேணும்', 'நாடு முழுதும் உன் தொனி கேட்டு வாழும்படி மின்னி முழங்கி வில்லிட்டுக் கொண்டு பெரிய சம்பிரமத்தோடே வந்து தோற்றவேணும்' என்கிறார்கள்.

பக்திக் காதலால், தங்கள் தலைவனுடைய உருவத்தையும் அவனைச்சார்ந்த பொருள்களையும் உபமானமாகக் கூறுகிறார்கள். கண்ணனது மேனி நிறத்தைக் காண விரும்பும் இவர்கள், அதன் 'போலி'யையாவது கண்டு களிப்போம் என்று ஆசைப்படுவதாகவும் கருதலாம்.

'ஆழி மழைக் கண்ணா' என்பதில் 'ஆழி' 'மண்டல'த்தைக் குறிப்பதாகக் கொண்டு, 'பூமண்டல மெங்கும் பெய்யும் மழைக்கு அதிதேவதையே!' என்றும் பொருள் கூறலாம். 'சிறுமியர்களாகிய நாங்களும் மழை பெய்யும் பொருட்டு மார்கழி நீராடி நோன்பு நோற்பதால், உலகம் வாழப் பெய்திடாய்' என்று இவர்கள் மழைத் தேவனை நியமிப்பதாகவும் இப் பாசுரத்திற்குப் பொருள் சொல்லலாம்.

உள்ளுறை

பகவானுடைய அழகிய குணக்கடலில் புகுந்து அநுபவித்து அக்கடலை உள்ளே அடக்கிக்கொண்டு உலகம் வாழப் பொழி கின்ற ஆசிரியர்களை 'மேகம்' என்று குறிப்பிடுவதுண்டு.

மேகம் மழை பெய்து உயிர்களைக் காப்பாற்ற வானப் பரப்பெங்கும் திரிவதுபோல், நல்லாசிரியர்களும் 'திருமால் திருமேனி ஒக்கும்' பேறு பெற்று உலகம் உய்ய வழிகாட்ட எங்கும் சஞ்சரிக்கிறார்களாம்.

கவிநயம்

'மழைக்கண்ணா! ஒன்றும் நீ கைகரவேல்' என்பது சிறுமியுள்ளத்தை அப்படியே காட்டுகிறது. மழை போல் கண்ணனுடைய அருளும் இறங்கி வந்து நாட்டையும் தங்களையும் வாழ்விக்கும் என்று உறுதியாக நம்புகின்ற ஒரு குறிப்பும் இக் கவிதைக் கிடையே மின்னி முழங்குகின்றது.

5

தொழுது பாடிச் சிந்திக்கப் பிழைகள் எல்லாம் தீயினில் தூசாகும்

மாயனை மன்னு வடமதுரை மைந்தனை,
    தூய பெருநீர் யமுனைத் துறைவனை,
ஆயர் குலத்தினில் தோன்றும் அணிவிளக்கை,
    தாயைக் குடல்விளக்கம் செய்ததா மோதரனை,
தூயோமாய் வந்துநாம் தூமலர்தூ வித்தொழுது
    வாயினல் பாடி மனத்தினல் சிந்திக்க,
போய பிழையும் புகுதருவான் நின்றனவும்
    தீயினில் தூசாகும் செப்பேலோ ரெம்பாவாய்.

பதவுரை

மாயனை - மாயச் செயல்களையுடைய கண்ணனை ; மன்னு வட மதுரை மைந்தனை - தன்னுடைய தொடர்பு நிலைபெற்றுப் பொருந்தி யிருக்கும் வட மதுரையில் அவதரித்த தலைவனை ; தூய பெருநீர் யமுனைத் துறைவனை - தூய்மையான வெள்ளமுடைய யமுனை தீரவாசியை; ஆயர் குலத்தினில் தோன்றும் அணிவிளக்கை - கோகுலத்தில் தோன்றிய அழகிய தீபமங்கள ஜோதியை ; தாயைக் குடல் விளக்கம் செய்த தாமோதரனை - தன் பிறப்பினல், பெற்ற வயிற்றுக்கு மேன்மையுண்டாக்கிய கண்ணனை ; தூயோமாய் வந்து நாம் தூமலர் தூவித் தொழுது - நாங்கள் தூய்மையுடையவர்களாக வந்து தூய மலர்களைத் தூவித் தொழுது ; வாயினல் பாடி மனத்தினல் சிந்திக்க - வாயாரப் பாடி நெஞ்சார நினைக்க ; போய பிழையும் - பகவத் ஞானம் பிறப்பதற்கு முன்பு செய்த பிழைகளும் ; புகுதருவான் நின்றனவும் - இனிமேல் நம்மை அறியாமல் நேரிடத்தக்க பாவங்களும் ; தீயினில் தூசு ஆதும் - தீயிலிட்ட பஞ்சுபோலத் தீய்ந்து போகும் ; செப்பு - ஆகையால் அவனுடைய திருநாமங்களைச் சொல்வாயாக.

விளக்கம்

'இந்நோன்பிலே இறங்கி இறைவனை அடைய விரும்புகிறோமே : ஆனல் நாம் நெடுநாளாகச் செய்து வந்திருக்கும்

பிழைகள் பல இருக்கின்றனவே, அப்பிழைகளின் விளைவு இந்த நற்காரியத்திற்கு இடையூருகாதோ ?' என்று நோன்பு நோற்கும் பெண்களில் ஒருத்தி சந்தேகித்துக் கேட்பதாகக் கருதி, அந்த ஐயவினவுக்கு இந்தப் பாசுரத்தை வேருெருத்தி - ஞானமுடையாள் ஒருத்தி - கூறும் விடையாகக் கொள்ளலாம்.

பிழைகளாகிய விரோதிகளைப் போக்கிக்கொண்டு வந்து இதிலே இறங்குவது என்பதில் பொருள் இல்லை. பகவந்நாம ஸங்கீர்த்தனத்தில் இன்புற்று ஈடுபடவே, ஏற்கெனவே செய்த பிழைகளும் இனிமேல் நேரக்கூடிய பிழைகளும் தாமே ஓடிப் போய்விடும் என்பது பாட்டின் பொருள். 'சேர்ப்பால் (குழம்புப் பால்) போக ரூபமாகப் பருகுமவனுக்கு, தன்னடையே பித்தம் போமா போலே' என்பது வியாக்கியானம்.

மாயச் செயல்களையுடைய பரமபத நாதன் 'ஓரூருக்குத் தன்னைக் கொடுத்த நீர்மை' யாகிய ஆச்சரியத்தை, அவதார ஸௌலப்யத்தைக் குறிப்பிடுகிறது 'மாயனை மன்னு வடமதுரை மைந்தனை' என்னும் சொற்ருெடர்.

பகவத் சம்பந்தம் மாருத பிரதேசம் என்பர் 'மன்னு வடமதுரை'யை. வாமனுவதார காலத்தில் வடமதுரையே வாமனன் தவஞ்செய்த ஸித்தாச்ரமமாக இருந்ததாம். ராமாயண காலத்தில் சத்ருக்னன் லவணுசுர வதஞ் செய்து அரசாண்ட இடமாக இருந்ததாம்.

யமுனை கண்ணனுடைய தொடர்பினல் 'தூய பெருநீர் யமுனை' என்று பாராட்டப் பெறுகின்றது. மதுரையில் மறைந்து ஆய்க்குலத்தில் தோன்றிய ஜோதியை 'ஆயர் குலத்தினில் தோன்றும் அணிவிளக்கு' என்று, அந்தகாரத்தில் தீபம் போலவும், ஆய்ப்பாடிக்கு மங்கள தீபமாகவும், கண்டு குதூகலமடைகிருர்கள்.

பகவானை நோக்கி வருவதே தூய்மை தரும்; இந்த வருகைக்கு மேற்பட ஒரு சுத்தி தேடவேண்டாம் என்பது வியாக்கியானம். கண்ணுக்குத் தோற்றின மலரை அடைவு கெடப் பரிமாறித் தொழுதால் போதுமாம். இதையே 'தூமலர் தூவித்

தோழுது' என்கிருர்கள். 'ப்ரேமம் (அன்பு) அடைவு பார்க்க வொட்டாது' என்பது வியாக்கியானம்.

'கயிற்றுத் தழும்பை வயிற்றில் உடையவன்' என்பது 'தாமோதரன்' என்னும் திருநாமத்தின் பொருள். யசோதை கட்டிய கயிற்றுத் தழும்பை வயிற்றில் உடையவன் என்று பொருள் படும். இந்த நாமம் பகவானுடைய எளிமைக்கு ஒரு நினைவுக்குறி. இத்தகைய பந்தத்தை அனுஸந்தித்தால் ஆச்ரித ருடைய சம்சார பந்தம் போகும் என்பது வியாக்கியானம்.

'செப்பு' என்பது 'சொல்லு' என்னும் பொருளில் ஒரு பெண்ணை முன்னிலைப் படுத்திக் கூறுகிறது.

உள்ளுறை

பாகவத குலத்திற்கு அறிகுறி ஆயர்குலம். 'அவன் கொடுத்த கரணத்தால் அவனை ஆச்ரயிக்கப் பெற்றோம்' என்று பாகவதர்கள் பாடி நினைப்பர் என்பது, 'வாயினுல் பாடி மனத்தி னுல் சிந்திக்க' என்னும் தொடரின் உட்பொருள்.

6

' இனியாவது எழுந்திரு ' என்று ஒருத்தியைத் துயிலுணர்த்துதல்

(திருப்பாவையின் முதலாவது பள்ளியெழுச்சிப் பாட்டு)

புள்ளும் சிலம்பினகாண்; புள்ளரையன் கோயிலில்
வெள்ளை விளிசங்கின் பேரரவம் கேட்டிலை-
பிள்ளாய்! எழுந்திராய், பேய்முலை நஞ்சுண்டு, [யோ?
கள்ளச் சகடம் கலக்கழியக் காலோச்சி,
வெள்ளத் தரவில் துயிலமர்ந்த வித்தினை
உள்ளத்துக் கொண்டு முனிவர்களும் யோகி-
மெள்ள எழுந்து அரியென்ற பேரரவம் [களும்
உள்ளம் புகுந்து குளிர்ந்தேலோ ரெம்பாவாய்

பதவுரை

பிள்ளாய் - (இங்கே) சிறு பெண்ணே!; புள்ளும் சிலம்பின காண் - பறவைகளும் கூவத்தொடங்கின : புள் அரையன் கோயிலில் - பட்சி ராஜாவான கருடனுக்குத் தலைவனின் சன்னிதியில் ; வெள்ளை விளி சங்கின்-எல்லாரையும் கூவி அழைக்கிற வெண் சங்கின் ; பேரரவம் கேட்டிலையோ - பேரொலியையும் கேட்கவில்லையோ? பேய் முலை நஞ்சு உண்டு - பேய் மகளான பூதனை தன்னுடைய ஸ்தனத்திலே தடவிவந்த நஞ்சை உயிரோடுமே பருகி ; கள்ளச் சகடம் கலக்கு அழிய - கள்ளத்தனமாக அசுர ஆவேசம் பெற்று வந்த வண்டியானது கட்டழிந்து சிதறும்படி ; கால் ஓச்சி - காலால் ஓங்கி உதைத்து ; வெள்ளத்து அரவில் - திருப்பாற்கடல் வெள்ளத்திலே, அனந்த சயனத்தில் ; துயில் அமர்ந்த வித்தினை - யோக நித்திரையில் அமர்ந்திருக்கும் விதையாகிய பகவானை ; உள்ளத்துக் கொண்டு - உள்ளத்திலே அமரச் செய்து ; முனிவர்களும் யோகிகளும் - மனனசீலரான (அதாவது தியானம் செய்யும் தன்மையரான) ரிஷிகளும் யோகாப்யாஸம் செய்கிற கைங்கர்ய சீலர்களும் ; மெள்ள எழுந்து அரியென்ற பேரரவம் - சாவதானமாக எழுந்திருந்து ஹரி: ஹரி:' என்று சொல்லுகிற பேரொலியானது ; உள்ளம் புகுந்து குளிர்ந்து - உன் உள்ளம் புகுந்து குளிர ; எழுந்திராய் - இனியாகிலும் எழுந்திரு.

விளக்கம்

இந்தப்பாட்டு முதல் பத்துப் பாசுரங்களால் எழுந்தவர்கள் எழுந்திராதவர்களை எழுப்புகிறார்கள். இப்பத்துப் பாசுரங்களையும் இத்திருப்பாவையின் 'திருப்பள்ளியெழுச்சிப் பாடல்கள்' என்று சொல்லலாம்.

முதல் முதல் ஒருத்தியை எழுப்ப, உறக்க மயக்கத்தால் அவள், 'பொழுது விடிந்து விட்டதா, என்ன?' என்று கேட்கக் கூடும். அதற்கு விடையாகப் 'புள்ளும் சிலம்பின காண்' என்று பொழுது புலர்வதற்கு ஓர் அடையாளம் சொல்லுகிறார்கள்.

பிறகு 'கோயிலில் திருப்பள்ளியெழுச்சிக்கு ஊதின சங்கின் ஒலி காதில் விழவில்லையா?' என்று கேட்டு, அதையும் பொழுது புலர்ந்ததற்கு அடையாளமாகக் கூறுகிறார்கள். மூன்றாவது அடையாளமாக முனிவரும் யோகியரும் 'ஹரி: ஹரி:' என்று சொல்வதால் எழுகின்ற ஒலியையும் குறிப்பிடுகிறார்கள்.

'திருவாய்ப்பாடியிலே முனிவர்களும் யோகிகளும் உண்டோ என்னில், கிருஷ்ணன் வந்து அவதரித்த பின்பு இடையருடைய பசுநிரைக் கொட்டில்களிலே வந்து அவர்கள் படுகாடு கிடப்பர்கள்' என்பது வியாக்கியானம்.

ஒரு செயலும் செய்யாது பகவானுடைய குணாநுபவத்தில் தியானவாயிலாக ஈடுபடும் மனனசீலர்கள் 'முனிவர்கள்'; கைங்கர்ய நிஷ்டர்கள் 'யோகிகள்'.

புள் அரையன் - பட்சிராஜன். கோ - தலைவன். பட்சிராஜாவுக்குத் தலைவனாகிய பகவான்: இல் - சன்னிதி, 'புள்' என்பதற்கே 'கருடன்' என்று பொருள் கொண்டு அவனுக்கு அரசனின் கோயில் என்றும் கூறலாம்.

பிள்ளாய்!: கிருஷ்ண பக்தியின் இனிமையை அறியாதவள். பகவத் விஷயத்தில் புதியவள்.

கர்ப்பிணி வயிற்றுப் பிள்ளைக்கு நோவு ஏற்படாதபடி மெள்ள எழுந்திருப்பதுபோல் பகவானை உள்ளத்துள் கொண்ட

முனிவர்களும் யோகிகளும் சாவதானமாய் எழுந்திருக்கிறார்களாம்.

'குளிர்ந்து' என்பதைக் 'குளிர்ந்தது' என்ற வினைமுற்றின் தொகுத்தல் விகாரமாகக் கொண்டு பொருள் கூறுகிறது வியாக்கியானம்.

உள்ளுறை

'பிள்ளாய்! எழுந்திராய்' என்பதைத் திறவு கோலாகக் கொண்டு திறந்து பார்க்கலாம் இப்பாசுரத்தின் உள்ளுறை பொருளை. பகவத் விஷயத்திலே புதிதாக ருசி கொண்ட சிடனுக்கு, அதாவது பகவத் சம்பந்தம் நூதனமாகப் பெற்றிருப்பவனுக்கு, ஆசாரியன் உபதேசம் செய்வது உட்பொருள்.

ஞானத்தையும் அநுஷ்டானத்தையும் இரண்டு சிறகுகளாகக் கொண்டு சிடனை இறைவனிடம் சேர்ப்பிக்கும் ஆசாரியனுக்குப் 'புள்' அறிகுறி. 'வித்து': ஜகத்ரக்ஷணத்தைச் சிந்தை செய்த வண்ணம் அறிதுயில் அமர்ந்திருக்கும் ஆதிமூலம்.

இது முதல் பத்துப் பாசுரங்களால் பொய்கை யாழ்வார் முதலான ஆழ்வார்கள் பதின்மருக்கும் திருப்பள்ளியெழுச்சி பாடுவதாக உள்ளுறை கூறினர் ஸ்ரீ வானமாமலைச் சீயர்.

7

கண்ணனிடம் ஈடுபட்டு மெய்ம்மறந்து கிடக்கும் ஒருத்தியை எழுப்புவது

கீசுகீ சென்றெங்கும் ஆனைச்சாத் தம்கலந்து
பேசின பேச்சரவம் கேட்டிலையோ? பேய்ப்-
காசும் பிறப்பும் கலகலப்பக் கைபேர்த்து
[பெண்ணே!
வாச நறுங்குழல் ஆய்ச்சியர் மத்தினால்
ஓசை படுத்த தயிரரவம் கேட்டிலையோ?
நாயகப் பெண்பிள்ளாய்! நாரா யணன்மூர்த்தி
கேசவனைப் பாடவும்நீ கேட்டே கிடத்தியோ?
தேச முடையாய்! திறவேலோ ரெம்பாவாய்.

பதவுரை

பேய்ப் பெண்ணே - மதிகெட்ட பெண்ணே!; கீசு கீசு என்று எங்கும் - எங்கும் கீச்சுக் கீச்சென்று; ஆனைச் சாத்தம் கலந்து பேசின - வயலின் குருவிகள் என்ற கீச்சாங் குருவிகள் பேடையுடன் சேர்ந்து கத்துகிற; பேச்சரவம் கேட்டிலையோ - குரலின் ஒலியை நீ இன்னம் கேட்கவில்லையோ?; காசும் பிறப்பும் - காசுமாலை என்ற அச்சுத் தாலியும், ஆமைத்தாலி என்ற ஆபரணமும்; கல கலப்பக் கை பேர்த்து - கல கலவென்று ஒலிக்கும்படி கைகளை முன்பின்னாக மாறி மாறி அசைத்து; வாச நறுங்குழல் ஆய்ச்சியர் - நறுமணம் கமழும் கூந்தலையுடைய இடைச்சியர்; மத்தினால் ஓசை படுத்த தயிர் அரவம் - மத்தால் தயிர் கடையும் ஓசையும்; கேட்டிலையோ - நீ கேட்கவில்லையோ?; நாயகப் பெண்பிள்ளாய் - பெண்களுக்கு நாயகமாக இருப்பவளே!; நாராயணன் மூர்த்தி கேசவனை - நாராயணனின் அவதார மூர்த்தியாகிய கண்ணனை; பாடவும் நீ கேட்டே கிடத்தியோ - நாங்கள் பாடும் போதும் நீ கேட்டுக்கொண்டே படுத்துக் கிடக்கிறாயோ?; தேசம் உடையாய்! திற - தேஜஸ் அல்லது மிக்க ஒளி வாய்ந்த பெண் மணியே! நீ எழுந்து வந்து கதவைத் திறப்பாயாக.

விளக்கம்

பகவத் விஷயத்திலே நீண்ட நாளாக ஆழ்ந்திருந்தும் மறந்து கிடப்பது போலவும், புதமை பாவிப்பது போலவும் மெய்ம் மறந்து கிடப்பவளை நோக்கி, பெண்களை எழுப்பி எழுப்பித் திரட்டிக் கொண்டு இவள் மாளிகை வாசலில் வந்து நிற்கும் ஆய்ச்சியர்கள், 'பொழுது விடிந்தது காண், எழுந்திராய்' என்கிறார்கள்.

இவளும் அடையாளம் கேட்டாள். அதற்கு விடையாகத் தான் இவளை எழுப்புகின்ற பெண்கள் சிறிது ஆத்திரமாக, 'கீச்சுக் கீச்சென்றாய் கீசாங் குருவிகளின் பேச்சரவமும் காதில் விழ வில்லையா, பேய்ப்பெண்ணே?' என்கிறார்கள். இவள் பேசாமல் கிடக்க அவர்கள், 'ஆய்ச்சியர் தயிர் கடையும் ஓசையும் கேட்கவில்லையோ?' என்கிறார்கள்.

'பாடவும் நீ கேட்டே கிடத்தியோ?' என்ற கேள்வியில் 'நாங்கள் பாடுவது தாலாட்டுப் பாடுவது போலிருக்கிறதா?' என்ற குறிப்பும் தொனிக்கிறது. 'நாராயணன்': 'முகந் தோற்றமே நின்று வாத்ஸல்யத்தாலே ரக்ஷிக்கக்கடவன் ஸர்வேச்வரன்'. 'மூர்த்தி': ஸர்வேச்வரனுடைய சீலத்தை வெளியிடுவது. கண்ணுக்குத் தோன்றும்படி நின்று தம் விரோதிகளைப் போக்குகின்ற கண்ணனைக் 'கேசவன்' என்று குறிப்பிடுகிறார்கள்.

'பேய்ப் பெண்ணே!' என்று முதல் முதல் அழைத்தவர்கள், பாட்டினிடையே 'நாயகப் பெண்ணே!' என்று அழைத்து, இறுதியில் 'தேஜஸ் உடையவளே!' என்றும் அழைக்கிறார்கள். அன்பு கொஞ்ச ஏசுவதுபோல், 'எங்கள் கூட்டத்திற்குத் தலைவியாகிய நீ எங்களையெல்லாம் திரட்டிக்கொண்டு போகவேண்டாமா? உறக்கத்திற்குத் தானே உன் தலைமைப் பதவி?' என்றவர்கள், 'உன்னைக் காணப்பெறாமல் பொழுது விடிந்தும் இருளடைந்தது போலிருக்கும் எங்களுக்கு, இந்த இருள் தீர உன் ஒளிவாய்ந்த செல்வ முகத்தைக் காட்டாயோ, கதவு திறந்து?' என்று கூறி முடிக்கிறார்கள்.

'ஆனைச்சாத்தம்' என்ற வலியன் குருவியை 'ஆனைச்சாத்தன்' என்றும் கூறுவதுண்டு: ஸம்ஸ்கிருதத்தில் 'பாரத்வாஜ பக்ஷி'.

உள்ளுறை

பகவத் விஷயத்தைக் காட்டிலும் பாகவத விஷயம் சிறந்தது என்பதை அறிந்தும் மறந்திருப்பவரை எழுப்புவது இப்பாட்டின் உட்பொருள். சங்கோசத்துடன் தனித்திருக்கும் பரம பாகவதர் ஒருவரை அழைப்பதாகவும் கூறுவதுண்டு.

'காசும் பிறப்பும் கலகலப்ப': திருமந்திரமும், த்வய சரம சுலோகங்களும் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்து தொனிக்க. 'தயிர் அரவம்': திவ்யப் பிரபந்த அநுஸந்தானம்.

'தேசம் உடையாய்! திற': பகவத் குணாநுபவத்தால் உண்டான மஹாதேஜஸ் காட்டில் எறித்த நிலவாகாது; பிறரும் அநுபவித்துத் தங்கள் அஞ்ஞானத்தைப் போக்கிக் கொள்ளுமாறு உதவவேண்டும் என்பது குறிப்பு.

8

கண்ணனுடைய அருளுக்கு மிகவும் தகுதி வாய்ந்த ஒருத்தியை எழுப்பும் பாட்டு

கீழ்வானம் வெள்ளென்று, எருமை சிறுவீடு [களும்
மேய்வான் பரந்தனகாண் : மிக்குள்ள பிள்ளை-
போவான்போ கின்றாரைப் போகாமல் காத்துன்னைக்
கூவுவான் வந்து நின்றோம். கோது கலமுடைய
பாவாய் ! எழுந்திராய் ; பாடிப் பறைகொண்டு
மாவாய் பிளந்தானை, மல்லரை மாட்டிய
தேவாதி தேவனைச் சென்றுநாம் சேவித்தால்
ஆவாவென் றாராய்ந் தருளேலோ ரெம்பாவாய்.

பதவுரை

கீழ்வானம் வெள்ளென்று - கீழ்வானம் வெளுத்திருக்க ; எருமை சிறு வீடு - எருமைகள் சிறிது நேரம் விடும்போது ; மேய்வான் பரந்தனகாண் - பனிப்புல் மேயப் பரவிச் சென்றன ; மிக்குள்ள பிள்ளைகளும் போவான் போகின்றாரை - நீராடப் புறப்பட்டவர்களான மிகுதியாகவுள்ள பெண்களையும் ; போகாமல் காத்து - முன்னமே போகாமல் தடுத்து ; உன்னைக் கூவுவான் வந்து நின்றோம் - உன்னைக் கூப்பிடும் பொருட்டு நாங்கள் வந்து நிற்கின்றோம் ; கோதுகலமுடைய பாவாய் ! கண்ணனால் கொண்டாடப்பெறும் அழகிய பெண்ணே ! ; எழுந்திராய் - எழுந்திருப்பாயாக ; பாடிப் பறை கொண்டு - கண்ணனுடைய குணங்களைப் பாடி, நோன்பிற்கு அவனிடம் பறையை வேண்டிக் கொண்டு ; மாவாய் பிளந்தானை - குதிரை வடிவமான அசுரனது வாயைப் பிளந்தெறிந்தவனும் ; மல்லரை மாட்டிய - கம்ஸனால் ஏவப்பட்ட பெரு மல்லர்களையும், துரியோதனனின் நிலவறை மல்லர்களையும் மாளச் செய்தவனும் ; தேவாதி தேவனைச் சென்று நாம் சேவித்தால் - தேவாதி தேவனுமாகிய பகவானை அணுகி அடிபணிந்தால் ; ஆ ஆ என்று ஆராய்ந்து அருள் - 'ஐயோ !' என்று இரங்கிக் குறைகளை விசாரித்து அருள் செய்வான்.

குறிப்பு :—'அருண்மேலோ ரெம்பாவாய்' என்று ஆதியில் மூல பாடம் இருந்து சிதைந்திருக்கவேண்டும் என்று ஊகிப்பவருண்டு. அருண்ம் ஏலோ ரெம்பாவாய், அருண்ம் - 'அருளும்' என்பதன் திரிபு.

விளக்கம்

'எல்லாரும் திரண்டு வந்து அழைக்கவேண்டும் இவளை' என்று சொல்லும்படி கண்ணனுடைய அருளுக்கு மிகவும் தகுதி வாய்ந்தவள் என்பதை வற்புறுத்துகின்றது 'கோதுகலமுடைய பாவாய்!' என்னும் சொற்றொடர். 'கௌதூஹலம்' என்னும் ஸம்ஸ்கிருதச் சொல்லின் விகாரம் 'கோதுகலம்': 'ஆசை' என்று பொருள்—அதாவது கண்ணனுடைய ஆசை.

இவளை முன்னிட்டுக்கொண்டு செல்லக் கண்ணனுடைய அருள் எல்லாருக்கும் கிடைக்கும் என்று கருதுமாறு அப்பிரானால் கொண்டாடப் பெறுகின்றவள் இவள் என்பது குறிப்பு.

ஊர்மாடுகளுடன் போய் வெளியிடங்களில் மேய்வதற்கு முன்னே எருமைகளின் சொந்தக்காரரான ஆயர்கள், அவை அதிகமாய்ப் பால் கறக்கவேண்டும் என்பதற்காகத் தங்கள் சிறு தோட்டங்களில் அவற்றைப் பனிப்புல் மேய விடுவார்கள். இதைத்தான் 'எருமை சிறுவீடு மேய்வான் பரந்தனகாண்' என்கிறார்கள்.

கிழக்கு வெளுக்கையில் பனிப்புல் மேயச் சிறிது நேரம் விட்டு மாடு கறப்பார்கள்; கறந்த பின்பு பகலெல்லாம் மேய்ந்து வரும்படி மேய்ச்சற் காடுகளுக்கு அனுப்புவார்கள். இதைக் கருதித்தான் பனிப்புல் மேய்கையைச் 'சிறு வீடு' என்கிறார்கள்.

கண்ணனுடைய வீர சரிதங்களைப் பாடிக் கங்கு கரையில்லாமல் நெஞ்சிலே பொங்குகின்ற கிருஷ்ண பக்தியை அணை கடந்து பெருகுமாறு வாய்க்கால் வெட்டிக் கொள்வோம் என்கிறார்கள்.

பறை கொள்ளுதல்: நாட்டார்க்கு நோன்பு; இவர்களுக்குத் தேவாதி தேவனைச் சேவிக்கையே பயன்.

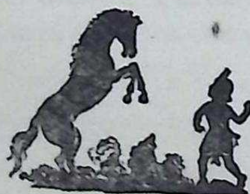
'ஆ ஆ': 'நாம் இவர்களிருக்கு மிடத்தே போய் அருள் செய்யவேண்டியிருக்க, அன்பிற்குரியவர்களை ஆயாசப்படுத்தி

னுமே!' என்று கண்ணன் இரங்கி அருள் செய்வான்; இரக்கத்துடன் இவர்கள் வந்த காரியத்தை ஆராய்ந்து இனிது நிறைவேற்றுவான் என்கிறார்கள்.

உள்ளுறை

'கோதுகலமுடைய பாவாய்!' - பகவானுடைய அபிமானத்திற்கு மிகவும் தகுதிவாய்ந்த ஒரு பாகவதருக்கு அறிகுறி. இவரை முன்னிட்டுக் கொண்டு பகவானை அணுகுவதற்கு ஏற்ற காலம் வந்தது என்கிறார்கள்.

'கிழக்கு வெளுத்தது': ஸத்வ குணம் தலையெடுப்பதற்கு அறிகுறி. 'எருமை சிறு வீடு மேய்வான் பரந்தனகாண்': தமோ குணங்கள் விலகிப் போவதைக் குறிப்பது.

9

‘கண்ணன் வந்தபோது வருகிறுன்’ என்று போகாமலிருப்பவளை எழுப்புவது

தூமணி மாடத்துச் சுற்றும் விளக்கெரிய,
    தூபங் கமழத் துயிலணைமேல் கண்வளரும்
மாமான் மகளே ! மணிக்கதவம் தாள்திறவாய் ;
    மாமீர் ! அவளை எழுப்பீரோ ? உம்மகள்தான்
ஊமையோ ? அன்றிச் செவிடோ ? அனந்தலோ ?
    ஏமப் பெருந்துயில் மந்திரப் பட்டாளோ ?
‘மாமாயன், மாதவன், வைகுந்தன்’ என்றென்று
    நாமம் பலவும் நவின்றேலோ ரெம்பாவாய்.

பதவுரை

தூமணி மாடத்து - குற்றமில்லாத இரத்தினங்கள் இழைத்துச் செய்த மாளிகையில் ; சுற்றும் விளக்கு எரிய - சுற்றிலும் விளக்குகள் எரியவும் ; தூபம் கமழ - அகில் முதலியவற்றின் புகை மணம் கமழவும் ; துயில் அணைமேல் கண் வளரும் - தூங்குவதற்கு உரிய மென்மையான படுக்கையிலே தூங்கிக் கொண்டிருக்கும் ; மாமான் மகளே - மாமன் மகளே ! ; மணிக்கதவம் தாள் திறவாய் - மணிகளாலாகிய கதவின் தாழ்ப்பாளைத் திறப்பாய் ; மாமீர் - மாமீ ! ; உம்மகள் தான் ஊமையோ - உம்முடைய மகள் தான் ஊமையா ? ; அன்றிச் செவிடோ அனந்தலோ - அல்லாமல் செவிடா ? அன்றிச் சோர்ந்து கிடக்கிறுளா ? ; ஏமப் பெருந்துயில் மந்திரப் பட்டாளோ - எழுந்திருக்க முடியாதபடி பெருந் தூக்கத்தில் காவலிடப்பட்டாளோ ? அன்றி ஏதோ ஒரு பெருந்துயில் மந்திரத்தினுல் கட்டுப்பட்டுக் கிடக்கிறுளா ? ; மாமாயன், மாதவன், வைகுந்தன் என்று என்று - ‘பெரிய மாயச் செயல்களையுடையவனே ! திருமகள் நாயகனே ! ஸ்ரீ வைகுண்ட நாதனே !’ என்று இவ்விதமாகப் பல தடவையும் ; நாமம் பலவும் நவின்று - பல திருநாமங்களையும் நாங்கள் சொல்வதால், ; அவளை எழுப்பீரோ ? - இனியாவது உம்முடைய அந்தப் பெண்ணை எழுப்ப மாட்டீரா ?

விளக்கம்

'அந்தப் பெண்கள் அழைக்க, நீ பேசாமல் கிடந்து உறங்குகிறாயே, என்?' என்று தாயார் பெண்ணைக் கேட்க, வெளியே நிற்பவர்கள், 'மாமீர்! அவளை எழுப்பீரோ?' என்கிறார்கள்.

இப்படிச் சொல்லியும் அவள் எழுந்து வாராததால் ஆத்திரமாக, 'ஊமையோ?' 'அன்றிச் செவிடோ?' என்றெல்லாம் கேட்கிறார்கள்.

'மாமீர்'; ஒருவரை மரியாதையாகக் கூப்பிடும் பன்மை.

'ஏமம்'; காவல். 'எழுந்திராமைக்குக் காவலிட்டாருண்டோ?' என்றும், 'நெடும்போது உறங்கும்படி மந்திரவாதம் பண்ணினாருண்டோ?' என்றும் கேட்கிறார்கள்.

'அவள் துயிலுணரும்படி திருநாமங்களைச் சொல்லுங்கள்' என்று தாயார் சொல்ல, 'நாங்கள் சொன்ன திருநாமங்கள் பல' என்கிறார்கள்.

'மாமாயன்': மிகவும் ஆச்சரியமான குணங்களாலும் செயல்களாலும் உள்ளத்தை வசீகரிப்பவன். நீர்மைக்கும் மேன்மைக்கும் அறிகுறியான திருநாமங்களையும், இரண்டுக்கும் நிதானமான 'திருமகள் நாயகன்' என்னும் நிலைமைக்கு அறிகுறியான திருநாமங்களையும், வாயாரச் சொல்லி விட்டோம் என்கிறார்கள்.

வெளியே நிற்பவர்கள், 'நாங்கள் இங்கே வந்து துவண்டு எங்கள் நெஞ்சு இருண்டு புகையுமாறு நின்று கொண்டிருக்கிறோம். நீயோ உன் மாணிக்க மாளிகைக்கு உள்ளே சுற்றும் விளக்கெரிய வாசனைப் புகை கமழத் துயிலணை மேல் கண் வளரும்படியாகப் பெற்றிருக்கும் பாக்கியமே பாக்கியம்!' என்று வயிற்றெரிச்சலோடு பேசுவது போன்ற ஒரு பாவம் தொனிக்கிறது பாசுரத்தின் தொடக்கத்திலே.

உள்ளுறை

'தூமணிமாடம்' குற்றமற்ற திருமேனியையும், 'சுற்றும் விளக்கெரி' வது அத்திருமேனியிலே பிரகாசிக்கும் ஞானத்தையும் குறிப்பிடுகின்றன.

'தூபம்': ஞான தூபம்; இது கமழ்வது அநுஷ்டானத்திலே.

'துயிலணை மேல் கண்வளரும்': எம்பெருமானையே உபாயமாகப் பற்றிக் கிடக்கின்ற நிலை.

'மாமான் மகளே!': பகவானால் பிள்ளையாகக் கருதப் பெற்ற பாகவதரே!

'மணிக்கதவம் தாள் திறவாய்': 'உம்மோடு நாங்கள் கலந்து கொள்வதற்கு விரோதியான எங்கள் தேக - ஆத்ம அபிமானங்களைப் போக்குவீர்' என்பது உட்பொருள்.

கவிநயம்

தோழிகள், 'நாங்கள் இரவென்று பாராமல் எழுந்து நோன்பு குறித்து வீடு வீடாக அலைந்து கொண்டிருக்க, நீயோ உள்ளே சுகமாய்த் துயிலணைமேல் கண் வளர்கின்றாய்!' என்றெல்லாம் அன்பும் பரிகாசமும் கலக்கக் குத்தலாய்ப் பேசுவது, ஆண்டாள் திருவாக்கிலே ஓர் அருமையான கவிதையாக வெளிப்படுகின்றது.

'சூடிக் கொடுத்த சுடர்க் கொடி'யில் மலர்ந்த வாடாத ஜோதி மலர்களில் ஒன்று இந்த அழகான பாட்டு.

10

‘கண்ணன் காதல்’ என்னும் சுவர்க்கத்தில் இருக்கும் ஒருத்தியை எழுப்புதல்

நோற்றுச் சுவர்க்கம் புதுகின்ற அம்மனாய் !
மாற்றமும் தாராரோ வாசல் திறவாதார் ?
நாற்றத் துழாய்முடி நாரா யணன்நம்மால்
போற்றப் பறைதரும் புண்ணியனால் பண்டொரு-
கூற்றத்தின் வாய்வீழ்ந்த கும்ப கரணனும் [நாள்
தோற்றும் உனக்கே பெருந்துயில்தான் தந்-
ஆற்ற அனந்தல் உடையாய்! அருங்கலமே! [தானோ ?
தேற்றமாய் வந்து திறவேலோ ரெம்பாவாய்

பதவுரை

நோற்றுச் சுவர்க்கம் புகுகின்ற - ஸ்ரீ கிருஷ்ணாநுபவத்துக்கு நோன்பு நோற்று அந்தச் சுவர்க்கத்தில் மூழ்கிப் பரவசமாகியிருக்கும் ; அம்மனாய் - தலைவியே! நாயகப் பெண்மணியே ! ; வாசல் திறவாதார் - வாசற் கதவைத் திறவாதிருப்பவர் ; மாற்றமும் தாராரோ - ஒரு மறு மொழியும் சொல்ல மாட்டாரோ ? ; நாற்றத் துழாய்முடி நாராயணன் - நறுமணமுள்ள திருத்துழாயை முடியில் அணிந்திருக்கும் ஸ்ரீமந் நாரா யணன் ; நம்மால் போற்றப் பறை தரும் புண்ணியன் - நாமாகப் போற்ற நமது நோன்புக்கு வேண்டிய பறையைத் தரக்கூடிய புண்ணிய மூர்த்தி யாவான். ; பண்டு ஒரு நாள் கூற்றத்தின் வாய் வீழ்ந்த - முன்னொரு காலத்தில் எமன் வாயில் விழுந்த ; கும்பகரணனும் தோற்றும் உனக்கே- கும்பகர்ணனும் உனக்குத் தோற்றுப் போய், ; பெருந்துயில்தான் தந் தானோ - தனது பெரிய தூக்கத்தைக் கொடுத்துப் போய்விட்டானோ ? ; ஆற்ற அனந்தல் உடையாய் - மிகவும் சோம்பல் உடையவளே ! ; அருங்கலமே - கிடைத்தற்கு அரிய ஆபரணமாக எங்களுக்கு வாய்த் திருப்பவளே ! தேற்றமாய் வந்து திற - தெளிவுடன் வந்து கதவைத் திறப்பாயாக.

விளக்கம்

'வாசல் செம்மினல் வாயும் செம்ம வேணுமோ?' என்று கேட்கிறார்கள். 'காது குளிர மறுமொழி சொல்லாவிட்டாலும் கண் குளிர உன்னை நாங்கள் காணுமாறு கதவையாவது திறக்க லாகாதோ?' என்று கொஞ்சுகிறார்கள்.

எங்கும் வியாபித்திருக்கும் பெருமான் என்பதைக் குறிப் பிட 'நாராயணன்' என்கிறார்கள். இந்தப் பெருமானே, இவள் கதவைத் திறவாமலிருக்கும் போதும் உள்ளே புகுந்து இவளுக் குச் சுகாநுபவம் தருகிறானும். 'இத்தகைய பேறு பெற்றிருக் கும் இவளுக்கும் குப்பகர்ண நித்திரை வந்துவிட்டதோ?' என்று அதிசயிக்கிறார்கள்.

'அருங்கலமே!' என்ற அழைப்பிலே, ஓர் அழகான நவ ரத்தின மாலை செய்து, அதற்கு நடுநாயக ரத்தினம் ஒன்று அழுத் தினாற்போல இவள் புகுந்து தங்கள் கூட்டத்தை அணி செய்ய வேண்டும் என்பது குறிப்பு.

'மிகவும் சோம்பலை உடையவளே! நீ உறக்க மயக்கத் துடன் தடுமாறிக் கொண்டே வாராமல் தெளிந்து வந்து கதவு திறக்க வேண்டும்' என்பதற்கிடையே இவளை,

ஆற்ற அனந்தல் உடையாய்! அருங்கலமே!

என்று அழைப்பதில் ஹாஸ்யமும் தொனிக்கிறது.

உள்ளுறை

'நோற்றுச் சுவர்க்கம் புதுகின்ற'வள், பகவானையே உபாய மாகப் பற்றியிருக்கும் பாகவதருக்கு அறிகுறி. இவர் பிற விஷ யங்கள் ஒன்றையும் கவனியாமல் தம்முடைய அநுபவத்திலே மூழ்கிப் பரவசமாய்க் கிடப்பது 'பெருந்துயில்'.

'வாசல் திறவாதார்!' 'அகங்காரத்தை நீக்கி அநுபவிக்கு மாறு இடம் கொடாவிட்டாலும்' என்பது குறிப்பு. 'மாற்றமும் தாராரோ?' - 'நாங்கள் கேட்டு வாழும்படியான ஒரு வார்த்தை யும் அரிதோ?'

'கும்பகரணன்' தமோகுணத்திற்கு அறிகுறி.

இப் பாட்டிலுள்ள நகைச்சுவையும் கவிச்சுவையும் ரஸிகர்களின் கவனத்திற்கு உரியன.

கூற்றத்தின் வாய்வீழ்ந்த கும்பகரணனும்
தோற்றும் உனக்கே பெருந்துயில்தான் தந்தானோ?

என்ற தோழிகளின் பரிகாசம் மிகவும் ரஸமாக அமைந்திருக்கிறது.

தோற்றவர் பொருளை வென்றவர் கைப்பற்றிக் கொள்வது போல் கும்பகர்ண நித்திரையை இவள் பற்றிக் கொண்டதாகச் சொல்லுகிறார்கள். 'தோற்றும்' என்பதில் உம்மை இசை நிறைக்க வந்தது எனலாம்.

'ராமன் பரசுராமனை வென்று அவன் கையிலிருந்த வில்லை வாங்கிக் கொண்டது போல, நீ கும்பகர்ணனை வென்று அவனுடைய நித்திரையைக் கைக் கொண்டாயோ?' என்கிறார்கள்.

'இவள் அரைக்ஷணம் புறப்படாதொழிய, நெடுங்காலமாய்த் தோற்றுகிறது இவர்களுக்கு!' என்பது ஆறாயிரப்படி அருளிச் செயல்.

11

எல்லாவகையிலும் மேன்மை பெற்றிருக்கும் செல்வியை எழுப்புவது

கற்றுக் கறவைக் கணங்கள் பலகறந்து
செற்றார் திறலழியச் சென்று செருச்செய்யும்
குற்றமொன் றில்லாத கோவலர்தம் பொற்கொடியே!
புற்றர வல்குல் புனமயிலே! போதராய்.
சுற்றத்துத் தோழிமார் எல்லாரும் வந்துநின்
முற்றம் புகுந்து முகில்வண்ணன் பேர்பாட,
சிற்றாதே பேசாதே செல்வப்பெண் டாட்டி! நீ
எற்றுக் குறங்கும் பொருளேலோ ரெம்பாவாய்.

பதவுரை

கற்றுக் கறவைக் கணங்கள் பல கறந்து - கன்றுகளோடு கூடிய கறவைப் பசுக்களின் பல கூட்டங்களைக் கறந்து, ; செற்றார் திறல் அழியச் சென்று - பகைவர் வலிமை அழியும்படி தைரியமாக அவர்கள் இருந்த இடங்களில் போய்; செருச் செய்யும் - போர் புரிகின்றவர்களும் ; குற்றம் ஒன்று இல்லாத - ஒருவகைக் குற்றமும் இல்லாதவர்களுமாகிய ; கோவலர்தம் பொற்கொடியே - கோபாலர்களின் குடியில் தோன்றிய பொன்கொடி போன்றவளே! ; புற்றரவு அல்குல் புனமயிலே - புற்றிலுள்ள பாம்பின் படம் போன்ற அல்குலும், காட்டில் வாழும் மயிலின் சாயலும் உடையவளே! ; போதராய் - எழுந்து வருவாய். ; செல்வப் பெண்டாட்டி - செல்வமும் பெண்மையும் வாய்க்கப் பெற்றவளே! ; சுற்றத்துத் தோழிமார் எல்லாரும்-சுற்றத்தாரும் தோழிமார்களுமாகிய எல்லாரும் ; வந்து நின் முற்றம் புகுந்து - உன்னுடைய முன்வாசலிலே வந்து சேர்ந்து ; முகில் வண்ணன் பேர் பாட - மேகம் போல் வடிவழகும் வண்மையும் உள்ள கண்ணனது திருநாமத்தைப் பாட, ; நீ சிற்றாதே பேசாதே - நீ உடம்பு அசையாமலும் நாக்கு அசையாமலும், ; எற்றுக்கு உறங்கும் பொருள் - என்ன பயன் கருதியோ, உறங்குகின்ற இந்தச் செய்கை?

விளக்கம்

'பொற்கொடி' என்றும், 'புனமயில்' என்றும், 'செல்வப் பெண்டாட்டி' என்றும் இவளைக் குறிப்பிடுவது கவனிக்கத் தக்கது. கண்ணன் கோவலர்தம் குலமணியாய், அழகின் நிலயமாய், செல்வத்துள் செல்வமாய் விளங்குவது போல், இவளும் எல்லாவிதத்திலும் மேன்மை பெற்று விளங்குகிருளென்று கருத வேண்டும்.

'கற்றுக் கறவை' - அதாவது 'கன்றுகளான பசுக்கள்'- என்பதற்குத் தொனிப் பொருளாக 'இப் பசுக்களும் கிருஷ்ணஸ்பர்சத்தாலே கீழ்நோக்கிப் பிராயம் புகுகை (இளமை வருகை)' என்பது வியாக்கியானம்.

பசுக்களைப்போல் சாதுக்களாய்க் குற்றம் செய்யத் தெரியாத இக்கோவலருக்கும் பகைவர்கள் உண்டோ? 'கிருஷ்ணனுடைய பெருமை பொருதவர்கள்' இவர்களுடைய சத்துருக்கள்.

அந்தச் சத்துருக்கள் வந்தால்தான் இவர்கள் போர்புரிவார்கள் என்பதில்லை; தாங்களே சென்று அந்தச் சத்துருக்களின் திறத்தை அழிப்பார்களாம்.

ஊர் அடங்க இவளுக்கு உறவு முறையாகையாலே 'சுற்றத்துத் தோழிமார் எல்லாரும்' என்கிருர்கள்.

'புனமயிலே!' என்று இவளை அழைத்தவர்கள், 'முகில் வண்ணன் பேர் பாடவும் உடம்பை அசைக்காமல் கிடக்கிருயோ!' என்று கூறுவது ரஸமாக அமைந்திருக்கிறது. மேகம் என்ருல், மயில் களித்துக் கூத்தாட வேண்டாமா?

இவளோ, 'முகில் வண்ணன்' என்றதும், அந்த வடிவை நினைத்துக்கொண்டே பேசாமல் கிடக்கிருள். உடம்பை அசைக்கவில்லை; நாக்கை அசைத்துப் பேசுவதற்கும் இஷ்டப்படவில்லை. அதாவது, துயிலுணர்ந்ததற்கு அடையாளமான சேஷ்டையொன்றும் செய்யவில்லை.

அந்தத் தோழிகளுக்கோ, இவள் வார்த்தை செவிக்கு இன்பம்; உடம்பின் அசைவுகள் கண்ணுக்கு இன்பம்.

'எங்களுக்கு எல்லாச் செல்வமும் நீ; கிருஷ்ண குணத்தை அனுஸந்திக்கும் செல்வி நீ' என்னும் குறிப்பினை வெளியிடுவது 'செல்வப் பெண்டாட்டி நீ' என்னும் தொடர்.

'திரளோடே அநுபவிக்கும் அநுபவத்தைவிட்டு, கைவல்யம் போலவே (அதாவது, தனியாக முக்தி இன்பம் அனுபவிப்பது போலவே) கிடக்கிற காரியம் என்?' என்பது இறுதி அடியின் குறிப்பு. 'உன்னுடைய உத்தேசம், எங்களுடைய ஆற்றாமை, திரளாக ஸ்ரீ க்ருஷ்ணாநுபவம் பண்ணும் பேரின்பம் இவற்றை நினைத்துப் பாராமல் எதற்காக இப்படிக் கிடக்கிறாய்?' என்கிறார்கள்.

உள்ளுறை

'கோவலர் தம் பொற்கொடி' பாகவதர்களில் மேன்மை பெற்று விளங்கும் உத்தமருக்கு அறிகுறி.

'கற்றுக் கறவைக் கணங்கள் பல கறந்து': குடும்பத்தோடு வந்தடைந்த சீடர்களுக்கு உபதேசம் செய்வது.

'நீ எற்றுக்கு உறங்கும் பொருள்?': 'கண்ணனை அநுபவிப்பதற்கு எங்களையும் சேர்த்துக் கொள்ளாமல் விலக்குவது எதற்காக?

12

கண்ணனைப் பிரியாமலிருக்கும் நற்செல்வனுடைய தங்கையை எழுப்புதல்

கனைத்திளங் கற்றெருமை கன்றுக் கிரங்கி
நினைத்து முலைவழியே நின்றுபால் சோர
நனைத்தில்லம் சேறாக்கும் நற்செல்வன் தங்காய்!
பனித்தலை வீழநின் வாசற் கடைபற்றிச்
சினத்தினால் தென்னிலங்கைக் கோமானைச் செற்ற
மனத்துக் கினியானைப் பாடவும், நீ வாய்திற-
[வாய்!
இனித்தான் எழுந்திராய்: ஈதென்ன பேருறக்கம்?
அனைத்தில்லத் தாரும் அறிந்தேலோ ரெம்பாவாய்.

பதவுரை

கனைத்து இளங் கன்று எருமை - இளங்கன்றுகளுடைய எருமைகள் பால் கறப்பார் இல்லாமையால் முலை கடுத்துக் கதறிக்கொண்டு; கன்றுக்கு இரங்கி நினைத்து - கன்றுகளிடம் மனம் இரங்கி அவற்றை நினைத்துக் கொண்டு அந்த நினைவினால்; முலை வழியே நின்று பால் சோர - முலைக்காம்பு வழியே இடைவிடாமல் பால் சொரிய, அதனால்; நனைத்து இல்லம் சேறாக்கும் - வீட்டை நனைத்துச் சேறாக்குகின்ற; நற்செல்வன் தங்காய் - நல்ல செல்வத்தை உடையவனின் தங்கையே! பனி தலை வீழ - எங்கள் தலையில் பனி விழ; நின் வாசல் கடைபற்றி - உன் தலைவாசலைப் பற்றிக்கொண்டு, ; சினத்தினால் தென் இலங்கைக் கோமானைச் செற்ற - தென் திசையிலுள்ள இலங்கைக்கு அரசனான ராவணனைத் தன்னுடைய கோபமாகிய தர்மா வேசத்தினால் கொன்றொழித்தவனும், ; மனத்துக்கு இனியானை - நினைப்பவர் உள்ளத்திற்கு இனியனுமாகிய ராமபிரானை; பாடவும் நீ வாய்திறவாய் - நாங்கள் பாடவும் நீ வாய் திறந்து பேசாமல் இருக்கிறாயே! ; அனைத்து இல்லத் தாரும் அறிந்து - எல்லா வீட்டுக்காரர்களும் துயிலுணர்ந்த பின்பும், ; ஈது என்ன பேருறக்கம் - இது என்ன ஓயாத உறக்கம்? ; இனித்தான் எழுந்திராய் - இனியாவது எழுந்திரு.

விளக்கம்

'நற் செல்வன்': தோன்றி மாயும் செல்வம் அன்றி, நிலைத்திருக்கும் செல்வமும் உடையவன். இந்த நற்செல்வமானது கண்ணனுக்கு நிரந்தர கைங்கரியம் செய்வது. கைங்கரிய லட்சுமியே ஆத்மாவுக்கு நிலை நின்ற சம்பத்து.

ராமபிரானுக்கும் சினமுண்டோ என்றால், அடியார்களான சாதுக்களின் சத்துருக்கள் இவனுக்கும் சத்துருக்கள் என்பர். 'மகாராஜர்க்கு (சுக்கிரீவனுக்கு)ச் சீற்றம் பிறந்தபோது, வாலியை எய்தார்: அவர் அழுதபோது, கூட அழுதார்' என்பது வியாக்கியானம்.

'மனத்துக்கு இனியானை': 'சத்துருக்களுக்கும் கண்ண நீர் பாயும் அவனை' என்பர்.

'இனித்தான் எழுந்திராய்' - எங்கள் ஆசையையும் ஆற்றாமையையும் அறிவித்த பின்பும் உறங்கலாமா? எங்களுக்காக எழுந்திராவிட்டாலும், நாங்கள் 'மனத்துக்கு இனியானை'ப் பாடுகிற பாட்டைக் கேட்கவாவது துயிலெழுவாய் என்கிறார்கள்.

தலையிலே பனி வெள்ளமிட, கீழே பால் வெள்ளமிட, உள்ளத்திலே கண்ணன்மீது காதல் வெள்ளமிடத் தெப்பம் பற்றுவாரைப் போல இவளுடைய தலைவாசற்படியின் மேற்கட்டையைப்பற்றி நின்று இவளைக் கூப்பிடுவதுபோல் ஓர் உணர்ச்சிச் சித்திரம் இப் பாட்டிலே உருவாகின்றது.

இப்பாசுரத்தின் முதல் இரண்டரை அடிகளில் இவள் தமையனது செல்வச் சிறப்பைக் கூறுகிறார்கள். அவன் எப்போதும் கண்ணனுடன் கூடித் திரிவதால் காலந்தவறாது மாடுகளைக் கறப்பதில்லை. அதனால் மாடுகள் முலைகடுத்துக் கன்றை நினைத்துக் குமுறிப் பால் சொரிகின்றனவாம். 'அத்தகைய செல்வனுக்குத் தங்கையாகப் பிறந்தவளே!'—என்று அழைக்கிறார்கள்.

இந்த ஆய்ப்பாடியிலுள்ள பெண்கள் எல்லாரும் திரண்டு வந்து இவள் மாளிகை வாசலில் நின்று கூப்பிடவும் இவள் வாய் திறவாமல் கிடப்பது, இந்தச் செல்வ மாளிகையில் வசிக்கும்

செல்விக்கு ஒரு மதிப்பைக் காட்டுவதுதான் என்று இவள் கருதியிருந்தாலும், அந்த 'மதிப்பும் உனக்குக் கிடைத்த விட்டதம்மா! எழுந்து வா' என்கிறார்கள்.

உள்ளுறை

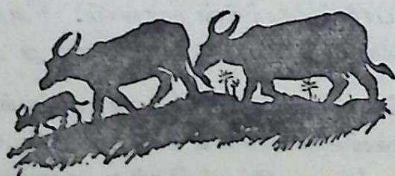
பாகவதாபிமானத்தில் ஊற்றமுள்ளவரை எழுப்புதல் இப்பாட்டுக்கு உள்ளுறை என்பர்.

'எருமை கன்றுக்கு இரங்கி நினைத்து முலைவழியே நின்று பால் சோர' : எம்பெருமான் அடியார் விஷயத்தில் இரங்கி நிற்பதற்கு அறிகுறி; ஆசாரியன் சீடருக்கு இரங்குவதற்கும் அறிகுறி.

'நனைத்து இல்லம் சேறாக்கும்' : கேட்பவர்களின் இதயத்தைத் தாபமெல்லாம் ஆறும்படி குளிரப்பண்ணி, குணாநுபவத்தாலே களிக்கச் செய்வது.

தலைமேல் சொரியும் பனி, ஆழ்வார்களுடைய அருளிச் செயல்களால் வரும் பகவத் குணாநுபவம்; பால் வெள்ளம். ஆசாரிய உபதேசத்தால் வரும் பகவத் குணாநுபவம்; நடுவே பாகவத குணாநுபவ வெள்ளம். இப்படி 'ப்ரவாக த்ரயம்' (மூன்று வெள்ளங்கள்) என்பர்.

'அனைத்து இல்லத்தாரும் அறிந்து' : பகவத் விஷயம் இரகசியமென்று இருந்தாயானால் அது எங்கும் பிரசித்தமாயிற்று; எழுந்திராய்.

13

‘நம் கண்ணழகை நோக்கிக்
கண்ணன் தானே வருவான்’
என்று படுத்திருப்பவளை எழுப்புதல்

புள்ளின்வாய் கீண்டானை, பொல்லா அரக்கனைக்
கிள்ளிக் களைந்தானைக் கீர்த்திமை பாடிப்போய்,
பிள்ளைகள் எல்லாரும் பாவைக் களம்புக்கார்,
வெள்ளி எழுந்து, வியாழம் உறங்கிற்று:
புள்ளும் சிலம்பினகாண்: போதரிக் கண்ணினாய்!
குள்ளக் குளிரக் குடைந்துநீ ராடாதே,
பள்ளிக் கிடத்தியோ? பாவாய்! நீ நன்னாளால்
கள்ளம் தவிர்ந்து கலந்தேலோ ரெம்பாவாய்.

பதவுரை

புள்ளின் வாய் கீண்டானை - பறவையின் உருவத்தோடு வந்த பகாசுரனுடைய வாயைப் பிளந்தெறிந்தவனும்; *பொல்லா அரக்கனைக் கிள்ளிக் களைந்தானை* - பொல்லாங்கு செய்த ராவணனுடைய பத்துத் தலைகளையும் மிகவும் எளிதாகக் கிள்ளியெறிந்து வம்சநாசம் செய்தவனுமாகிய பெருமானது; *கீர்த்திமை பாடிப்போய்* - கீர்த்தி கூறும் வீர சரிதங்களைப் பாடிக்கொண்டு போய்,; *பிள்ளைகள் எல்லாரும்* - நம்மிலும் பருவத்தில் சிறியவர் உள்பட எல்லாச் சிறுமியர்களும்; *பாவைக் களம் புக்கார்* - நோன்பு நோற்கும் இடத்திற்குப் போய்ச் சேர்ந்தார்கள்; *வெள்ளி எழுந்து வியாழம் உறங்கிற்று* - சுக்கிரன் உதயமாகி, பிரகஸ்பதி அஸ்தமித்து விட்டது; *புள்ளும் சிலம்பினகாண்* - கூட்டிலிருந்து வெளிப்பட்ட பறவைகளும் இரைதேடுவதற்காகக் கூவிக்கொண்டு போயின; *போது அரிக் கண்ணினாய்* - தாமரைப் பூவையும் மானையும் ஒத்த கண்ணழகு வாய்ந்தவளே!; *பாவாய்* - பதுமை போன்ற அழகியே!; *நீ நன்னாள்* - நீ இந்த நல்ல நாளில்; *கள்ளம் தவிர்ந்து* - (கண்ணனைத் தனியே நினைக்கிற) இக்கள்ளத்தனத்தை விட்டு; *கலந்து* - எங்களோடு கலந்து; *குள்ளக் குளிரக் குடைந்து நீராடாதே* - உடம்பு

மிகக் குளிர்ந்து போகத் துளைந்து விளையாடி நீராடாமல்; பள்ளிக் கிடத்தியோ - படுக்கையில் கிடப்பாயோ?

விளக்கம்

பொல்லா அரக்கனாகிய ராவணன் ராமபிரானது வீரத்துக்கு இலக்கானான் என்றால், அவன் தம்பியாகிய தர்மாத்மா சீலத்துக்கு இலக்கானான் என்பது குறிப்பு. கிள்ளிக் களைந்தது அநாயாச வீரம். ஒரு சோலையிலோ, பூந்தோட்டத்திலோ அத்தோட்டத்தின் நலத்திற்காகப் பூச்சி பட்ட இலைகள் கிள்ளி எறியப்படுவதுபோல் பொல்லா அரக்கர்கள் வதஞ்செய்யப்பட்டனர்.

'பாவைக் களம்': கண்ணனுடன் ஆய்ச்சியர் நோன்பு நோற்கக் குறிப்பிட்ட சங்கேத ஸ்தலம். வெள்ளி எழுதலே பொழுது விடிந்ததற்கு அடையாளம். ஆண்டாள் வாழ்ந்த காலத்தில் வெள்ளி எழுந்ததோடு வியாழன் அஸ்தமித்ததும் நிகழ்ந்தது என்பர்.

ஆறும் பாட்டிலும் 'புள்ளும் சிலம்பினகாண்' என்று வருகிறது. இது அப்பாட்டின் தொடக்கம். அதே தொடர் இப்பதின் மூன்றும் பாட்டிலும் வருகிறது; அதாவது இவர்கள் வீடு வீடாக வந்து இவ்வளவு நேரம் சென்ற பின்பும் அதே தொடர் உபயோகப்படுகிறது.

எனவே இங்கு, 'கூட்டிலிருந்து வெளிப்பட்ட பின்பு வெளியே இரைதேடிச் செல்லும்போது பறவைகள் ஆரவாரஞ் செய்கின்றன' என்று பொருள் கொள்ளவேண்டும்.

'போது அரிக் கண்ணினாய்'! என்னும் தொடருக்கு வேறு இரு விதமாகவும் பொருள் கொள்ளலாம்: (1) தாமரைப் பூவிலே வண்டு படிந்தாற்போன்ற கண்ணழகு வாய்ந்தவளே! (அரி - வண்டு) (2) பூவின் அழகைக் கொள்ளைகொண்ட கண்ணழகு உடையவளே! (அரித்தல் - கவர்தல்) 'போது' சிறப்பாகத் தாமரையையும் கருங்குவளையையும் குறிக்கும்.

இத்தொடரிலிருந்துதான், பெண் விசேஷமாய்க் கண்ணழகு வாய்ந்தவளென்று ஊகஞ் செய்யப்படுகிறது.

'குள்ளக் குளிர' என்பது செக்கச் சிவந்து என்பது போன்ற ஒரு சொற்றொடர். மார்கழி மாதத்தில் அதிகாலையில் குள்ளக் குளிரக் குடைந்து நீராடும் அனுபவம் கிடைக்கும்.

உள்ளுறை

'நமக்கு ஸ்வரூபஞானம் உண்டானால் அவன் தானே வருகிறான்: நாம் எழுந்து செல்வதேன்?' என்று இருக்கும் பாகவதரை உணர்த்துவது இப்பாசுரம்.

'பொல்லா அரக்கன்' அகங்காரத்தைக் குறிக்கும்.

'கீர்த்திமை பாடிப்போய்': கல்யாண குணங்களைப் பிரீதிக்குப் போக்கு வீடாகப் பாடி அதுவே தாரகமாகப் போய். குண விபூதிகளுக்கு வாசகமான திருநாமம் வழிக்குத் தாரகம்.

'பாவைக் களம்' காலக்ஷேப கூடம். 'வெள்ளி எழுந்து'. 'பரிசுத்தமான ஞானம் அபிவிருத்தியாய்.' 'வியாழம் உறங்கிற்று': 'அஞ்ஞானம் தலைசாய்ந்தது'. 'நீராடாதே': பகவதநுபவம் செய்யாமலே. 'பள்ளிக் கிடத்தியோ': தனித்துக் குணாநுபவம் செய்யலாமோ?

'எங்களுடன் நெஞ்சு குளிரக் கலந்து பகவதநுபவம் அடைய எழுந்தருளவேணும்' என்று தனியே குணசரிதங்களைத் தியானித்துக்கொண்டிருக்கும் பாகவதரை வேண்டுவது திரண்ட உள்ளுறை.

எல்லோரையும் தானே எழுப்புவதாகச் சொல்லிவிட்டு மறந்து உறங்குகிறவளை உணர்த்துதல்

உங்கள் புழைக்கடைத் தோட்டத்து வாவியுள்
செங்கழுநீர் வாய்நெகிழ்ந்(து) ஆம்பல்வாய் கூம்-
[பினகாண் ;
செங்கல்-பொடிக்கூறை வெண்பல்-தவத்தவர்,
தங்கள் திருக்கோயில் சங்கிடுவான் போகின்றார் ;
எங்களை முன்னம் எழுப்புவான் வாய்பேசும்
நங்காய் ! எழுந்திராய், நாணாதாய் ! நாவுடையாய் !
சங்கொடு சக்கரம் ஏந்தும் தடக்கையன்
பங்கயக் கண்ணானைப் பாடேலோ ரெம்பாவாய்.

பதவுரை

உங்கள் புழைக்கடைத் தோட்டத்து வாவியுள் - உங்கள் வீட்டுப் புழைக்கடை அல்லது புறக்கடையிலுள்ள தோட்டத்துத் தடாகத்திலே; *செங்கழுநீர் வாய் நெகிழ்ந்து* - செங்கழுநீர் மலர்கள் மலர்ந்து,; *ஆம்பல் வாய் கூம்பினகாண்* - ஆம்பல் மலர்கள் வாய் குவிந்தன :; *செங்கல் பொடிக் கூறை வெண்பல் தவத்தவர்* - காவிப் பொடியில் தோய்த்த காஷாய உடை தரித்தவர்களும், தாம்பூலம் தரியாமல் வெண்ணிறமான பற்களை உடையவர்களுமாகிய துறவிகள் ; *தங்கள் திருக்கோயில் சங்கிடுவான்*-தங்களுடைய கோயில்களில் சங்கு இடுவதற்காக; *போகின்றார்* - போகிறார்கள் ; *எங்களை முன்னம் எழுப்புவான்* - எங்களை முன்னமே வந்து எழுப்பும் பொருட்டு ; *வாய் பேசும் நங்காய்* - வாயால் சொல்லிச் செயலில் மறந்துபோன நங்கையே!; *நாணாதாய்! நாவுடையாய்!* - 'சொன்னபடி செய்தோமில்லையே' என்ற நாணமும் இல்லாதவளே ! இனிமையாகப் பேசவல்ல நாக்கு உடையவளே !; *சங்கொடு சக்கரம் ஏந்தும் தடக்கையன்* - சங்கு சக்கரங்களைத் தரித்துக்கொண்டிருக்கும் பெரிய கைகளை உடையவனும்,; *பங்கயக் கண்ணானை* -

தாமரை போன்ற திருக்கண்களை உடையவனுமான கண்ண பிரானை; பாட எழுந்திராய் - பாடுவதற்கு எழுந்திரு.

விளக்கம்

'பொழுது விடிந்ததற்கு அடையாளம் வேண்டுமானால் வெகுதூரம் போகவேண்டியதில்லை. உங்கள் வீட்டுப் புழைக் கடையில் செங்கழுநீர் மலர ஆம்பல் கூம்பியிருக்கிறதே' என்கிறார்கள்.

'எங்கள் புழைக்கடை': என்பது உள்ளம் வெதும்பி உறவு அறுத்துப் பேசுவதுபோல் பேசுவது. 'இவள் இன்னம் எழுந்திருக்க வில்லையே' என்ற மனவேதனை காரணம்.

'சங்கு இடுவது': (1) சங்கு ஊதுவது: (2) கதவைத் திறக்கத் திறவுகோல் இடுவது. காஷாயம் தரித்த பண்டாரங்களும் தங்கள் திருக்கோயிலில் பூஜைக்குச் சங்கு ஊதப் போகிறார்களே என்கிறார்கள்.

'தவத்தவர்': ஸ்ரீ வைஷ்ணவத் துறவிகளாகவும் கருதப் படலாம். அப்படியானால் 'சங்கு இடுவது' திருவாராதனம் செய்வதைக் குறிக்கும். ஏனென்றால், கோவில்களில் கதவைத் திறக்கும்போது மங்களச் சங்கு போன்ற மங்கள வாத்தியங்கள் முழங்குவதுண்டு. இந்த மங்களச் சங்கு பின்பு நிகழும் ஆராதனம் அல்லது பூஜைக்கு உபலட்சணம்.

'சங்கிடுவான் போதந்தார்': என்றும் பாடம் வழங்குகிறது. 'போதந்தார்' இறந்த காலம்; 'வந்தார்' என்பது பொருள்.

இப்பாசுரத்தில் இவளை 'நங்காய்!' என்றும், 'நாணாதாய்!' என்றும், 'நாவுடையாய்!' என்றும் அழைக்கிறார்கள். 'நங்கை': பெண்களில் சிறந்தவள். எனினும் 'வாய் பேசும் நங்காய்!' என்று அழைப்பதால், 'உன் வாய்க்கும் வாய்மைக்கும் ஒரு தொடர்பும் இல்லை' என்பது குறிப்பு. 'இனிமையான பேச்சு: ஆனால் உண்மைப் பேச்சல்ல' என்கிறார்கள்.

'நாணாதாய்!' சொன்னபடி செய்யாதவர்கள், ஐயோ, வாக்குத் தவறிவிட்டோமே! பொய் சொல்லிவிட்டதாக அல்

லவோ தோழிமார் நினைத்துக் கொள்வர்?' என்று வெட்க முற்றுப் பச்சாத்தாபம் அடையவேண்டுமே. உன்னிடம் அதற்குரிய நாணமும் காணப்படவில்லையே, என்கிறார்கள்.

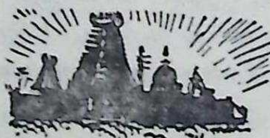
'நாவுடையாய்!': எனினும் இவள் நாவில் இனிமை இருக்கிறது. அந்தப் பேச்சினிமையைக் கேட்க விரும்புகிறார்களாம். 'இவள் எல்லாம் படுத்தினாலும் விடவொண்ணாத நாவீறுடைமை' என்பது வியாக்கியானம்.

உள்ளுறை

பாகவத சமுதாயத்துக்கெல்லாம் முக்கியமானவராய், பகவத் சம்பந்தத்தைப் பலருக்கும் உண்டாக்கவல்ல ஞானபக்தி வைராக்கியங்களை உடைய பாகவதரை எழுப்புவது இப்பாசுரத்தின் உள்ளுறை.

'பெண்களில் சிறந்தவளே!' என்று பொருள்படும் 'நங்காய்!' என்பது இத்தகைய பாகவதரைக் குறிக்கும். 'எங்களை முன்னம் எழுப்புவான் வாய்பேசும் நங்காய்!' - எங்களையெல்லாம் நாங்கள் அபேட்சிப்பதற்கு முன்னே ஞானிகளாக்கும்படி ஸ்ரீ ஸூக்திகளை அருளிச் செய்யும் ஸ்பூர்த்தியை உடையவரே!

'திருவாய்மொழி பாடுகையே பிரயோஜனம், எழுந்திராய்' என்கிறார்கள்.

15

உறங்கும் நங்கையும் உணர்த்தும் நங்கையரும்

(சம்பாஷணை)

‘எல்லே இளங்கிளியே; இன்னம் உறங்குதியோ?’
‘சில்லென் றழையேன்மின், நங்கைமீர்! போதர்
[கின்றேன்’
‘வல்லை, உன் கட்டுரைகள்! பண்டேஉன் வாயறிதும்!’
‘வல்லீர்கள் நீங்களே, நானேதான் ஆயிடுக!’
‘ஒல்லைநீ போதாய், உனக்கென்ன வேறுடையை?’
‘எல்லாரும் போந்தாரோ?’ போந்தார், போந்-
[தெண்ணிக்கொள்’;
வல்லானை கொன்றானை, மாற்றாரை மாற்றழிக்க
வல்லானை, மாயனைப் பாடேலோ ரெம்பாவாய்.

பதவுரை

‘எல்லே இளங்கிளியே! - என்னே! இளங்கிளியே!; இன்னம் உறங்குதியோ? - இன்னம் உறங்குகிறாயோ?’ (என்று எழுப்புகிறவர்கள் கேட்க,) எழுப்பப் பெற்றவள், ; நங்கைமீர்! - ‘பெண்களில் சிறந்தவர்களே!; சில்லென்று அழையேன்மின் போதர்கின்றேன் - சிலு சிலுவென்று கூப்பிடாதேயுங்கள்; (இதோ) வந்து விடுகிறேன்.’

[அதற்கு அவர்கள் மறுபடியும்]

‘உன் கட்டுரைகள் வல்லை-நீ கட்டிச் சொல்லும் வார்த்தைகளினால் வல்லமையுள்ளவள்; பண்டே உன்வாய் அறிதும்! - முன்னமே உன் வாயை அறிவோம்;’

[அதற்கு அவள்]

‘வல்லீர்கள் நீங்களே - நீங்களே சாமர்த்தியசாலிகள்: ; நானேதான் ஆயிடுக - நீங்கள் சொல்லுகிறபடி நான்தான் சாமர்த்தியசாலியாக இருந்தாலும் இருக்கட்டும்.’

[எழுப்புகிறவர்கள் மீண்டும்]

‘உனக்கு என்ன வேறுடையை?’ - ‘உனக்கு மட்டும் தனியே வேறு என்ன அதிசயம் இருக்கிறது?’

[உள்ளேயிருப்பவளும் ஒரு கேள்வி கேட்கிறாள் ;]

'எல்லாரும் போந்தாரோ ? - எல்லாரும் வந்துவிட்டாரோ ?'

[வெளியேயிருப்பவர்கள் முடிவாக விடைகூறி,]

'போந்தார் ; போந்து எண்ணிக்கொள் - வந்துவிட்டார்கள் ; நீயே எழுந்து வந்து எண்ணிப் பார்த்துக்கொள் ; வல் ஆனை கொன்றானை - குவலயாபீடம் என்னும் வலிய யானையைக் கொன்றவனும், ; மாற்றாரை மாற்று அழிக்க வல்லானை - எதிரிகளை எதிராக நின்று அழிக்க வல்லவனும், ; மாயனை - மாயனுமாகிய கண்ணனை ; பாட ஒல்லை நீ போதாய் - பாடுவதற்காக விரைவாய் நீ எழுந்து வருவாய்' (என்கிறார்கள்.)

விளக்கம்

'பெண்கள் எல்லாரும் சேர்ந்து வரட்டும், காண்போம்' எனக் கருதிப் படுத்திருக்கும் ஒருத்தியை எழுப்பும் இப்பாசுரம் முழுமையும் வினாவிடை ரூபமாக அமைந்திருக்கிறது. 'புள்ளும் சிலம்பின காண்' என்று தொடங்கும் 6 - வது பாட்டிலிருந்து 14-வது பாட்டளவுமுள்ள ஒன்பது பாசுரங்களும் வெளிப்படையாகத் துயில் எழுப்புவோரின் பாசுரங்களே.

அப்பாசுரங்களில் இப்பாசுரம்போல் எங்கும் வினா விடையாகக் குறிப்பிட்டு வியாக்கியானம் செய்திருக்கிறார்கள். 'திருப்பாவை யாகிறது இப்பாட்டிறே' என்பர் அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார்.

'நானே தான் ஆயிடுக !' என்று சொல்லிப் பிறருக்கு உரிய குற்றமும் தன் குற்றமாக உள்ளேயிருக்கும் பெண் ஏற்றுக் கொள்கிறாளல்லவா ?—இது ஸ்ரீ வைஷ்ணவ லட்சணம் என்பர். 'இல்லாத குற்றத்தையும் சிலர் "உண்டு" என்றால், "இல்லை" செய்யாதே இசைகையிறே வைஷ்ணவ லட்சணம்' என்பர் பெரியவாச்சான்பிள்ளை.

'பங்கயக் கண்ணனைப் பாட' அசலகத்துப் பெண்ணை எழுப்பியது கேட்ட இவள், அந்தச் சொல்லினிமையில் ஈடுபட்டு அப்பாசுரத்தைத் தன்மிடற்றில் நுண்ணிதாகப் பாடினாளாம். இக் குரலினிமையை கேட்டுத்தான், 'எல்லே! இளங்கிளியே!' என்று அழைக்கிறார்களாம்.

'எல்லே! இளங்கிளியே!....' என்று கேட்டது, 'பங்கயக் கண்ணனை' அநுஸந்திக்கும் இவளுக்கு இடையூறாகப் படவே, 'சில்லென்று அழையேனமின்' என்கிருள்.

'பண்டே உன்வாய் அறிதும்!' என்று அவர்கள் வெட்டெனப் பேசிப் பரிகசிக்க, இவளும் சுடச்சுட, 'வல்லீர்கள் நீங்களே!' என்று பதில் சொல்லிவிடுகிருள். பிறகு சற்று ஆலோசித்து, இல்லாத குற்றத்தை ஒருவர் ஏறிட்டுச் சொன்னாலும் தலை வணங்கி, 'பொறுத்தருள வேணும்' என்று பிரார்த்திக்கும் முறையில், 'நானேதான் ஆயிடுக' என்கிருள்.

இப்படி இவள் அவர்கள் கூறிய குற்றத்தை ஏற்றுக்கொண்டு, 'இந்தக் குற்றவாளி இனிச் செய்ய வேண்டியது என்ன?' என்று கேட்க, அவர்கள் 'உனக்கு என்ன வேறுடையை?' என்று கேட்கிருர்கள்.

அதற்கு எழுப்பப் பெற்றவள் 'எனக்கு உங்களோடு கூடி அநுபவிப்பதைக் காட்டிலும்' 'சுகம் உண்டோ? எல்லாரும் வந்து விட்டார்களா?' என்று கேட்கிருள். அவர்களும் பதில் சொல்லிவிட்டு, 'நாம் அனைவரும் மாயனைப் பாடுவோம்' என்கிருர்கள்.

உள்ளுறை

பாகவதகோஷ்டியைக் காண ஆசை கொண்டிருப்பவரை உணர்த்துவது இப்பாசுரத்தின் உட்பொருள். பாகவதர்கள் விஷயத்தில் கொள்ள வேண்டிய முறையை இவர் அறிந்தவர். பரதனைப் போல் பிறர் குற்றத்தையும் தம் குற்றமாக ஏற்றுக் கொள்பவர்.

இது திருமங்கையாழ்வாரை உணர்த்தும் பாசுரம் என்பர்.

நந்தகோபர் மாளிகையில் வாசல் காப்பானை எழுப்புதல்

நாயக னாய்நின்ற நந்தகோ பனுடைய
கோயில்காப் பானே! கொடித்தோன்றும் தோரண
வாயில்காப் பானே; மணிக்கதவம் தாள்திறவாய்,
ஆயர் சிறுமிய ரோமுக்கு அறைபறை
மாயன் மணிவண்ணன் நென்னலே வாய்நேர்ந்தான்,
தூயோமாய் வந்தோம், துயிலெழப் பாடுவான்;
வாயால் முன்னமுன்னம் மாற்றாதே அம்மா நீ
நேய நிலைக்கதவம் நீக்கேலோ ரெம்பாவாய்.

பதவுரை

நாயகனாய் நின்ற நந்தகோபனுடைய - தலைவராயிருக்கும் நந்தகோபருடைய; கோயில் காப்பானே! - அரண்மனை காப்பவனே!; கொடி தோன்றும் தோரணவாயில் காப்பானே! - கொடிகள் தோன்றுகிற தோரணவாசல் காப்பவனே!; மணிக் கதவம் தாள் திறவாய்; - அழகிய கதவின் அல்லது மணிகள் கட்டிய கதவின் தாளைத் திறப்பாயாக.; ஆயர் சிறுமியரோமுக்கு - ஆயர் சிறுமியரான எங்களுக்கு; அறை பறை - ஒலிக்கின்ற பறையைத் தருவதாக; மாயன் மணிவண்ணன் - ஆச்சரியமான செயல்களும், நீல ரத்தினம் போன்ற நிறமும் உள்ள கண்ணன்; நென்னலே வாய்நேர்ந்தான் - நேற்றே வாக்களித்திருக்கிறான்; துயில் எழப்பாடுவான் - அவன் தூக்கத்தைவிட்டு எழுந்திருக்குமாறு பள்ளியெழுச்சி பாடுவதற்கு; தூயோமாய் வந்தோம் - களங்கமில்லாதவராக அடியோம் வந்திருக்கிறோம்; அம்மா! நீ - ஸ்வாமி! நீ; முன்ன முன்னம் - முதன் முதலில்; வாயால் மாற்றாதே - வாயால் மறுத்துவிடாதே; நேய நிலைக் கதவம் நீக்கு - நேசமாய் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்திருக்கும் கதவைத் திறப்பாயாக.

விளக்கம்

பத்துப் பாட்டுக்களால் பத்துப் பெண்களை, முற்பட எழுந்தவர்கள் துயில் உணர்த்தினார்கள்: இஃது ஆய்ப்பாடியிலுள்ள

பெண்களை யெல்லாம் எழுப்பியதற்கு உபலட்சணம். இது முதல் எழு பாசுரங்களில் சிறுமியர் கண்ணனை எழுப்ப விரும்பிச் சென்று அங்குள்ளவர்களையும் கண்ணனையும் துயிலெழுப்பப் போகிறார்கள்.

கோபுரவாசல் போன்ற வெளிப்புறத்து வாசலைக் காப்ப வன் கோயில் காப்பான். துவஜஸ்தம்பத்தின் அருகேயிருந்து உட்புறத்து வாசலைக் காப்பவன் வாசல் காப்பான்.

'நாயகனாய் நின்ற' என்னும் அடைமொழி கோயில் காப்பா னுக்கும் பொருந்தும், கண்ணனுக்கு வழிகாட்டியாக இவர்க ளுக்கு உபகரிப்பவனாதலால்.

'கோயில் காப்பானே!' என்றும், 'வாசல் காப்பானே!' என்றும் அழைப்பதிலேயே இவர்கள் அறியாச் சிறுமியர் என் பது தெரிகிறது. அதாவது, அவர்களை வேறு வகையாக அழைக்க அறியாதவர்கள். இப்படித் தொழிலையிட்டு அழைப்பதில், அழைக்கப் பெறுவோர் இதை ஒரு பேறு அல்லது பாக்கியமாகக் கொள்வர்.

தொண்டு காரணமாக வரும் பேரே ஆத்மாவுக்குச் சிறந்த பேர். இதனால் தான் 'விப்ரநாராயணர்' என்ற பெயரைக் காட்டிலும் 'தொண்டரடிப்பொடி' யென்னும் பெயரை ஆழ் வார் உகந்தருளினார்.

கோயில் காப்பானே தோரணவாசல் காப்பானாகவும்— அதாவது இருவகைக் காவலும் ஒருவன் பொறுப்பாகவே— இருக்கவும் கூடும். 'கோடி தோன்றும் தோரணவாசல்': அடைந் தவரைக் காப்பதாகக் கொடிகட்டித் தோரணமும் நந்தகோபர் நட்டுவைத்திருக்கிறாராம். எனவே, 'தோரண வாசல் காப் பானே! பெண்கள் தடுமாற்றம் தீர முகம் தருகைக்கு அன்றோ உன்னை இங்கு வைத்தது!' என்பது குறிப்பு.

'வந்தோம் துயிலெழப் பாடுவான்': 'அவன் துயிலுணர்ந்து எழும்போது அந்த அழகை வாழ்த்திப் பல்லாண்டு' பாடுவ தையே பரமபுருஷார்த்தமாக நினைத்து வந்தோம். இப்படியெல் லாம் இவர்கள் பேசக்கேட்ட வாசல்காப்பான் பேச்சினிமையை

இன்னும் பருக விரும்பி, வாயால் ஏதோ மறுத்துக் கூறுவது போலக் காணப்படவே, 'வாயால் முன்னம் முன்னம் மாற்றுதே அம்மா!' என்கிறார்கள்.

பிறகு ஆய்ச்சிகள், 'இந்தக் கதவு எம்பெருமான் விஷயத்தில் உன்னைக் காட்டிலும் நேசமுள்ளது போலக் காண்கிறது. எங்களால் தாளை உருவித் தள்ளிக் கொண்டுபோக முடியாது' என்கிறார்கள். 'நேயநிலைக் கதவம்': செறிந்திருக்கிற கதவையும் நிலையையும்; நிலையோடு பொருத்தமுடைய கதவை.

உள்ளுறை

ஆசாரிய சம்பந்தமுள்ளவர்களை முன்னிட்டு ஆசாரியனைத் தொழ வேண்டும் என்பது இப்பாசுரத்தின் உட்கருத்து.

நந்தகோபன்: பகவதநுபவத்தால் பிறக்கும் ஆனந்தத்தோடு கூடிய ஆசாரியனுக்கு அறிகுறி. 'கோயில் காப்பான்': திருமந்திரத்தைக் காப்பவன்.

17

நந்தகோபன், யசோதை, கண்ணன், பலராமன் என்ற இவர்களை எழுப்புதல்

அம்பரமே, தண்ணீரே, சோறே அறஞ்செய்யும்
எம்பெருமான் நந்தகோ பாலா ! எழுந்திராய்;
கொம்பனார்க் கெல்லாம் கொழுந்தே குலவிளக்கே !
எம்பெரு மாட்டி ! யசோதாய் ! அறிவுறாய் ;
அம்பரம் ஊடறுத் தோங்கி உலகளந்த
உம்பர்கோ மானே ! உறங்கா தெழுந்திராய் ;
செம்பொற் கழலடிச் செல்வா ! பலதேவா !
உம்பியும் நீயும் உறங்கேலோ ரெம்பாவாய்.

பதவுரை

அம்பரமே, தண்ணீரே, சோறே - ஆடைகளையே, தண்ணீரையே, சோற்றையே வேண்டுவோர் திருப்தியடையும் வரை ; *அறஞ்செய்யும் எம்பெருமான் நந்தகோபாலா* - தருமஞ்செய்கின்ற எமது தலைவனே ! நந்தகோபனே!; *எழுந்திராய்*-எழுந்திருப்பாயாக; *கொம்பு அனார்க்கு எல்லாம் கொழுந்தே* - பூங்கொம்பு போன்ற எங்களுக்கெல்லாம் கொழுந்து போன்றவளே ! ; *குலவிளக்கே ! எம் பெருமாட்டி யசோதாய்!* - புகுந்த குலத்துக்கு மங்கள தீபம் போன்றவளே ! எமது தலைவியே ! யசோதையே ! ; *அறிவுறாய்* - துயிலுணர்ந்து எழுந்திருப்பாயாக ; *அம்பரம் ஊடறுத்து ஓங்கி உலகளந்த* - ஆகாயமெல்லாம் இடம் அறச் செய்து ஓங்கி உலகங்களை அளந்து கொண்ட ; *உம்பர் கோமானே! உறங்காது எழுந்திராய்* - தேவாதி தேவனே ! உறங்காமல் எழுந்திருப்பாயாக ; *செம்பொற் கழல் அடிச் செல்வா! பலதேவா!* - செம்பொன்னால் செய்த வீரக்கழல் விளங்கும் திருவடிகளையுடைய செல்வனாகிய பலதேவனே ! ; *உம்பியும் நீயும் உறங்கேல்* - உன் தம்பி கண்ணனும் நீயும் உறங்காமல் எழுந்திருக்க வேணும்.

விளக்கம்

பாட்டின் முதலடி நந்தகோபரின் கொடைச் சிறப்பைக் கூறுவது. உண்டியும் உடையும் வேண்டுவோர்க்கு வேண்டிய

படியே பலனைக் கருதாது அறமாக அளிக்க வல்லவர் நந்த கோபர். நாட்டாருக்கு வேண்டும் பொருள்களைக் கொடுக்க வல்லவர் இச்சிறுமியர் வேண்டுகோளையும் அளிக்க உதவுவர் என்பது குறிப்பு. இவர்களுக்கு 'அம்பரமே, தண்ணீரே, சோறே' என்று இருப்பவன் கண்ணபிரான்.

கொம்பனார்க்கெல்லாம் கொழுந்தே! என்பதில் 'பெண்களுக்கு ஒரு குறை வரில் உன் முகம் அன்றோ வாடுவது?' என்பது குறிப்பு. செடியின் அடிப்பக்கத்தில் ஒரு கேடு வந்தாலும் கொழுந்தில் வாட்டம் காண்கிறோமல்லவா? 'அறிவுறாய்': 'நீ அறிந்தால் எங்களுக்கு ஒரு குறையுண்டோ?'

ஆகாயமெங்கும் ஊடறுத்து விம்மி ரட்சகத்வமே வடிவினராக வளர்ந்து விட்டானும்: இப்படி 'உலகளந்த உம்பர்கோமான்' எல்லாருடைய தலையிலும் திருவடிகளைக் குளிர வைத்து, 'உறங்குகிற ப்ரஜையை (குழந்தையை)த் தழுவிக் கொண்டு கிடக்கும் தாயைப் போல' அன்பு செய்தான் என்பர்.

'அத்தகைய அன்பன் எங்களுக்கு முகங்காட்டும்போது சிறுப்பதும் பருப்பதுமாக வேண்டியதில்லை; இருந்தபடியே சுலபமாகத் திருவடிகளைக் காட்டலாம்' என்கிறார்கள் ஆய்ச்சியர்.

செம்பொற் சழலடிச் செல்வா!: 'கிருஷ்ணன் பின்னே பிறக்க முன்னே பொற்கால் பொலிய விட்டுப் பிறந்த சீமானே!' என்பது ஆறாயிரப்படி அருளிச் செயல். லட்சுமணன் ராமனுக்குப் பின் பிறந்து கைங்கரியம் செய்ததுபோல் பலதேவன் கண்ணனுக்கு முன் பிறந்து கைங்கரியம் செய்யலானான். இத்தகைய கைங்கரியச் செல்வம் பெற்றதால் பலதேவனைச் 'செல்வா!' என்கிறார்கள்.

உள்ளுறை

ஆசாரியனைப் பற்றிக்கொண்டு திருமந்திரத்தின் பொருளை உணர்ந்து, இறைவனுக்கு அந்தரங்கமானவர்களை முன்னிட்டு இறைவனைத் துயிலுணர்த்துதல் இப்பாட்டின் உள்ளுறை.

அம்பரம் : ஆத்மா பெறவேண்டிய இறைவனுடைய முக மலர்ச்சி. இதை வளர்க்க வல்ல மனநிலை தண்ணீர். சோறு: கைங் கரியம். இம்மூன்றையும் அளிக்கும் நந்தகோபன் ஆசாரியன்.

கொம்பனார்க்கெல்லாம் கொழுந்தும் குலவிளக்கும் தலைவியு மாகிய யசோதையைத் துயிலுணர்த்துதல், தாயாகிய திருமந் திரத்தின் பொருளை உணர்ந்து கொள்வதற்கு அறிகுறி.

பலதேவனை முன்னிட்டுக் கண்ணனை எழுப்புவது, பகவா னுக்கு அந்தரங்கரை முன்னிட்டுப் பகவானை உணர்த்துவது.

'ஸம்ஸாரிகள் உறக்கம் தீர்க்க அவதரித்த நீ உறங்கா தொழியவேணும்' என்பது 'உம்பர் கோமானே! உறங்காது எழுந் திராய்' என்பதன் கருத்து.

18

நப்பின்னைப் பிராட்டியைத் துயிலுணர்த்துவது

(ஸ்ரீராமாநுஜர் உகந்த பாசுரம்)

உந்து மதகளிற்றன், ஓடாத தோள்வலியன்,
நந்தகோபாலன் மருமகளே, நப்பின்னாய் !
கந்தம் கமழும் குழலீ! கடைதிறவாய்;
வந்தெங்கும் கோழி அழைத்தனகாண் ; மாதவிப்
பந்தல்மேல் பல்கால் குயிலினங்கள் கூவினகாண் ;
பந்தார் விரலி! உன் மைத்துனன் பேர்பாடச்
செந்தாமரைக்கையால் சீரார் வளையொலிப்ப
வந்து திறவாய், மகிழ்ந்தேலோ ரெம்பாவாய்.

பதவுரை

உந்து மத களிற்றன் - மதநீரைப் பெருக்குகின்ற யானையை உடையவனும், அல்லது அந்த யானைபோலப் பலமுடையவனும்,; ஓடாத தோள்வலியன் - எதிரிகளைக் கண்டு பின்வாங்காத தோள்வலிமையுடையவனுமாகிய; நந்தகோபாலன் மருமகளே - நந்தகோபருடைய மருமகளே!; நப்பின்னாய்! கந்தம் கமழும் குழலீ! - நப்பின்னையே! நறுமணம் கமழும் கூந்தலையுடையவளே!; கடை திறவாய் - கதவைத் திறவாய்; வந்து எங்கும் கோழி அழைத்தன காண் - கோழிகள் எங்கும் வந்து கூவின:; மாதவிப் பந்தல்மேல் பல்கால் - குருக்கத்திச் செடிகளாலான பந்தலின்மேல் பல தடவை; குயிலினங்கள் கூவின காண் - குயிலின் கூட்டங்கள் கூவின; பந்து ஆர் விரலி! - பந்து பொருந்திய கைவிரல்களை உடையவளே!; உன் மைத்துனன் பேர் பாட - உன் கணவனான கண்ணனுடைய திருநாமங்களை உன்னுடன் நாங்களும் சேர்ந்து பாடும்படி; செந்தாமரைக் கையால் சீரார் வளை ஒலிப்ப வந்து திறவாய் மகிழ்ந்து - நீ மகிழ்ந்து வந்து சிறப்புப் பொருந்திய உன் கைவளைகள் குலுங்கும்படி செந்தாமரைப் பூப்போன்ற உன் கையினால் கதவைத் திறவாய்.

விளக்கம்

ராதைக்கு வடநாட்டார் அளித்திருக்கும் பதவியைத் தமிழிலக்கியம் நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு அளித்திருக்கிறது. இப்பிராட்டியை முன்னிட்டுக் கண்ணனை அடையவேண்டும் என்பது ஆய்ச்சியர் கருத்து.

உந்து மத களிற்றன்: யானைகளோடு போரிடும்படியான மிடுக்கையுடையவன் என்றும், ஓடாத தோள்வலியன்: நாட்டில் நடையாடாத தோள்வலிமையுடையவன் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். 'கம்ஸன் மாளிகை நிழற் கீழே கிருஷ்ணனுக்கு ஒரு தீங்கு வாராதபடி வளர்க்கவல்ல மிடுக்கை உடையவர்' என்பது வியாக்கியானம்.

கண்ணபிரானை நந்தகோபன்குமரன் என்று கூறுவதுபோல் நப்பின்னைப் பிராட்டியையும் நந்தகோபருடைய சம்பந்தத்தையிட்டு 'நந்தகோபாலன் மருமகளே!' என்கிறார்கள். புக்ககத்தின் வாழ்வையே வாழ்வாக மதிக்கிறாள்.

'கந்தம் கமழும் குழலீ!': பரிமளமும் இவள் குழலிலே சேர்ந்து பரிமளிக்கிறது என்று சொல்லும்படி அத்தகைய பூங்குழலாள் இவள். இவளுடைய கையைச் செந்தாமரைக் கையென்றும், கை விரலைப் பந்து ஆர் விரல் என்றும், இவள் கை வளையைச் சீரார் வளையென்றும் சிறப்பிக்கிறார்கள். கண்ணனோடு பந்தடித்து அவனையும் தோற்பித்தவள் என்பர்.

மாதவிப் பந்தல் குயில்களுக்கு வாய்த்த படுக்கை என்பர். மைத்துனன்: அத்தை மகன் மாமன் மகளை மணக்கும் முறை கருதிக் கணவனை மைத்துனன் என்கிறார்கள்.

செந்தாமரைக்கையால் வளைகுலுங்கத் திறக்கும்படி இவர்கள் செய்துகொள்ளும் பிரார்த்தனையில், 'கண்ணனால் பேறு பெற நாங்கள் உன் கை பார்த்திருக்கிறோம்' என்பது குறிப்பு.

ஸ்ரீராமாநுஜர் திருப்பாவையை அநுஸந்தித்த வண்ணம் தமது ஆசிரம தர்மத்திற்கு இணங்கப் பிக்ஷைக்கு எழுந்தருளுவதுண்டு. ஒரு சமயம் தமது ஆசாரியரான பெரியநம்பியின் திரு

மாளிகைக்கு எழுந்தருளினர். கதவு தாளிட்டிருந்தது. வாசலில் நின்று இப்பாசுரத்தைப் பாடினர்.

பெரிய நம்பியின் அருமைத் திருமகளான அத்துழாய் உள்ளேயிருந்து வந்து கதவைத் திறந்தாள். அதே சமயம் ஸ்ரீராமானுஜர்,

செந்தாமரைக்கையால் சீரார் வளையொலிப்ப
வந்து திறவாய் மகிழ்ந்தேலோ ரெம்பாவாய்

என்ற இறுதி அடிகளை அநுஸந்திக்க நேர்ந்தது.

அத்துழாய் கதவைத் திறந்து கொண்டு வந்ததும் ராமா நுஜர் அவளை நப்பின்னைப் பிராட்டியாகவே கருதி மெய்ம்மறந்து வணங்கினர். அத்துழாய் பெரிய நம்பியிடம் சென்று 'ஜீயர் என்னைக் கண்டதும் மூர்ச்சித்து விழுந்தார்' என்று தெரிவித்தாள். உடனே நம்பி, 'உந்து மதகளிறு' அநுஸந்தானமாயிருக்கும் என்று ஊகித்தார்.

உள்ளுறை

பிராட்டியை முன்னிட்டு — அதாவது புருஷகாரமாகக் கொண்டு தான்—பகவானை அடைய முடியும்.

19

நப்பின்னையை மறுபடியும் எழுப்புதல்

குத்து விளக்கெரியக் கோட்டுக்கால் கட்டில்மேல்
மெத்தென்ற பஞ்ச சயனத்தின் மேலேறிக்
கொத்தலர் பூங்குழல் நப்பின்னை கொங்கைமேல்
வைத்துக் கிடந்த மலர்மார்பா! வாய்திறவாய்;
மைத்தடங் கண்ணினாய்! நீஉன் மணாளனை
எத்தனை போதும் துயிலெழ ஒட்டாய்காண்,
எத்தனை யேலும் பிரிவாற்ற கில்லாயால்!
தத்துவம் அன்று தகவேலோ ரெம்பாவாய்.

பதவுரை

குத்து விளக்கு எரிய - குத்து விளக்குகள் நாற்புறமும் எரிய, ; கோட்டுக்கால் கட்டில் மேல் - யானைத் தந்தத்தால் செய்த கால்களை யுடைய கட்டிலில் ; மெத்தென்ற பஞ்ச சயனத்தின் மேல் ஏறி - மெத்தென்று மிருதுவாயிருக்கும் பஞ்சுமெத்தையின் மேல் ஏறி ; கொத்து அலர் பூங்குழல் - கொத்துக் கொத்தாக மலர்ந்திருக்கும் பூக்களை அணிந்த கூந்தலையுடைய ; நப்பின்னை கொங்கை மேல் வைத்துக் கிடந்த மலர் மார்பா - நப்பின்னைப் பிராட்டியைத் தன்மீது அணைத்துக் கொண்டு உறங்குகின்ற பரந்த மார்பையுடையவனே ! ; வாய்திறவாய் - வாய் திறந்து ஒரு வார்த்தை சொல்வாய் ; மைத்தடங் கண்ணினாய்! - அஞ்சனம் தீட்டிய விசாலமான கண்களையுடைய நப்பின்னையே ! நீ உன் மணாளனை - நீ உன் கணவனை ; எத்தனை போதும் துயில் எழ ஒட்டாய் காண் - எவ்வளவு நேரமானாலும் துயில் உணர்ந்து எழுந்திருக்கச் சம்மதியாமலிருக்கிறாய் ; எத்தனையேலும் பிரிவு ஆற்றகில்லாய் - ஒரு கணம் என்றாலும் பிரிவைப் பொறுக்கும் வல்லமையற்றவளாயிருக்கிறாய் ; தத்துவம் அன்று தகவு - இப்படிச் செய்வது உன் சொரூபத்திற்கும் ஒத்ததில்லை ; உன் சுபாவத்திற்கும் ஒத்ததில்லை.

விளக்கம்

முந்திய பாட்டில் நப்பின்னையை எழுப்பவே, அவளும் கதவைத் திறப்போமென்று புறப்பட்டாளாம். பிராட்டியை

முன்னே போகாமல் கண்ணன் தடுக்கவே, ஆய்ச்சியர் மீண்டும் கண்ணனை எழுப்புகிறார்கள்.

கண்ணன் நப்பின்னையின் விருப்பத்திற்கு இணங்கி வாய் திறவாமல் இருக்கிறான். எனவே, கண்ணனை எழுப்புமாறு மீண்டும் நப்பின்னையை வேண்டுகிறார்கள்.

நந்தகோபரை 'உந்து மதகளிற்றன்' என்று கூறியதற்கு இசைய, அவனுடைய மாளிகையில் யானைத் தந்தத்தால் செய்த கால்களையுடைய கட்டில் கிடப்பதைக் காண்கிறார்கள்.

கம்ஸன் கண்ணன்மீது ஏவிய குவலயாபீடம் என்னும் யானையின் கொம்பைப் பறித்துக்கொண்டு வந்து செய்த கட்டில் என்பர்.

'வீர பத்தினியாகையாலே இவளுக்கு இதில் அல்லது கண் உறங்காது' என்பது வியாக்கியானம்.

பஞ்ச சயனம்: அழகு, குளிர்ச்சி, மென்மை, பரிமளம், வெண்மை என்ற ஐந்து குணங்களையும் உடைய படுக்கை என்று கூறுவர். பஞ்சு, பட்டு, வெண்மையான கம்பளம், மலர், தளிர் என்ற ஐந்து பொருள்களால் செய்த படுக்கை யென்றும் கூறுவதுண்டு.

'வாய் திறவாய்': 'நீ எழுந்து வராவிட்டாலும் வாய் திறந்தாவது எங்களுக்கு ஆறுதலாக ஒரு வார்த்தை சொல்லலாகாதா?' என்கிறார்கள். 'சிறுமியர்களே! நீங்கள் வருந்தவேண்டாம்: உங்கள் காரியத்தை முடித்து வைப்போம்,' என்ற வார்த்தை கூடப் புறப்படவில்லையே உள்ளேயிருந்து என்கிறார்கள்.

மைத் தடங் கண்ணினாய்!: 'மையிட்டெழுதோம்' என்றிருக்கிற எங்களையும் மையிடப் பண்ணுவது உன் கடமையென்பது குறிப்பு.

தத்துவம் அன்று தகவு: தத்துவம்; அன்று தகவு: 'நாங்கள் சொல்வது உண்மை; நீ இப்படிச் செய்வது உனக்குத் தகுதியன்று' என்றும் பொருள் கூறுவர்.

தத்துவத்தை ஸ்வரூபமென்றும், தகவை ஸ்வபாவமென்றும் கொள்ளும்போது, 'உன்னுடைய புருஷகார பாவத்துக்கும் பொருந்தாது : கிருபைக்கும் பொருந்தாது' என்று பொருள்.

உள்ளுறை

பகவான் பிராட்டியின் பக்திக்கு வசப்பட்டிருக்கிறான் என்பது இச்செய்யுளின் முதல் நான்கு அடிகளுக்கும் கருத்து.

பிராட்டியும் பெருமானும் அடியார்களுக்காகக் கருணைபுரிய முற்படுவர் என்ற குறிப்பும் இதில் காணப்படுகிறது.

'மைத்தடங்கண்ணினாய்!': சுத்த ஸத்வமாகிய அஞ்சனத்தையுடைய ஞானமுடையவளே!

புருஷகார பூதையான பிராட்டிக்கு எம்பெருமானை நம்மோடு சேரவொட்டாமல் செய்வது ஸ்வரூபமன்று என்பதை இப்பாசுரத்தின் இறுதி அடி குறிப்பிடுகிறது.

20

'எங்களை இப்போதே நீராடச் செய்வாய்' என்று நப்பின்னையையும், அதற்குமுன் கண்ணனையும் எழுப்புதல்

முப்பத்து மூவர் அமரர்க்கு முன்சென்று
  கப்பம் தவிர்க்கும் கலியே! துயிலெழாய்;
செப்பம் உடையாய்! திறலுடையாய்! செற்றார்க்கு
  வெப்பம் கொடுக்கும் விமலா! துயிலெழாய்;
செப்பன்ன மென்முலைச் செவ்வாய்ச் சிறுமருங்குல்
  நப்பின்னை நங்காய்! திருவே! துயிலெழாய்!
உக்கமும் தட்டொளியும் தந்துன் மணாளனை
  இப்போதே எம்மைநீ ராட்டேலோ ரெம்பாவாய்.

பதவுரை

முப்பத்து மூவர் அமரர்க்கு முன் சென்று - முப்பத்து மூன்று வகையான தேவர்களுக்குத் துன்பம் வருவதற்கு முன்னமே அவர்கள் நினைத்த இடத்திற்குச் சென்று; கப்பம் தவிர்க்கும் கலியே - அவர்களுடைய நடுக்கத்தைத் தவிர்க்கின்ற மிடுக்குள்ள கண்ணனே!; துயிலெழாய் - துயில் நீங்கி எழுந்திருப்பாய்:; செப்பம் உடையாய்! திறல் உடையாய்! - பக்தர்களைக் காக்கவும், தீமையை அழிக்கவும் வல்ல நேர்மையும் வல்லமையும் வாய்ந்தவனே!; செற்றார்க்கு வெப்பம் கொடுக்கும் - அடியவர்களைப் பகைத்தவர்களுக்குப் பயமாகிய ஜ்வரத்தைக் கொடுக்கின்ற; விமலா! துயிலெழாய் - பரிசுத்த சுபாவமுள்ளவனே! துயில் நீங்கி எழுந்திராய்:; செப்பு அன்ன மென்முலை - பொற்கலசம் போன்ற மென்மையான ஸ்தனங்களையும்,; செவ்வாய் சிறு மருங்குல் நப்பின்னை நங்காய் - பவளச் செவ்வாயையும், நுண்ணிய இடையையும் உடைய நப்பின்னைப் பிராட்டியே!; திருவே! துயிலெழாய்-பெரிய பிராட்டியாராகிய மகாலட்சுமி போன்றவளே! துயில் உணர்ந்து எழுந்திராய்; உக்கமும் தட்டொளியும் தந்து-எங்கள் நோன்பிற்கு வேண்டிய விசிறியும் கண்ணாடியும் தந்து,; உன் மணாளனை -

உன் மணவாளனாகிய கண்ணபிரானையும் தந்து; இப்போதே எம்மை நீராட்டு - இந்தக் கணத்திலேயே எங்களை நீராடச் செய்வாய்.

விளக்கம்

முந்திய பாட்டில் ஆய்ச்சியர் தங்கள் வருத்தம் தோன்ற நப்பின்னைப் பிராட்டியைக் குறித்து, 'தத்துவம் அன்று தகவு' என்று குற்றம் கூறத் துணிந்த போதிலும், நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு அதனால் சிறிதும் வருத்தம் ஏற்படவில்லை. எப்பெருமான் திருவுள்ளம் அறிந்து விண்ணப்பம் செய்யலாமென்று பேசாமல் பள்ளி கொண்டிருந்தாளாம்.

ஆய்ச்சியர் மீண்டும் கண்ணனையே எழுப்பிப் பார்ப்போமென்று அவனுடைய துஷ்ட நிக்கிரக சிஷ்ட பரிபாலனப் பெருமையிலே சிஷ்ட பரிபாலனச் சிறப்பை முற்படக் கூறி, அடியவர்களின் சத்துருக்களுக்கு வெப்பம் கொடுக்கும் பரிசுத்த ஆற்றலையும் பாராட்டித் துயிலெழ வேண்டினார்கள்.

கண்ணபிரானும் வாய் திறவாமலிருக்க ஆய்ச்சியர், 'நாம் நப்பின்னைப் பிராட்டியைச் சற்று வெறுத்துப் பேசியது கண்ணனுக்கும் வெறுப்பை விளைவித்திருக்கக்கூடும். அவளைப் புகழ்ந்து பேசினால் இவனுக்கும் நம்மீதுள்ள கோபம் தணியும்' என்று நினைக்கிறார்கள். ஆகவே, மறுபடியும் நப்பின்னைப் பிராட்டியையே புகழ்ந்து அவள் மூலமாகவே தங்கள் விருப்பத்தைப் பெற முயல்கிறார்கள், இப்பாசுரத்திலே.

'முப்பத்துமூவர் அமரர்' அஷ்ட வஸுக்கள் என்ற எட்டுப் பேரும், ஏகாதச ருத்திரர் என்ற பதினொருவரும் துவாதசாதித்தியர் என்ற பன்னிருவரும் அசுவினி தேவதைகள் என்ற இரட்டையரும் சேர்ந்து முப்பத்துமூவர். இவர்களைப் பிரதானராக வுடைய தேவ ஜனத்தை முப்பத்து முக்கோடி என்பர்.

'நோவு வருவதற்கு முன்னே சென்று தேவர்களை ரட்சிக்கும் நீ நோவு பட்டு வந்த எங்களை ரட்சிக்கலாகாதோ? அவர்களுக்காகச் சென்று உதவும் நீ உன் வாசலிலே வந்த எங்களுக்கு உதவலாகாதோ? துக்க நிவிர்த்தி காண ஆசைப்பட்ட தேவர்

களுக்கு உதவும் நீ, உன்னைக்காண ஆசைப்படும் அபலைகளுக்கு உதவலாகாதோ?'—இது இப்பாசுரத்தின் முதல் இரண்டு அடிகளின் குறிப்பு.

'துயில் எழாய்': 'அம்பு எய்ய வேணுமா எங்களுக்கு? எழுந்திருந்து நோக்க அமையாதோ?' என்பது வியாக்கியானம். 'எம்மை' என்று விரகம் தின்ற உடம்பைக் காட்டுகிறார்களாம்.

உள்ளுறை

அகங்காரம் மமகாரம் - அதாவது அகப்பற்று, புறப்பற்று - இவற்றின் நிவிர்த்தியை எங்களுக்குத் தந்து, ஸ்வரூப ஞானத்தையும் கொடுத்து, இறைவனை எங்களோடு சேர்ப்பிக்க வேண்டும் என்று உலக அன்னையாகிய பிராட்டியை நோக்கி மன்றாடுவது இப்பாசுரத்தின் உள்ளுறை. அமரர்: ஞானிகள்.

அஞ்ஞானம் உண்டாவதற்கு முன்னமே அதைத் தடுத்து அந்தப் பயத்தைப் போக்கடிக்கிறான் இறைவன் என்பது முதல் இரண்டு அடிகளின் உட்பொருள். செற்றார்: பாகவத விரோதிகள்.

விசிறியாகிய ஆலவட்டம், கைங்கரியத்திலே அகப்பற்று புறப்பற்று என்னும் மாசுகளை விசிறித் தள்ளுவதற்கு அறிகுறி. கண்ணாடி: ஸ்வரூப ஞான ஒளி.

21

நப்பின்னை உள்ளிட்ட அனைவரும் கண்ணனது வீரத்தைப் புகழ்ந்து துயில் உணர்த்துதல்

ஏற்ற கலங்கள் எதிர்பொங்கி மீதளிப்ப
மாற்றாதே பால்சொரியும் வள்ளற் பெரும்பசுக்கள்
ஆற்றப் படைத்தான் மகனே! அறிவுறாய்!
ஊற்றம் உடையாய்! பெரியாய்! உலகினில்
தோற்றமாய் நின்ற சுடரே! துயிலெழாய்;
மாற்றார் உனக்கு வலிதொலைந்துன் வாசற்கண்
ஆற்றாது வந்துன் அடிபணியு மாபோலே, [வாய்.
போற்றியாம் வந்தோம் புகழ்ந்தேலோ ரெம்பா-

பதவுரை

ஏற்ற கலங்கள் - கறந்த பாலை ஏற்றுக்கொண்ட பாத்திரங்களெல்லாம்; எதிர் பொங்கி மீது அளிப்ப - நிறைந்து எதிராகப் பொங்கி மேலே வழியும்படியாக; மாற்றாதே பால் சொரியும் - இடைவிடாமல் பாலைச் சொரியும்; வள்ளல் பெரும் பசுக்கள் - வண்மைக் குணம் உள்ள பெரிய பசுக்களை; ஆற்றப் படைத்தான் மகனே - மிகுதியாக உடைய நந்தகோபரது பிள்ளையான கண்ணனே! அறிவுறாய் - எழுந்திருப்பாய்; ஊற்றம் உடையாய் - அடியாரைக் காப்பதில் சிரத்தை உடையவனே! வேதங்களால் பிரதி பாதிக்கப்படும் திண்மை வாய்ந்தவனே!; பெரியாய் - அந்த வேதங்களாலும் காணமுடியாத பெரியவனே!; உலகினில் தோற்றமாய் நின்ற சுடரே - இவ்வுலகத்திலே அவதரித்து நின்ற தேஜோரூபியே!; துயில் எழாய் - துயிலுணர்ந்து எழுந்திருப்பாய்; மாற்றார் உனக்கு வலி தொலைந்து - பகைவர்கள் உனக்கு எதிரே வலிமையொழிந்து; உன் வாசல் கண் ஆற்றாது வந்து - உன் வாசலில் கதியற்று வந்து; உன் அடி பணியுமாபோலே - உன் திருவடிகளில் வந்து விழுவதுபோல; போற்றி யாம் வந்தோம் புகழ்ந்து - நாங்களும் உன்னைப் புகழ்ந்து பல்லாண்டு பாடிக் கொண்டு வந்து சேர்ந்தோம்.

விளக்கம்

முந்திய பாட்டில் நப்பின்னையை எழுப்பியதும், அவள் எழுந்து வந்து, 'தோழிகளே! நானும் உங்களில் ஒருத்தியன்றோ? உங்கள் காரியத்தை நிறைவேற்றி வைக்கிறேன். நாம் எல்லோரும் சேர்ந்து கண்ணபிரானை வேண்டிக்கொள்வோம். வாருங்கள்' என்று சொன்னாள். அந்த நிலையில் அனைவரும் கண்ணனைத் துயிலுணர்த்துகிறார்கள், இப்பாசுரத்திலே.

நந்தகோபருடைய கறவைச் செல்வம் முதல் இரண்டரை அடிகளில் புகழப்படுகிறது. ஏற்கெனவே நந்தகோபரின் அற நெறிச் சிறப்பையும், தோள்வலிச் சிறப்பையும் புகழ்ந்தவர்களல்லவா?

'ஏற்ற கலங்கள் எதிர்பொங்கி மீதளிப்ப': 'கலமிடாதோர் தாழ்வே: இட்ட கலங்களெல்லாம் நிறையும்: இடாத கலங்கள் நிறையாதொழிகிறது பாலின் குறையன்றே!' என்பது வியாக்கியானம்.

இப்பசுக்களும் கண்ணனைப் போலவே இருக்கின்றனவாம்; ஆசைப்படாதவர்களின் குற்றமே யல்லது கண்ணன் அருளுக்குக் குறையில்லையே! பெரும் பசுக்கள்: 'கிருஷ்ண ஸ்பரிசத்தாலே வளருகையாலே!'

'உலகினில் தோற்றமாய் நின்ற சுடரே!': சாவாது பிறவாது ஆதிமூலமாக இருக்கும் பகவன் உலகு படும் துயர் தீர்ப்பதற்காகப் பிறக்கப் பிறக்க, 'சாணையிலிட்ட மாணிக்கம் போலே' ஒளிவிடுகிறான் என்பர். 'துயில் எழாய்': 'இப்போது உணராமையாலே அந்தச் சுடரும் ஒளிமழுங்கப் போகிறதோ!' என்கிறார்கள்.

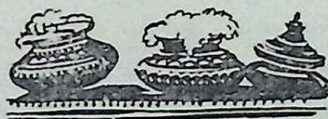
'மாற்றார்': நாராயண சம்பந்தம் எல்லாரோடும் ஒத்திருப்பது தான்; எனினும் அடியார்களின் விரோதிகள் இவனுக்கும் விரோதிகள். 'அம்புக்குத் தோற்று எதிரிகள் வருமாபோலே உன் குணங்களுக்குத் தோற்று வந்தோம்!' என்கிறார்கள்.

'போற்றி யாம் வந்தோம்': 'பெரியாழ்வார் போலே வந்தோம்; அவர் தம்மைப் பேணாதே உன்னைப் பேணினாற்போலே நாங்களும் எங்கள் ஸ்வரூபத்தைப் பாராதே, ஆற்றாமை இருந்த இடத்தில் இருக்க வொட்டாமையாலே வந்தோம்' என்கிறார்கள். 'புகழ்ந்து': இவர்களைத் தோற்பித்த அவனுடைய கல்யாண குணங்களைச் சொல்லி.

உள்ளுறை

வள்ளற் பெரும் பசுக்கள்: நல்லாசிரியர்களுக்கு அறிகுறி. ஏற்ற கலங்கள்: உபதேசத்துக்குப் பாத்திரரான சிஷ்யர்கள். ஆசிரியர்களின் உபதேசத்தாலே இவர்கள் ஏற்ற கலங்கள் நிறைவதுபோல் பரிபூர்ண ஞானம் பெறுவதுடன், ஆசாரியனுக்கும் புத்தி - உபதேசம் செய்ய வல்லவராகிறார்கள். அப்படிப் பொங்கி வழிவது ஞானம்.

இத்தகைய சிஷ்யர்களையுடைய ஆசாரியனுக்கு இறைவன் விதேயனாகிறான். ஊற்றம்: விசேஷ அர்த்தத்தில், ஆச்ரித பட்சபாதம்.

22

கண்ணன் தன் கண்களால் மெல்லமெல்லக் கடாட்சிக்க வேணும் என்று பிரார்த்திப்பது

அங்கண்மா ஞாலத் தரசர் அபிமான
பங்கமாய் வந்துநின் பள்ளிக்கட் டிற்கீழே
சங்கம் இருப்பார்போல், வந்து தலைப்பெய்தோம்;
கிங்கிணி வாய்ச்செய்த தாமரைப் பூப்போலே,
செங்கண் சிறுச்சிறிதே எம்மேல் விழியாவோ?
திங்களும் ஆதித் தியனும் எழுந்தாற்போல்,
அங்கண் இரண்டுங்கொண் டெங்கள்மேல் நோக்-[குதியேல்
எங்கள்மேல் சாபம் இழிந்தேலோ ரெம்பாவாய்.

பதவுரை

அங்கண்மா ஞாலத்து அரசர் - அழகிய விசாலமான பெரிய பூமியை ஆண்ட அரசர்கள்; அபிமான பங்கமாய் வந்து - 'நமக்கு மேற்பட்டவர் இல்லை' யென்னும் அகங்காரம் அடங்கி வந்து,; நின் பள்ளிக் கட்டில் கீழே - நீ பள்ளிகொண்டிருக்கிற கட்டிலுக்குப் பக்கத்தில்; சங்கம் இருப்பார் போல் - திரள்திரளாக வந்திருப்பதுபோல்,; வந்து தலைப்பெய்தோம் - நாங்களும் உன்னை அணுகப் பெற்றோம்:; கிங்கிணி வாய்ச்செய்த தாமரைப் பூப்போலே-கிண்கிணியின் வாய்போல் சிறிது மலர்ந்த செந்தாமரைப் பூவைப்போல; செங்கண் சிறுச்சிறிதே - காதலாகிக் கசிந்து சிவந்த கண்கள் சிறிது சிறிதாக; எம் மேல் விழியாவோ? - எங்கள் மேல் விழிக்கலாகாதோ?; திங்களும் ஆதித்தியனும் எழுந்தாற் போல் - சந்திர சூரியர்கள் ஒருசேர உதயஞ்செய்தாற் போல்; அங்கண் இரண்டும் கொண்டு அழகிய இரண்டு கண்களாலும்,; எங்கள் மேல் சாபம் இழிந்து - எங்களிடமுள்ள பிரிவுத் துயராகிய பாவம் கழிந்து போகும்படி,; எங்கள் மேல் நோக்குதி - எங்களைக் கடாட்சிப்பாயாக.

விளக்கம்

'மாஞாலத்து அரசர் அபிமான பங்கமாய்': 'இப்பூமியெல்லாம் எனது' என்று அகங்கரிப்பது; கடவுளுடைய பூமியை (வாமனன் மண்ணை)த் தங்களுடையது என்று மயங்கி வீண் பெருமை பாராட்டுவது. பள்ளிக் கட்டில் கீழே: சிங்காதனத்தின் கீழே என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

அவர்களைக் கண்ணனுடைய வலிமை தோற்பித்தது: இவர்களைக் கிருஷ்ண குணம் தோற்பித்தது. 'எல்லாரையும் எழுப்பிப் பட்ட விசனமெல்லாம் ஸபலமாய்ப்படி வந்து கிட்டப் பெற்றோம்' என்கிறார்கள்.

விழியாவோ? 'கோடையோடின பயிரிலே ஒரு பாட்டம்' மழை விழுவது போல் கண்ணனின் விழிநோக்கு விழவேணும் என்பது இவர்கள் மனோரதம்.

திங்களும் ஆதித்தியனும் எழுந்தாற் போல்: அநுகூலருக்கு வெண்ணிலவு போல் கருணை பொழிந்து, பிரதிகூலருக்கு அணுக வொண்ணாத கண்கள் என்பது குறிப்பு. அஞ்ஞான இருள் போவதற்கும், கண்ணனைப் பெறாத வெப்பம் ஆறுவதற்கும் உரிய கண்கள் என்ற குறிப்பும் இங்கே தோன்றுகிறது.

ஆதித்தனுடைய பிரதாபமும் திங்களின் குளிர்ச்சியும் குடி கொண்டிருக்கும் கண்கள் என்றும் கூறலாம். எனினும், கண்ணபிரானின் அருளுக்குச் சந்திரனும் ஒப்பல்ல; கண்ணன் கோபத்திற்குச் சூரிய வெப்பமும் ஒப்பல்ல என்பர்.

வாய்ப் பக்கம் கொஞ்சம் திறந்த ஒருவகைச் சதங்கை கிங்கிணி. முழுநோக்கு அல்லது பூர்ண கடாட்சம் என்னும் பேரொளியைத் தாங்கமுடியாது, அது தங்களை அப்படியே கூசச் செய்துவிடும் என்று கருதியவர்போல், பொறுக்கப் பொறுக்கக் கடாட்சிக்க வேணும் என்று பிரார்த்திக்கிறார்கள்.

கதிர்மதியம் போல் முகத்தான் என்று முதலாவது பாட்டில் கூறியதை நினைப்பூட்டுகிறது, 'திங்களும் ஆதித்தியனும் எழுந்தாற்போல்' என்னும் சொற்றொடர். திங்களும் ஆதித்தியனும்

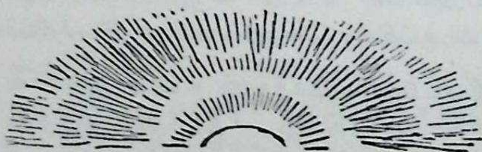
ஒரே காலத்தில் உதிக்கத் தாமரை மலர் பாதி மூடியும் பாதி மலர்ந்தும் இருப்பது போல், கண்ணனுடைய செந்தாமரைக் கண்களும் அன்பரின் குற்றங் குறைகளுக்குப் பாதி மூடியும், அவர்களைக் கடாட்சிக்கப் பாதி திறந்தும் இருக்கும் என்று பொருள் கூறுவதும் உண்டு.

பிரிவுத் துயரத்தைச் சாபம் என்றது, சாபம் போல் அவ்வளவு கொடுமையாக அநுபவித்தே தீர்க்க நேர்ந்தது குறித்து.

உள்ளுறை

'பகவானாகிய நீயே உபாயம் என்னும் ஞானத்தைப் பிறப்பிக்க வேண்டும்: எங்கள் தேஹாத்மாபிமானத்தைப் போக்க வேண்டும்; நீ உவந்த கைங்கரியத்தில் நாங்கள் ஈடுபடுமாறு உன் கருணை நோக்கம் சிறிது சிறிதாக எங்கள் மேல் விழவேண்டும்; உன்னை இழந்திருந்த துயரம் நீங்கவேண்டும்' என்று பாகவதர்கள் செய்துகொள்ளும் பிரார்த்தனை இப்பாசுரத்தின் உள்ளுறை.

அவன் கடாட்சம் ஒருங்கே சுகரூபமாயும் அஞ்ஞான நிவர்த்தகமாயும் இருக்கும் என்பது குறிப்பு.

23

யசோதை இளஞ்சிங்கத்தை நோக்கி,
‘ நீ சிங்காதனத்தில் வீற்றிருந்து
விண்ணப்பம் கேட்பாய்’ என்பது

மாரி மலைமுழைஞ்சில் மன்னிக் கிடந்துறங்கும்
சீரிய சிங்கம் அறிவுற்றுத் தீவிழித்து
வேரி மயிர்பொங்க எப்பாடும் பேர்ந்துதறி
மூரி நிமிர்ந்து முழங்கிப் புறப்பட்டுப்
போதருமா போலே, நீ பூவைப்பூ வண்ணா! உன்
கோயில்நின் றிங்ஙனே போந்தருளிக் கோப்-
சீரிய சிங்கா சனத்திருந்து யாம்வந்த [புடைய
காரியம் ஆராய்ந் தருளேலோ ரெம்பாவாய்.

பதவுரை

மாரிமலை முழைஞ்சில் - மழைக் காலத்திலே மலைக்குகையில்; மன்னிக் கிடந்துறங்கும் - பொருந்திப் படுத்துறங்கும்; சீரிய சிங்கம் அறிவுற்று - சிறப்பு வாய்ந்த சிங்கம் உறக்கம் தெளிந்து ; தீ விழித்து - நெருப்புப் பொறி பறக்கக் கண்களை விழித்துக்கொண்டு,; வேரி மயிர் பொங்க - ஒருவகை மணமுள்ள உளைமயிர் பொங்கும்படி ; எப்பாடும் பேர்ந்து உதறி - எப்பக்கமும் புடைபெயர்ந்து – அதாவது, அசைந்து கொடுத்தும் உடம்பை உதறிக்கொண்டும்; மூரி நிமிர்ந்து முழங்கி - சோம்பல் முறித்துப் பெருமை தோன்ற நிமிர்ந்து கர்ஜித்து,; புறப் பட்டுப் போதருமா போலே - குகையிலிருந்து வெளிப்பட்டு வருவது போல,; பூவைப் பூவண்ணா நீ - காயாம்பூவைப் போன்ற நீல நிறத்தை யுடைய நீ ; உன் கோயில் நின்று இங்ஙனே போந்தருளி - உன் னுடைய இருப்பிடத்திலிருந்து நாங்கள் இருக்கும் இவ்விடத்திற்கு எழுந்தருளி ; கோப்புடைய சீரிய சிங்காசனத்து இருந்து - அழகிய வேலைப்பாடுகள் அமைந்த சிறந்த சிங்காதனத்தில் வீற்றிருந்து,; யாம் வந்த காரியம் ஆராய்ந்தருள் - நாங்கள் வந்த காரியத்தை விசாரித்து அருள் செய்வாயாக.

விளக்கம்

'வேறு புகலிடம் இன்றி உன்னை நோக்கி வந்தோம்' என்று ஆய்ச்சியர் கூறியதைப் படுத்திருந்தபடியே கேட்டருளினன் கண்ணன். அந்த நிலையிலேயே அவர்களை நோக்கி, 'உங்களுக்கு நான் செய்ய வேண்டியதென்ன?'—என்று விசாரித்தான்.

அது கேட்ட ஆய்ச்சியர் 'பெருமானே! எங்கள் மனோரதம் இப்படி இரகசியமாகத் தெரிவிக்கக்கூடியதல்ல. நீ ஆஸ்தான மண்டபத்திற்குக் கம்பீரமாக எழுந்தருளிச் சிங்காதனத்தில் வீற்றிருந்து எங்கள் காரியத்தை விசாரித்தருளவேணும்..... யசோதை இளஞ்சிங்க 'பாகிய நீ மலைக்குகையிலிருந்து சிங்கம் புறப்படுவது போல எழுந்தருள வேணும்' என்று பிரார்த்திக்கிறார்கள்.

இதனைத் 'தேர்த்தட்டில் வார்த்தை' என்பர். இங்கே ஆய்ச்சியர் கண்ணனை நோக்கி, 'படுக்கையில் வார்த்தையாய்ப் போகாமே தனி மண்டபத்தில் வார்த்தையாகவேணும்' என்கிறார்கள். ஆஸ்தான மணிமண்டபச் சிங்காசனத்திலே 'நினைப்பிட்டது, பேசியது' அறுதியாக இருக்குமாம்.

உள்ளுறை

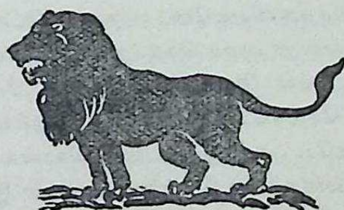
பகவானே உபாயம் என்று அதிதீவிர நிலையில் உள்ள பாகவதர்களின் விருப்பத்தை நிறைவேற்ற, இறைவன் கம்பீரமாகத் தானே முந்தி வந்தருள்வான் என்னும் பொருள் உள்ளுறையாக இப்பாசுரத்தில் தோன்றும் என்பர்.

கோப்புடைய சீரிய சிங்காசனம்: எழுலகும் தொழிலாக வகுப்புண்டதாய், நினைப்பிட்ட காரியம் தலைக்கட்டும்படியான சீர்மையையுடைய ஸிம்ஹாஸனம் என்பது வியாக்கியானம். தர்மம் அதர்மம், ஞானம் அஞ்ஞானம், வைராக்கியம் அவைராக்கியம், ஐசுவரியம் அனைசுவரியம் என்கிற எட்டுக் கால்களையுடைய தர்மாதிபீடம் என்னும் ஆசனம் பரமபதத்தில் உள்ளதென்றும், அதே ஆசனம் இங்கே கண்ணனுக்குச் சிங்காதனமாக அமைந்துள்ளதென்றும் கூறுவர்.

சிங்கத்தின் கம்பீரமான தோற்றமும் புறப்பாடும் விசேஷ மான கவிச்சுவையுடன் வருணிக்கப்படுகின்றன.

மலைக்குகையில் உறங்கிக் கொண்டிருந்த ராஜசிங்கம் அறி வுற்றுத் தீவிழித்துப் பிடரிரோமம் பொங்க நாலு புறமும் அசைந்து கொடுத்து உடம்பை உதறிச் சோம்பல் முறித்து வீர கர்ஜனை செய்துகொண்டு தன் குகையிலிருந்து வெளிக்கிளம்பி வருவது, இந்தப் பாட்டின் நாலரை அடிகளில் கம்பீரமாக வருணிக்கப்படுகிறது.

'பூவைப் பூவண்ண'ஞகிய கண்ணன் யசோதை இளஞ் சிங்கமாய், இவர்களது காதலுக்கு உரிய புருஷ ஸிம்மமாதலின், ராஜசிங்கம்போல நடையழகு காட்டிவரவேண்டு மென்றும், தேவாதி தேவனுதலின் சீரிய சிங்காசனத்தில் ராஜாதிராஜன் போல் வீற்றிருந்து தங்கள் காரியத்தை விசாரித்தருள வேணு மென்றும் ஆசைப்படுகிருர்கள். இந்தக் கண்ணன் திருக்கோலம் இக்கோதை தமிழில் ஓர் அற்புதமான கவிச் சித்திரமாக அமைந் திருக்கிறது.

கண்ணனது நடையழகும் வடிவழகும் கண்டு வாழ்த்துவது

'அன்றிவ் வுலகம் அளந்தாய்! அடிபோற்றி,
சென்றங்குத் தென்னிலங்கை செற்றாய்! திறல்-
[போற்றி,
பொன்றச் சகடம் உதைத்தாய்! புகழ்போற்றி
கன்று குணிலா எறிந்தாய்! கழல்போற்றி,
குன்று குடையா எடுத்தாய்! குணம்போற்றி, [போற்றி,'
வென்று பகைகெடுக்கும் நின்கையில் வேல்
என்றென்றுன் சேவகமே ஏத்திப் பறைகொள்வான்
இன்றுயாம் வந்தோம், இரங்கேலோ ரெம்பாவாய்.

பதவுரை

அன்று இவ்வுலகம் அளந்தாய் - அக்காலத்தில் இவ்வுலகங்களையெல்லாம் அளந்தருளியவனே!; *அடி போற்றி* - உன் திருவடிகள் பல்லாண்டு வாழ்க; *சென்று அங்கு தென் இலங்கை செற்றாய்* - ராவணன் இருந்த இடம் போய்த் தென் இலங்கை அரக்கர்களை அழித்தருளியவனே!; *திறல் போற்றி* - உன் திறமைக்கு மங்களம்; *பொன்றச் சகடம் உதைத்தாய்* - சகடாசுரன் அழியும்படி உதைத்தருளியவனே!; *புகழ் போற்றி* - உன் புகழுக்கு மங்களம்; *கன்று குணிலா எறிந்தாய்* - கன்றின் வடிவாக வந்த அசுரனை எறிதடியாக விளாங்கனி வடிவாயிருந்த அசுரன்மேல் எறிந்தருளியவனே!; *கழல் போற்றி* - உன் திருவடிகளுக்கு மங்களம்; *குன்று குடையா எடுத்தாய்* - கோவர்த்தன மலையைக் குடையாக எடுத்தருளியவனே!; *குணம் போற்றி* - உன் குணத்திற்கு மங்களம்; *வென்று பகை கெடுக்கும்* - பகையை வென்றொழிக்கும்; *நின் கையில் வேல் போற்றி* - உன் கை வேலுக்கு மங்களம்; *என்று என்று உன் சேவகமே ஏத்தி* - என்று இவ்விதமாகப் பலவாறு உன் வீர சரிதத்தையே புகழ்ந்து; *பறை கொள்வான் இன்று யாம் வந்தோம், இரங்கு* - பறையைப் பெற்றுக் கொள்ள இப்போது நாங்கள் வந்தோம்; இரங்குவாய்.

விளக்கம்

ஆய்ச்சியர் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கிக் கண்ணன் வெளி பண்டபத்திலுள்ள ஸிம்ஹாஸனத்தை நோக்கி வருகிறான். அந்த நடையழகு கண்டதுமே வந்த காரியத்தை மறந்து விடுகிறார்கள்.

முதன் முதல் அந்த நடையழகுக்குப் பல்லாண்டு பாடுகிறார்கள். பிறகு ஸ்ரீராமாவதாரத்திலே நிகழ்ந்த வீர சரிதத்தை வாழ்த்துகிறார்கள். அப்பால், கண்ணனுடைய வீர சரிதத்தைப் போற்றுகிறார்கள். கடைசியாகவே தாம் வந்த காரியத்தை ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டு தமது வேண்டுகோளைத் தெரிவிக்கிறார்கள்.

கண்ணனது வடிவழகு இவர்களைப் படுத்தும் பாடு இது. காணும் அளவும் 'அது வேணும், இது வேணும்' என்று தோன்றுமாம்; கண்டால் பரிவுகொண்டு அந்த அழகையே போற்றிக் கொண்டிருக்கத் தோன்றுமாம்.

இந்த நடையழகு கண்டதும், 'அன்று உலகம் அளந்த திருவடிகளல்லவா?' என்று போற்றுகிறார்கள். அன்று மகாபலி இறைவனது செல்வமாகிய உலகத்தைத் தானே அபகரித்துக் கொள்ள அதனால் உலகம் நோவுபட்டது; இன்று கண்ணனைப் பிரிந்து இவர்கள் ஆசையாலே நோவுபடுகிறார்கள்.

அழகுக்கு இலக்கு ஆகாதாரை அம்புக்கு இலக்கு ஆக்கின திறமையை வாழ்த்துகிறார்கள்.

சகடாசுரனை இதே திருவடிகளால் உதைத்து வதைத்த புகழும் நினைவிற்கு வருகிறது. குழந்தைப் பருவத்திலே அந்த மலரடிகளால் அநாயாசமாக அடைந்த வெற்றியல்லவா?

இந்தப் புகழைப் போற்றியதும், சத்தருக்களை முடித்த சூழ்ச்சித் திறன் நினைவுக்கு வருகிறது. சத்துருக்களான அந்த 'இருவரும் ஒக்க மேல் விழுந்தார்களாகில் என் செய்யக்கடவோம்?—என்று வயிறு பிடிக்கிறார்கள்' என்பது வியாக்கியானம்.

'எறிந்தாய் கரம் போற்றி' என்று போற்றாமல், 'எறிந்தாய் கழல் போற்றி' என்பதற்குக் காரணம் என்ன? வீசி

யெறிந்தபோது காலைத் தூக்கி வளைத்துக்கொண்டு நின்றுனும். 'குஞ்சித்த' திருவடிகளுக்குத் திருப்பல்லாண்டு பாடுகிறார்கள்.

'அடி போற்றி, திறல் போற்றி, புகழ் போற்றி, கழல் போற்றி, குணம் போற்றி, வேல் போற்றி!—என்று இவர்கள் நாக்குக்கு இடம் ஷட்ரஸம் (அறுசுவை) இருக்கிறபடி' என்பது ஆறுயிரப்படி.

உள்ளுறை

'இன்று யாம் வந்தோம், இரங்கு': 'நாங்கள் உன் வரவை எதிர்பார்த்திருக்க வேண்டியவர்கள்; எனினும் ஆற்றுமை மிகுதியால் அப்படியிருக்க வல்லமையின்றி வந்துவிட்டோம்; இப்படி நாங்களே வந்த குற்றத்தைப் பொறுத்தருளவேணும்.'

கவிநயம்

இந்தப் பாட்டிலுள்ள அறுவகை வாழ்த்தும் இக்கன்னியர் நாவிலே அறுசுவையாகத் தித்தித்ததுபோல் இப்பாட்டை ஓத ஓத இதன் வெண்சொல்லும் புதைபொருளும் கதையமைப்பும் குணசித்திரமும் கவிச் சுவையும் இசையின்பமும் நமது நாவிலும் செவியிலும் உள்ளத்திலும் தெவிட்டாது தித்திக்கின்றன.

25

பறையென்னும் வியாஜத்தால் தங்களை
அங்கீகரிக்க வேணுமென்று பிரார்த்திப்பது

ஒருத்தி மகனாய்ப் பிறந்து, ஓ ரிரவில்
ஒருத்தி மகனாய் ஒளித்து வளர,
தரிக்கிலா னாகித் தான்தீங்கு நினைந்த
கருத்தைப் பிழைப்பித்துக் கஞ்சன் வயிற்றில்
நெருப்பென்ன நின்ற நெடுமாலே! உன்னை
அருத்தித்து வந்தோம்: பறைதருதி யாகில்,
திருத்தக்க செல்வமும் சேவகமும் யாம்பாடி
வருத்தமும் தீர்ந்து மகிழ்ந்தேலோ ரெம்பாவாய்.

பதவுரை

ஒருத்தி மகனாய்ப் பிறந்து - தேவகி ஒருத்திக்குப் பிள்ளையாய்ப் பிறந்து; ஓர் இரவில் ஒருத்தி மகனாய் - அந்த ஒரே இரவில் யசோதை ஒருத்தியின் பிள்ளையாக; ஒளித்து வளரத் தரிக்கிலானாகி - ஒளித்து வளர, அது கேட்டுப் பொறுதவனாகி; தான் தீங்கு நினைந்த - தானே (இக் குழந்தையைக் கொல்வோம் என்று) தீமைசெய்ய நினைத்த; கருத்தைப் பிழைப்பித்து - எண்ணத்தைத் தவறச்செய்து; கஞ்சன் வயிற்றில் நெருப்பென்ன நின்ற நெடுமாலே - கம்ஸனுடைய வயிற்றிலே நெருப்பு என்று சொல்லும்படியாக இருந்த (அடியவரிடம் பேரன்புள்ள) பெருமானே!; உன்னை அருத்தித்து வந்தோம் - உன்னிடம் உன்னையே யாசித்து வந்தோம்; பறை தருதியாகில் - எங்கள் வேண்டுகோளைத் தந்தருள்வாயானால்; திருத் தக்க செல்வமும் சேவகமும் யாம் பாடி - திருமகளாகிய பிராட்டிக்குத் தக்க உனது செல்வத்தையும் வீர பராக்கிரமத்தையும் நாங்கள் பாடி; வருத்தமும் தீர்ந்து மகிழ்ந்து - உன்னைப் பிரிந்துபடும் வருத்தமும், குளிரிலே வந்த வருத்தமும் நீங்கி மகிழ்ச்சி யடைந்து வாழ்வோம்.

விளக்கம்

முந்திய பாட்டில் 'போற்றி போற்றி' என்று மங்களா சாஸனம் பண்ணிய சிறுமியரை நோக்கிக் கண்ணபிரான் 'நீங்கள் இக்குளிரிலே இவ்வளவு சீக்கிரமாக எழுந்து வருந்தி வந்தீர் களே, உங்களுக்கு வேண்டுவது என்ன?' என்று கேட்க, அதற்கு விடையாக அமைந்திருக்கிறது இப்பாசுரம்.

'பெருமானே! உன்னுடைய குணங்களைப் பாடிக்கொண்டு வரும்போது குளிரோ, வருத்தமோ கொஞ்சமும் தெரியவில்லை; உன்னிடம் யாசிக்கத்தான் வந்தோம்' என்று பெண்கள் கூறு கிறார்கள். அதற்குக் கண்ணன், 'வெறும் பறைதானே உங்கள் உத்தேசம்?' என்று கேட்கிறான்.

'பறையா? அது வியாஜம் தான்; உன்னைக் காணத்தான் வந்தோம். உன்னை அடைவதில் தடையாக இருப்பதை யெல் லாம் விலக்கி எங்கள் துயரமெல்லாம் நீங்க எங்களை அங்கீகரித் தருள வேணும்' என்று பிரார்த்திக்கிறார்கள்.

கம்ஸன் அடியவரைப் பயமுறுத்தி ஹிம்ஸித்தான்; அதா வது, அடியவர் வயிற்றிலே பயாக்கினி கொளுத்தினான். அதே பயாக்கினியைக் கம்ஸன் வயிற்றிலே சேர்ப்பித்தானாம் கண் ணன். 'ஆச்ரிதர் வயிற்றில் நெருப்பைக் கம்ஸன் வயிற்றில் சொளுத்தினவன்' என்பது வியாக்கியானம். 'கெடுவான் கேடு நினைப்பான்.'

'நெடுமாலே!': அன்பரிடம் பேரன்பும் பெருங்கருணையும் உள்ளவனே! அதனால் தான் கண்ணன், தேவகி வயிற்றுக்குப் பிள்ளையாகவும், கம்ஸன் வயிற்றுக்கு நெருப்பாகவும் இருந்து, காட்டிலே படாத பாடுபட்டான் என்பர்.

'தருதியாகில்': நம்முடைய செயலோ, வேண்டுகோளோ பலன் தரும் என்பதில்லை; அவனுடைய நினைவே பயன் விளைப் பது. 'திருவுள்ளமாகில் செய்தருள வேணும்' என்று தான் பெரியோர் ஸந்நிதியில் பிரார்த்திக்கும் முறை.

'திருத்தக்க செல்வம்': லக்ஷ்மீபதியாக இருக்கும் செல் வம்; திருமாமகளும் விரும்பத்தக்க செல்வம்.

'மகிழ்ந்து' : என்பதுடன் 'இருப்போம்' என்ற சொல்லை இறுதியில் கூட்டிப் பொருள் கொள்ளப்படுகிறது. இனி 'மகிழ்ந்து' என்பதற்கு 'மகிழும்படி' என்று பொருள் கொண்டு, 'மகிழ்ந்து பறை தருதியாகில், (அதனைப் பெற்றுக் கொள்ளுமாறு) உன்னை அருத்தித்து வந்தோம்' என்றும் அந்வயித்துப் பொருள் கொள்ளலாம்.

முதல் ஐந்து அடிகளால் கண்ணனுடைய தனிப்பெருந் திறமை வற்புறுத்தப் படுகிறது. 'இத்தகைய சாமர்த்தியசாலிக்குச் சிறுமியாகிய எங்கள் வேண்டுகோளை நிறைவேற்றுவது எளிது' என்பது குறிப்பு.

உள்ளுறை

பகவானையும் அவனுடைய குணங்களையும் பிரீதிக்குப் போக்குவீடாகப் பாடி அவனைப் பிரிந்துபட்ட வருத்தமெல்லாம் தீர்ந்து ஆனந்திக்கக் கடவோம் என்பது கருத்து.

கவிநயம்

கண்ணனுடைய அவதாரச் சிறப்பையும் திருவிளையாடல்களையும், அநாயாசமாக நிறைவேற்றிய துஷ்டநிக்கிரக சிஷ்டபரிபாலன நோக்கத்தையும் இப்பாசுரத்தின் முதல் ஐந்து அடிகள் கவிச்சுவை ததும்பத் தெளிவுபடுத்துகின்றன.

'வருத்தமும் தீர்ந்து மகிழ்ந்து' என்னும் மனநிலை இந்தப் பாசுரத்தை ஓதி ஓதி அனுபவிக்கும் ரஸிகர்களுக்கும் ஏற்படும்.

26

நோன்புக்கு வேண்டிய உபகரணங்களையும் வேண்டிக்கொள்வது

மாலே! மணிவண்ணா! மார்கழிநீ ராடுவான்
மேலையார் செய்வனகள் வேண்டுவன கேட்டி- [யேல்,
ஞாலத்தை எல்லாம் நடுங்க முரல்வன
பாலன்ன வண்ணத்துன் பாஞ்ச சன்னியமே
போல்வன சங்கங்கள், போய்ப்பா டுடையனவே
சாலப் பெரும்பறையே, பல்லாண் டிசைப்பாரே,
கோல விளக்கே, கொடியே, விதானமே,
ஆலின் இலையாய்! அருளேலோ ரெம்பாவாய்.

பதவுரை

மாலே - அடியவரிடம் மிக்க மோகமுள்ளவனே!; மணி வண்ணா - நீலமணி போன்ற நீலமேனியனே!; ஆலின் இலையாய் - ஆலிலைமேல் பள்ளிகொள்பவனே!; மார்கழி நீர டுவான் - மார்கழி நீராடுவதற்கு; மேலையார் செய்வனகள் - பெரியோர் அனுஷ்டிக்கும் முறைகளில்; வேண்டுவன கேட்டியேல் - எங்களுக்கு வேண்டியவற்றைக் கேட்பாயானால் (சொல்லுகிறோம்:); ஞாலத்தையெல்லாம் நடுங்க முரல்வன - உலகத்திலுள்ள சத்துருக்களெல்லாம் நடுங்கும்படி ஒலிக்கின்றனவும், ; பால் அன்ன வண்ணத்து உன் பாஞ்சசன்னியமே போல்வன சங்கங்கள் - பால்போன்ற நிறமுடையதான உனது ஸ்ரீ பாஞ்சஜன்யம் என்ற சங்கை ஒத்தவையுமான சங்குகளையும், ; போய்ப்பாடு உடையன சாலப் பெரும்பறை - மிகவும் இடமுடையனவும், மிகவும் பெரியவையுமான பறைகளையும், ; பல்லாண்டு இசைப்பார் - பல்லாண்டு பாடுகிறவர்களையும். ; கோல விளக்கு கொடி விதானம் - அழகிய மங்கள தீபங்களையும், கொடிகளையும், மேற்கட்டிகளையும் ; அருள் - அருள் செய்து கொடுப்பாய்.

விளக்கம்

'உன்னை அருத்தித்து வந்தோம்' என்று சொல்லிவிட்டுப் 'பறை தருதியாகில்' என்றும் சொன்னார்களல்லவா? அது கேட்ட கண்ணன், 'என்னை விரும்புவோர் வேறொன்றும் விரும்புவரோ?' என்று கேட்பதற்கு விடை இப்பாசுரம்.

'உன்னைக் கண்ணாரக் கண்டு உன் திருநாமங்களை வாயாரச் சொல்வதற்கு ஏதுவாக இருக்கும் நோன்பை ஆய்க்குல முதியவர் பிரஸ்தாபிக்க நாங்கள் இதில் இறங்கினோம். உபகரணங்களைத் தந்தருள வேண்டும்' என்கிறார்கள்.

'மாலே!': 'நாராயணன்' என்றும், 'பரமன்' என்றும், 'தேவாதி தேவன்' என்றும் அளவிட முடியாத மேன்மையைப் பிரஸ்தாபித்துக் கொண்டு வந்தவர்கள், இப்போது நீர்மையைக் காண்கிறார்கள். தங்களுக்கு அவன்மீதுள்ள ஆசை எவ்வளவோ அதிகமானது என்பதையும் நன்குணர்கிறார்கள்.

'மணிவண்ணா!': மோகிப்பித்து ஹிம்ஸித்தாலும் விடவொண்ணாதவன்; 'முன்தானையிலே முடிந்து ஆளலாம்படியிருக்'கும் வடிவழகு; மிக்க மோகம் வடிவிலே நிழலிடுமாறு அமைந்திருக்கும அழகு.

சங்குகள் பள்ளியெழுச்சிக்கு வேண்டுமென்றும், புறப்படும்போது கொட்டுவதற்காகப் பெரும்பறை வேண்டுமென்றும், பல்லாண்டு பாடுவோர் வேண்டுமென்றும், மங்கள தீபங்கள் வேண்டுமென்றும், தூரத்திலேயே இவர்கள் கூட்டம் தெரிவதற்குக் கொடி வேண்டுமென்றும், போகும்போது பனி தலைமேல் விழாமலிருக்க ஒரு மேற்கட்டி வேண்டுமென்றும் கேட்கிறார்கள்.

'ஆலின் இலையாய்!': சிறியதொரு வடிவைக் கொண்டு ஸர்வ லோகத்தையும் சிறு வயிற்றிலே வைத்துக் கொண்டு ஆலந்தளிரிலே பிரளய காலத்தில் கண்வளரும் உனக்கு முடியாததுண்டோ?—என்பது குறிப்பு.

இந்த நோன்புக்கு ஆதாரம் சுருதியிலோ, ஸ்மிருதியிலோ இல்லையென்றாலும், 'மேலையார் செய்வனகள்' என்று சொல்லி முன்னோர் அனுஷ்டித்ததாகக் கூறுகிறார்கள். இது சிஷ்டாசாரம்.

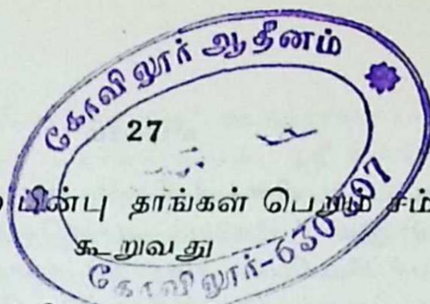
இந்த நோன்புக் காலத்திலே வழங்கும் வாத்தியங்களும் விருதுகளும் இப்பாட்டிலும், நிகழ்த்தி வந்த கிரியைகள் இரண்டாவது பாசுரத்திலும், பிரஸ்தாபிக்கப் படுகின்றன. விளையும் பயன் மூன்றாவது பாசுரத்திலே பிரஸ்தாபிக்கப்படுகிறது. இந்த நோன்பைக் கன்னியர் நோற்பது தாம் ஒப்புயர்வற்ற தலைவரை அடைந்து உய்வதற்காகவே என்பதை, இருபத்தொன்பதாம் பாட்டிலே காணலாம். இதற்கு அடுத்த செய்யுளிலே, நோன்பு முடிந்ததும் பெண்கள் தங்களை ஆசை தீர அழகு செய்து கொள்வதும், வயிறார விருந்துண்பதும் பிரஸ்தாபிக்கப் படுகின்றன.

உள்ளுறை

பகவான் ஸர்வ ஸுலபன் என்பதும், அடியவர்களின் மிக்க மோகமே அவனுக்கு ஸ்வரூபம் என்பதும், 'மாலே! மணி வண்ணா!' என்று அழைப்பதின் உட்பொருள்.

சங்கின் தொனி ஓங்காரமாகிய ப்ரணவம்; உட்பொருள் சேஷத்வ ஞானம். 'பறை'யின் உட்பொருள் பாரதந்த்ர்ய ஞானம். 'பல்லாண்டு இசைப்பார்': நல்லார் இணக்கம். 'கோடி' கைங்கரியக் கொடி.

27

நோன்பு நோற்ற பின்பு தாங்கள் பெறும் சம்மானம் கூறுவது

கூடாரை வெல்லும்சீர்க் கோவிந்தா ! உன்தன்னைப்
பாடிப் பறைகொண்டு யாம்பெறு சம்மானம்
நாடு புகழும் பரிசினல் நன்றாக,
சூடகமே தோள்வளையே தோடே செவிப்பூவே
பாடகமே என்றனைய பல்கலனும் யாம்அணிவோம்;
ஆடை உடுப்போம் ; அதன்பின்னே பாற்சோறு
மூட,நெய் பெய்து முழங்கை வழிவாரக்
கூடி யிருந்து குளிர்ந்தேலோ ரெம்பாவாய்.

பதவுரை

கூடாரை வெல்லும் சீர்க் கோவிந்தா! - தன்னை அடிபணியாதவர்களை வெல்லுகின்ற குணங்களையுடைய கோவிந்தனே ! ; கூடியிருந்து குளிர்ந்து - நீயும் நாங்களும் உளம் குளிர்ந்து கூடியிருந்து ; நாடு புகழும் பரிசினல் - நாட்டார் கொண்டாடும்படியாக, ; சூடகமும் தோள் வளையும் தோடும் செவிப்பூவும் பாடகமும் என்று அனைய - சூடகம் தோள்வளை தோடு கர்ணப்பூ பாடகம் என்ற பாதகடகம் என்று சொல்லப்படும் இந்த நகைகள் போன்ற ; பல்கலனும் யாம் அணிவோம் - பல வேறு ஆபரணங்களையும் (நீயும் நப்பின்னைப் பிராட்டியும் அணிவிக்க) நாங்கள் அணிந்து கொள்வோம்; ஆடை உடுப்போம் - பட்டாடைகளை உடுத்துக் கொள்வோம் ; அதன் பின்னே பால் சோறு மூட நெய் பெய்து - அதற்குப் பின்பு க்ஷீரான்னம் என்ற பாற்சோறு மறையும்படியாக நெய் பரிமாறி ; முழங்கை வழிவார - முழங்கை வழியே பெருக உண்ணுவது, ; உன் தன்னைப் பாடிப் பறை கொண்டு - உன்னைப் பாடுகையே பயனாகப் புகழ்ந்து பாடி விரதத்திற்கு வேண்டிய பறை பெற்று விரதத்தை முடித்துக் கொண்டு ; யாம் பெறு சம்மானம் - நாங்கள் பெற விரும்பிய சம்மானம்.

விளக்கம்

சங்கு, பறை, விளக்கு, கொடி, விதானம் ஆகியவற்றுடன் பல்லாண்டு இசைப்பாரையும் அருளவேணும் என்று பிரார்த்தித்த ஆயச் சிறுமியரை நோக்கிக் கண்ணன், 'நோன்புக்கு வேண்டியவற்றைக் கேட்கிறீர்கள்; வேண்டியபடியே தருவோம்; இவ்வளவுதானே செய்யவேண்டியது?' என்கிறான்.

அதற்குப் பெண்கள், 'நோன்பு நோற்றபின்பு உன்னிடம் பெற வேண்டிய சம்மானங்கள் உண்டு' என்கிறார்கள்.

விரத தினங்களில் 'நெய்யுண்ணோம், பாலுண்ணோம்' என்று உணவு நியமங்கள் அல்லது உண்ணா நியமங்களை மேற்கொண்டிருந்தார்களல்லவா? அதற்குச் சம்மானமாக 'நாங்கள் உன்னுடன் உண்போம்; நீயும் நப்பின்னைப் பிராட்டியும் உண்பிக்க நெய் பெய்த பாற்சோறு உண்போம்' என்கிறார்கள்.

'மையிட்டு எழுதோம்: மலரிட்டு நாம் முடியோம்' என்று அலங்காரம் துறந்து நோன்பு நோற்றார்களல்லவா? 'இனி நீயும் நப்பின்னைப் பிராட்டியும் எங்களை ஆடையாபரணங்களால் அழகு செய்யவேணும்' என்கிறார்கள்.

விடியும் முன்பே எழுந்து பனி தலையில் விழத் தெருவெல்லாம் அலைந்து துயிலெழுப்பி வருந்தி வந்திருக்கிறார்களல்லவா? 'இனி நாம் அழகு செய்து கொண்டு வயிறார, சம்பிரமாக விருந்துண்டு கூடியிருந்து அகங் குளிர்வோம்' என்கிறார்கள்.

'கூடாரை வெல்லும் சீர்': கூடியிருப்பவருக்குக் கண்ணன் தோற்று நிற்கும் சீரையும் குறிப்பிக்கும். கூடாதாரைச் சௌரியத்தாலும், கூடுவாரைச் சௌந்தரியத்தாலும் வெல்லும் சீரும் கண்ணனுக்கு உண்டு.

'கோவிந்தா!': 'கூடமாட்டோம்' என்னும் நினைவு இல்லாமலிருந்தாலும் போதுமாம், பகவான் பாதுகாப்பதற்கு. பசுக்களையும் பரிபாலிக்கிறவனல்லவா?

'உன் தன்னைப் பாடி': உன்னைப் பாடுகையே எங்களுக்குப் பலன் என்று, நெடு நாட்களாகப் பட்ட துயரமெல்லாம்

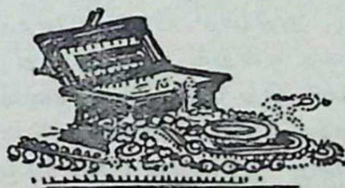
தீர உவந்து பாடுகிறார்கள். 'பறை' ஊருக்காகப் பறை என்ற வியாஜத்தை வைத்துக் கொள்கிறார்கள். ஸ்ரீ கிருஷ்ண கைங்கரியமே உத்தேசம். 'நாடு புகழும் பரிசினால்': நாடு புகழ்வதை இவர்கள் ஒரு பேறாக நினைக்கவில்லை; புகழ்ந்து அதனால் நாடு உய்ந்து போவதைப் பரிசாக நினைக்கிறார்கள்.

'முழங்கை வழிவார': இப்படிச் சொன்னபிறகு உண்பதைச் சொல்லாமல் 'கூடியிருந்து குளிர்ந்து!' என்கிறார்கள். கண்ணனைக் கண்குளிரக் கண்டதுமே பசி தீர்ந்ததால் உண்ண வேண்டிய தேவைகூட இல்லை; பிரிந்து பட்ட துயரமெல்லாம் தீர எல்லாரும் கூடிக் களித்திருப்பதே உத்தேசம்.

'கோவிந்தா! யாம் பெறு சம்மானம்': எவையென்றால் அணிவோம், உடுப்போம், குளிர்ந்து இருப்போம் என்னும் இவையென்று இப்பாசுரத்தை முடித்துப் பொருள் உரைக்கலாம்.

உள்ளுறை

சேஷத்வ ஞானத்தைப் பூர்ணமாகப் பெற்றுக் கைங்கரியப் பிரார்த்தனையுடன் ஏற்கெனவே பிரிந்திருந்த வருத்தமெல்லாம் தீரப் பெறுவது அடியவர் பெறும் சம்மானம். 'ஆடை': சேஷத்வ ஞானம். 'பால் - சோறு': கைங்கரியம்.

28

'உபாயம் ஒன்றும் அறியாத பிள்ளைகள்!
தயவுசெய்வாய்' என்று விண்ணப்பம் செய்வது

கறவைகள் பின்சென்று கானம்சேர்ந் துண்போம்!
அறிவொன்றும் இல்லாத ஆய்க்குலத்து உன்-
[தன்னைப்
பிறவி பெறுந்தனை புண்ணியம் யாமுடையோம்;
குறைவொன்றும் இல்லாத கோவிந்தா! உன்-
உறவேல் நமக்கிங் கொழிக்க ஒழியாது! [தன்னோடு
அறியாத பிள்ளைகளோம் அன்பினால் உன்-
சிறுபேர் அழைத்தனவும் சீறி அருளாதே; [தன்னைச்
இறைவா! நீ தாராய் பறையேலோ ரெம்பாவாய்.

பதவுரை

கறவைகள் பின் சென்று - கறவைப் பசுக்களின் பின்னே போய், ; கானம் சேர்ந்து உண்போம் - காடு சேர்ந்து சரீர போஷணம் செய்து திரிவோம்; அறிவு ஒன்றும் இல்லாத ஆய்க்குலத்து - சிறிதளவும் அறிவில்லாத எங்கள் ஆய்க்குலத்திலே; உன் தன்னைப் பிறவிபெறுந்தனை புண்ணியம் யாம் உடையோம் - உன்னைப் பிறவியாகப் பெறுவதற்குத் தக்க புண்ணியம் உடையவர்களாயும் இருக்கிறோம்; குறைவு ஒன்றும் இல்லாத கோவிந்தா - ஒரு குறைவும் இல்லாத கோவிந்தனே!; உன் தன்னோடு உறவேல் நமக்கு இங்கு ஒழிக்க ஒழியாது - உன்னோடு எங்களுக்கு உள்ள உறவோ என்றால், இப்போது உன்னாலும் எங்களாலும் ஒழிக்கவும் ஒழியாது; அறியாத பிள்ளைகளோம் அன்பினால் உன் தன்னை - உலகமரியாதை ஒன்றும் அறியாத சிறு பெண்களான நாங்கள் அன்பினால் உன்னை ; சிறு பேர் அழைத்தனவும் சீறி அருளாதே - சிறிய பேராலே அழைத்தது குறித்து நீ அருள் கொண்டு கோபியாதிரு; இறைவா! நீ தாராய் பறை - தலைவனே! நீ எங்களுக்குப் பறை தருவாயாக.

விளக்கம்

நோன்பைக் குறிப்பிட்டு அதற்கு உபகரணங்களான சங்கு முதலியவற்றையும், நோன்பை முடித்தபின் அலங்கரித்துக் கொள்ள ஆடையாபரணங்களையும், அன்புடன் கூடிக் குளிர்ந்து உண்ணப் பாற் சோற்றையும் ஆய்ச்சியர் அபேட்சித்தனர். இவர்களை நோக்கிக் கண்ணன், 'பெண்களே! நீங்கள் அபேட்சித்தவைகளை என்னிடம் பெறுவதற்கு நீங்கள் அநுஷ்டித்த உபாயம் ஏதாவது உண்டா?' என்று கேட்டான். அந்தக் கேள்விக்கு விடை இந்தப் பாசுரம்.

'எங்களிடம் உபாயம் இல்லை உபாய சூந்யதை தான் உண்டு!' என்கிறார்கள். அதாவது யாதொரு உபாயமும் இல்லாமையைத் தெரிவிக்கிறார்கள். 'நீயே உபாயமாக வேணும்; தயவுசெய்து எங்கள் காரியத்தை நிறைவேற்ற வேணும்' என்று விண்ணப்பஞ் செய்து கொள்கிறார்கள், இப்பாசுரத்திலே.

'கறவைகள் பின் சென்று ..உண்போம்': காட்டிலே மாடுமேய்த்து உடம்பை வளர்த்துவந்த எங்களுக்கு எத்தகைய ஸாதன ஸம்பத்து வாய்க்கப் போகிறது! 'கானம் சேர்ந்து': காடுதான் எங்கள் திருப்பதி! 'கானம் சேர்ந்து உண்போம்!' அதிதி பூஜையுமின்றி, நீராடுவதுமின்றி வயிறு வளர்ப்போம் என்பது குறிப்பு.

'குறைவொன்றும் இல்லாத கோவிந்தா!': பரமபதத்தி லுள்ள இருப்பை விட்டுப் பசு மேய்க்கப் பிறந்தது குறைவாளர் களை நிறைவாளராக்கவோ!—என்பது குறிப்பு. 'இப் பள்ளத் துக்கு அம்மேடு நிரப்பப் போதாதோ?' என்கிறார்கள்.

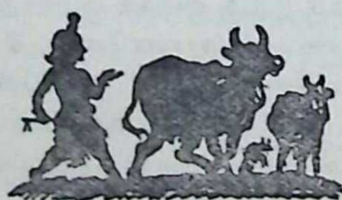
'உறவேல் நமக்கு இங்கு ஒழிக்க ஒழியாது': 'நான் உன்னை அன்றி இலேன் கண்டாய் நாரணனே! நீ என்னை அன்றி இலை' என்று திருமழிசையாழ்வார் குறிப்பிடும் இந்த உறவு ஒருவராலும் ஒழிக்க முடியாது; கடவுளாலும் ஒழிக்க ஒழியாது.

'சிறு பேர்': பகவான் கோவிந்தாபிஷேகம் செய்து கொண்டு பசு மேய்க்கத் தொடங்கிய பின்பு நீர்மைக்கு அறிகுறி

யான 'கோவிந்தன்' 'கோபாலன்' என்னும் பெயர்களே பெரும் பெயர்களாகி விட்டனவாம். மேன்மைக்கு அறிகுறியான நாராயண நாமம் 'சிறுபேர்' ஆகிவிட்டது! நாங்கள் கோவிந்தனாகிய உன்னை "நாராயணன்" என்றும் "நாராயண மூர்த்தி" என்றும் சிறுபேரிட்டுப் பல தடவை அழைத்தது குறித்துச் 'சீறி அருளாதே!' என்கிறார்கள்.

உள்ளுறை

உபாய ஸ்வரூபத்தை வெளியிடுகிறது இப்பாசுரம். பகவானை உபாயமாகப் பற்றும் அதிகாரிக்கு உரிய ஆறு அங்கங்கள் இதில் பிரஸ்தாபிக்கப் படுகின்றன. (1) முதல் அடியில் ஸத்கர்மம் குருகுலவாஸம் முதலான ஸாதனங்கள் இல்லையென்பது; (2) இரண்டாம் அடியில் வித்யாகர்வம் ஜாதிகர்வம் தவிர்ந்திருப்பது; (3) நான்காம் அடியில் பகவானுடைய 'குறையொன்றும் இல்லாத' குணபூர்த்தியை அநுஸந்திப்பது; (4) ஒழிக்க முடியாத உறவை உணர்ந்து கொள்வது; (5) ஏழாம் அடியில் குற்ற மன்னிப்பு வேண்டுவது; (6) எட்டாம் அடியில் ஸாக்ஷாத் உபாயமான இறைவனிடத்தில் உபேயத்தை அபேட்சிப்பது.

29

திருப்பாவையின் தனிப்பெருங் கொள்கையை வெளியிடும் பாசுரம்

சிற்றஞ் சிறுகாலே வந்துன்னைச் சேவித்துன்
பொற்றா மரையடியே போற்றும் பொருள்கேளாய்:
பெற்றம்மேய்த் துண்ணும் குலத்தில் பிறந்துநீ
குற்றேவல் எங்களைக் கொள்ளாமல் போகாது;
இற்றைப் பறைகொள்வான் அன்றுகாண், [கோவிந்தா!
எற்றைக்கும் ஏழேழ் பிறவிக்கும் உன்தன்னோடு
உற்றோமே ஆவோம்; உனக்கேநாம் ஆட்- [செய்வோம்;
மற்றைநம் காமங்கள் மாற்றேலோ ரெம்பாவாய்.

பதவுரை

சிற்றஞ் சிறுகாலே வந்து உன்னைச் சேவித்து - அருணோதய காலத்தில் இவ்விடத்திலே வந்து உன்னைச் சேவித்து; *உன் பொன் தாமரை அடியே போற்றும் பொருள் கேளாய்* - உன் அழகிய திருவடித் தாமரைகளை நாங்கள் பல்லாண்டு பாடி வாழ்த்துவதன் பயனைக் கேட்டருள்வாய்; *பெற்றம் மேய்த்து உண்ணும் குலத்தில் பிறந்து நீ* - பசுக்களை மேய்த்து உண்ணுகிற ஆய்க்குலத்தில் அவதரித்து நீ,; *குற்றேவல் எங்களைக் கொள்ளாமல் போகாது* - எங்களிடம் அந்தரங்க கைங்கரியம் பெற்றுக் கொள்ளாமல் விட்டு விடுவது தகாது; *இற்றைப் பறைகொள்வான் அன்று காண்* - இன்று கொடுக்கப்படும் பறைகொள்வதற்காக அன்று, நாங்கள் இங்கு வந்தது; *கோவிந்தா! எற்றைக்கும் ஏழ் ஏழ் பிறவிக்கும்* - எப்போதும் நீ எடுக்கும் எந்தப் பிறவி அல்லது அவதாரத்திலும், கோவிந்தனே!; *உன் தன்னோடு உற்றோமே ஆவோம்* - உன்னோடு உறவு உடையவர்களாவோம்; *உனக்கே நாம் ஆள் செய்வோம்* - உனக்கு மாத்திரமே நாங்கள் கைங்கரியம் செய்வோம்; *மற்றை நம் காமங்கள் மாற்று* - இவற்றோடு முரண்படும் எங்கள் விருப்பங்களை மாற்றியருள்வாய்.

இருவரை ஆய்ச்சியர் 'பறை, பறை' என்று சொல்லி வந்தார்களல்லவா? இந்தப் பாட்டிலே 'பறைகொள்வான் அன்று' என்று தங்கள் அந்தரங்க விருப்பத்தை வெளியிடுகிறார்கள். கண்ணன் திருவடிகளில் நித்திய கைங்கரியம் தான் நோக்கம் என்கிறார்கள்.

'இனி ஒரு கணமும் கண்ணனை விட்டு நாங்கள் பிரியாமல் பணி செய்து கொண்டிருக்க வேணும்' என்கிறார்கள். 'வேறு வகையான விருப்பங்கள் ஏற்படாமலும் கண்ணனே அருள் செய்யவேணும்' என்று, காலைக் கட்டிக் கொள்ளும் குழந்தை போல், குறையிரந்து வேண்டுகிறார்கள்.

'சிற்றஞ் சிறுகாலை': சின்னஞ்சிறு பிள்ளை, வெட்ட வெளிச்சம் என்பவை போன்ற சொற்றொடர். 'சிற்றஞ் சிறு காலை வந்து': பனியையும் குளிரையும் கருதாது வந்ததாகக் கூறுவதில் தங்கள் ஆற்றாமையை வெளியிடுகிறார்கள்.

'கேளாய்': 'உன் பராக்கை விட்டு நாங்கள் சொல்லுகிற வார்த்தையைக் கேளாய்!' இப்படி இரண்டு அடிகளில் பீடிகை போட்டு மற்றை அடிகளில் தங்கள் உத்தேசத்தைத் தெளிவு படுத்துகிறார்கள்.

'பெற்றம் மேய்த்து உண்ணும் குலத்தில் பிறந்து நீ': 'பிறப் பிலியாய்ப் பிறவாதார் நடுவேயிருந்து பிறவி அற்றார்க்கு முகங் கொடுக்கிற' அந்த இருப்பைத் துறந்து இங்கே வந்து பிறந்தது ஏன் என்று நீ நினைத்துப் பார்த்தாலே போதும் என்கிறார்கள்.

'குற்றேவல்...போகாது': எங்களிடம் குற்றேவல் கொள்ளாமலிருந்ததால் இந்த உன் பிறவி பயனற்றதாகுமே!—என்பது குறிப்பு.

இவர்கள் இப்படிச் சொன்னதும் கண்ணன், 'அப்படியே ஆகட்டும்; குற்றேவல் கொள்கிறேன். நீங்கள் மார்கழி நோன்புக்கு உபகரணமாகக் கேட்டவற்றைத் தருகிறேன் என்று ஒரு பறையைக் கொடுக்கலானான். உடனே இவர்கள்

‘பறை கொள்வான் அன்று காண்’--அதாவது, ‘ஒரு ப்ரயோஜனம் கொண்டு போக வந்தோம் அல்லோம்’ என்கிறார்கள்.

‘எங்களை நீ கொள்ளும் அத்தனை ஒழிய, நாங்கள் உன் பக்கலிலே உன்னை ஒழியவும் கொள்வது ஒன்று உண்டு என்று இருந்தாயோ?’ என்பது ஆறுயிரப்படி.

‘உற்றோமே ஆவோம்’: ஓர் உறவைக் குறிப்பிடாமல் பொதுவாகக் கூறியிருப்பதால் ‘எல்லா உறவும் நீயே ஆக வேணும்’ என்பது கருத்து.

‘இன்னும் வேண்டுவது என்ன?’ என்று கண்ணன் கேட்க, ‘உனக்கே நாம் ஆட்செய்வோம்’ என்கிறார்கள். அதாவது, ‘நீ உகந்த அடிமை செய்வோம்’ என்கிறார்கள். அகங்காரத்தோடு கூடிய கைங்கரியம் புருஷார்த்தமாகாது.

உள்ளுறை

உபாய ஸ்வரூபத்தை விவரிப்பது இதன் உள்ளுறை. ‘சிற்றஞ் சிறுகாலே’: ஸத்வகுணம் விளங்குகின்ற காலம்.

கைங்கர்யத்திலே களையாகத் தோன்றும் ஸ்வப்ரயோஜன புத்தியைப் போக்கியருளவேணும் என்பது, ‘மற்றை நம் காமங்கள் மாற்று’ என்பதன் கருத்து.

இப்பிரபந்தம் கற்பவர் திருமாலின் திருவருள் பெற்று ஆனந்தம் அடைவர்

(திருப்பாவையின் பலச்ருதி)

வங்கக் கடல்கடைந்த மாதவனைக் கேசவனை,
திங்கள் திருமுகத்துச் சேயிழையார் சென்றிறைஞ்சி
அங்கப் பறைகொண்ட ஆற்றை, அணிபுதுவைப்
பைங்கமலத் தண்தெரியல் பட்டர்பிரான் கோதை-
சங்கத் தமிழ்மாலை முப்பதும் தப்பாமே [சொன்ன
இங்கிப் பரிசுரைப்பார், ஈரிரண்டு மால்வரைத்-
செங்கண் திருமுகத்துச் செல்வத் திருமாலால் [தோள்
எங்கும் திருவருள்பெற் றின்புறுவ ரெம்பாவாய்.

பதவுரை

வங்கக் கடல் கடைந்த - கப்பல்களையுடைய திருப் பாற்கடலைக் கடைந்து அமிர்தம் வழங்கியருளிய; *மாதவனைக் கேசவனை* - ஸ்ரீயஃபதியான கண்ணபிரானை,; *திங்கள் திருமுகத்துச் சேயிழையார் சென்று இறைஞ்சி*-சந்திர பிம்பம் போன்ற அழகிய முகமும், அழகிய ஆபரணங்களும் உடைய கோபிமார் போய் வணங்கி,; *அங்கு அப்பறை கொண்ட ஆற்றை* - அத் திருவாய்ப்பாடியில் தங்கள் புருஷார்த்தத்தைப் பெற்றுக்கொண்ட அந்த வரலாற்றை,; *அணி புதுவை* - அழகிய ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் அவதரித்த; *பைங்கமலத் தண்தெரியல் பட்டர் பிரான் கோதை* - பசுமை பொருந்திய, குளிர்ந்த, தாமரை மலர்களாகிய மாலையையுடைய பெரியாழ்வாரின் திருமகளான ஆண்டாள்; *சொன்ன சங்கத் தமிழ் மாலை முப்பதும்* - அருளிச் செய்த, திரள் திரளாக அநுபவிக்க வேண்டிய, தமிழ் மாலையான இம் முப்பது பாசுரங்களையும்; *தப்பாமே இங்கு இப்பரிசு உரைப்பார்* - தப்பாமல் இக்காலத்திலே இவ்வண்ணமாக ஓதுகிறவர்கள், ; *ஈரிரண்டு மால்வரைத் தோள்* - நாலு பெரிய மலைகள் போன்ற தோள்களையும்; *செங்கண் திருமுகத்துச் செல்வத் திருமாலால்* - சிவந்த கண்களையும் அழகிய முக மண்டலத்தை

யும் ஐசுவரியத்தையும் உடைய ஸ்ரீய: பதியால், ; எங்கும் திருவருள் பெற்று இன்புறுவர் - எங்கும் திருவருள் பெற்று ஆனந்தம் அடைவர்.

விளக்கம்

இப்பிரபந்தத்தை ஓதுகிறவர்கள் திருமாலின் திருவருளுக்கு எங்கும் எப்போதும் இலக்காகி இன்புறுவர். பிராட்டியாலும் எம்பெருமானாலும் அருள் செய்யப் பெற்று, மார்கழி நோன்பை அனுஷ்டித்தவரைப் போலவும், அதனை அநுசரித்தவரை (அவர்களைப் போலப் பாவனையின் முதிர்ச்சியால் செய்தவரை)ப் போலவும், இன்புறுவர் என்பது இந்தப் பலச்ருதியின் கருத்து.

'கன்று இழந்த தலைநாகு தோற்கன்றுக்கு இரங்குமா போலே, இப்பாசுரம் கொண்டு புக நமக்கும் பலிக்கும்' என்று பட்டர் அருளிச் செய்வர்.

'வங்கம்': 'அலைகள்' என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். கடல் கடைந்தபோது மலை வெகு வேகமாய்ச் சுழன்றதால் கடலெங்கும் மரக்கல மயமாய்த் தோன்றியது என்றும் வியாக்கியானம் செய்வர்.

'கிடந்த அமுதம்' கிடக்க, கடைந்த அமுதத்தை விரும்பிய தேவர்கள் பிரயோஜநாந்தரத்தை யல்லவா வேண்டினார்கள்? அவர்களுக்காகவும், 'உடம்பு நோவக் கடல் கடைந்து' அவர்கள் வேண்டியதையும் கொடுத்தானல்லவா? இத்தகைய சீலவான் தன்னைப் பெறுகையே ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமாகவுடைய இவர்கள் காரியத்தைப் பூர்த்தி செய்வது திண்ணம் என்பது குறிப்பு.

'கடல்கடைந்த மாதவன்': 'தேவகாரியமென்று ஒரு வியாஜத்தையிட்டுப் பெரிய பிராட்டியாகிற பெண்ணமுதத்தைப் பெறுகைக்காகக் கடல் கடைந்தபடி' என்பது வியாக்கியானம். கண்ணனும் ஊரார் காரியத்தை ஒரு வியாஜமாக்கி இவர்களைப் பெறுவதற்காக நோன்பு நோற்கச் செய்தானல்லவா?

'மாதவன்': அடியவர் குற்றத்தைப் புருஷகாரத்தாலே பொறுப்பித்து அபேட்சிதங்களைச் செய்விக்கும் பிராட்டியை அருகே உடையவன்.

'கேசவன்': விரோதியைப் போக்கும் சிலனுகிய கண்ணன். உள்ளுறை பொருளில் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையும் அந்ய சேஷத்வத்தையும் போக்கினவன்.

'திங்கள் திருமுகம்': ஸ்ரீ கிருஷ்ண கைங்கரியத்தால் குளிர்ந்து பலர்ந்த முகம். 'சேயிழைபார்': சூடகமே, தோள் வளையே என்றெல்லாம் இவர்கள் அபேட்சித்தபடியே கண்ணனும் நப்பின்னைப் பிராட்டியும் உடன் இருந்து அணிந்த அணிகளையுடையவர்கள்.

'சோன்ன': கோபிமாரின் அவஸ்தையைத் தானும் பாவனை முதிர்ச்சியால் அனுபவித்துச் சொன்ன. 'சங்கத் தமிழ்' (இங்கே) கூட்டங் கூட்டமாயிருந்து அனுபவிக்கும் தமிழ்; புலவர் கூட்டத்தால் போற்றப் பெறும் தமிழ் என்றும் கூறலாம்.

'முப்பதும் தப்பாமே': விலையில்லாத இரத்தினங்களால் செய்த ஒற்றை வடமான மாலையிலே ஓர் இரத்தினமும் நழுவக் கூடாதல்லவா? 'இங்கு இப்பரிசு உரைப்பார்': ஆய்ப்பாடியில் கோபிமார் கிருஷ்ணநுபவத்தால் பெற்ற பாக்கியத்தை ஆண்டாள் அநுகாரத்தாலே பெற்ருள். இவ்வளவு பிற்பட்ட காலத்திலுள்ளவர்களும் இப்பாசுரங்களை ஓதி ஓதிப் பேறு பெறலாம்.

பிரபந்தம் இயற்றியது இன்னர் என்று பெயரைத் தெரிவிப்பதால் இதைத் திருநாமப் பாட்டு என்றும் கூறுவர்.

கோதை பிறந்தஊர் கோவிந்தன் வாழுமூர்
சோதி மணிமாடம் தோன்றும்ஊர் — நீதியால்
நல்லபத்தர் வாழுமூர் நான்மறைக ளோதுமூர்
வில்லிபுத்தூர் வேதக்கோ னூர்.

பாதகங்கள் தீர்க்கும் பரம னடிகாட்டும்
வேத மனைத்துக்கும் வித்தாகும்—கோதைதமிழ்
ஐயைந்து மைந்தும் அறியாத மானிடரை
வையம் சுமப்பதும் வம்பு.

திருவாடிப் பூரத்துச் செகத்துதித்தாள் வாழியே
திருப்பாவை முப்பதும் செப்பினாள் வாழியே

பெரியாழ்வார் பெற்றெடுத்த பெண்பிள்ளை வாழியே
பெரும்பூதூர் மாமுனிக்குப் பின்னானாள் வாழியே

ஒருநூற்று நாற்பத்து மூன்றுரைத்தாள் வாழியே
உயர்அரங்கற்கே கண்ணி உகந்தளித்தாள் வாழியே

மருவாரும் திருமல்லி வளநாடி வாழியே
வண்புதுவை நகர்க்கோதை மலர்ப்பதங்கள் வாழியே.

மணிவண்ணனுக்கு ஒரு மணிமாலை

நோன்பு நோற்க விரும்புகிறவர்களைப் பொதுவாக அழைப்பது முதற்பாட்டு. இதில் நோன்புக்கு உரிய காலத்தைக் கொண்டாடுகிறார்கள்; நோன்பில் இறங்கும் அதிகாரிகளைக் கொண்டாடுகிறார்கள்; நோக்கத்தை நிறைவேறச் செய்யும் கண்ணபிரானையும் கொண்டாடுகிறார்கள்.

இப்படி முயலும் நோன்புக்கு உறுப்பான நியமங்களை— அதாவது, செய்வன தவிர்வனவாகிய ப்ரவ்ருத்தி, நிவ்ருத்தி ரூபமான நியமங்களை—விளக்குவது இரண்டாம் பாசுரம்.

நோன்பினால் நாட்டுக்கு விளையும் பயனைக் குறிப்பிடுகிறது மூன்றும் பாசுரம். 'எல்லாம் கண்ணன்தான்' என்று இருக்கும் ஆய்ச்சியர், நோன்பு நோற்க அனுமதி கொடுத்த நாட்டாருக்கு மழை பெய்து வாழ்வு உண்டாகும் என்கிறார்கள். அசூயையின்றி அனுமதியும் கொடுத்தவர்களல்லவா?—கண்கூடாகப் பலன் சித்திக்கும் என்கிறார்கள்.

நான்காம் பாசுரத்திலே மழைக்கடவுளை அழைத்து நாடெங்கும் மழைபெய்ய நியமிக்கிறார்கள். இத்தகைய பக்தைகள் சொல்வதைக் கண்ணனே தன்னைத் தாழவிட்டுக் கையாளாக நிறைவேற்றி வைக்கும் போது மழை முதலியவற்றின் அதிதேவதைகள் 'ஏவல் - கூவல்' பணிசெய்வார்கள் என்பது பக்தியின் தீர்ப்பு.

ஐந்தாம் பாட்டிலே நோன்புக்கு இடையூறுகளெல்லாம், எம்பெருமானைத் தொழுது பாடிச் சிந்திக்கவே, கழிந்தொழியும் என்கிறார்கள். பகவதநுபவம் இடையூற்றுக்கு இடையூறாகும் என்பது கருத்து.

பகவதநுபவத்தைப் பாகவத சமுதாயத்தோடு கூடி அநுபவிக்க வேண்டுமென்று இனியேல் பத்துப் பாசுரங்களால் (ஆறும் பாசுரம் தொடங்கிப் பதினைந்து முடியுமளவும்) தம்மோடு ஒத்தவர்களை (பகவதநுபவ ஸஹகாரிகளை) எழுப்புகிறார்கள்.

நோன்பின் சுவடறியாதவளாய், புதிதாய், பகவத் சம்பந்தம் பெற்றிருப்பவளை எழுப்புகிறார்கள், ஆறும் பாசுரத்திலே. அடுத்த பாட்டில் சுவடறிந்தே மறந்து கிடப்பவளை எழுப்புகிறார்கள். எட்டாம் பாட்டில், கண்ணனுக்கு இனியவளை எழுப்புகிறார்கள். ஒன்பதாம் பாட்டிலே, 'கண்ணன் வந்தபோது வருகிறான்' என்று அநாதரித்திருந்தவளை எழுப்புகிறார்கள். பத்தாம் பாட்டிலே, கிருஷ்ணபக்தியிலே தலைவியாக உள்ள ஒருத்தியை எழுப்புகிறார்கள்.

அடுத்த பாட்டில், 'அவனைப் பெறுவதற்கு நானோ நோற்பேன்? வேணுமானால் அவன் தானே நோற்று வரட்டும்' என்று இருந்தவளை உணர்த்துகிறார்கள். பன்னிரண்டாம் பாட்டிலே, 'கண்ணனுக்கு ஒரு லட்சுமணன்' என்று சொல்லுமாறு பிரியாது பணி செய்யும் செல்வனின் தங்கையாகிய செல்வியை எழுப்புகிறார்கள். தன் கண்ணழகின் பெருமையை நினைத்திருந்த 'மான்விழி'யாளை உணர்த்துகிறார்கள், பதின்மூன்றும் பாசுரத்திலே.

'எல்லாரையும் நானே வந்து எழுப்புகிறேன்' என்று சொல்லிவிட்டு அப்படிச் செய்யாமல் உறங்கும் ஒருத்தியை எழுப்புகிறார்கள், பதினான்காம் பாட்டிலே. முன்பு ஒரு 'மான்விழி'யாளைத் துயிலுணர்த்தியது போல், இப்போது ஒரு 'கிளிமொழி'யாளை எழுப்புகிறார்கள், பதினைந்தாம் பாசுரத்திலே. 'எல்லாப் பெண்களும் திரண்டு நம்வாசலுக்கு வரட்டும், காண்போம்' என்று கருதிப் படுத்திருந்தவள் இவள்.

இந்த விதமாகப் பத்துப் பாசுரங்களாலும், பல்வேறு மனப்பான்மையுள்ள பக்தைகளையும் எழுப்பிக்கொண்டு எல்லாருமாகத் திரண்டு நந்தகோபர் திருமாளிகை வாசலை அடைகிறார்கள். இங்கே கோயில் காப்பானும் தோரண வாசல் காப்பானுமாகிய காவலரை எழுப்பி, அவர் அனுமதிகொண்டு மாளிகைக்குள்ளே போகிறார்கள்.

பிறகு, தாமும் கண்ணனுக்கு ஒரு காவலாக மாளிகையின் வெளிக்கட்டிலே படுத்திருந்த நந்தகோபரை எழுப்புகிருர்கள். உள் - கட்டிலே பிள்ளைக்குப் பக்கத்தில் படுத்திருந்த யசோதைப் பிராட்டியையும் எழுப்புகிருர்கள். அப்பால் கண்ணனை எழுப்பு கிருர்கள். 'இதற்கு முன்பே கண்ணனை எழுப்பாமல் முறை கேடாகச் செய்தோமே!' என்று பலதேவனையும் எழுப்புகிருர் கள். இப்படி நால்வரையும் எழுப்புவது, பதினேழாம் பாட்டிலே.

அடுத்த பாட்டிலே, புருஷகாரமாக நப்பின்னையை முன் னிட்டுக் கண்ணனை அடைவதே முறையென்று நப்பின்னைப் பிராட்டியை எழுப்புகிருர்கள். அடுத்த இரண்டு பாசுரங்களிலும், அடைந்தவர்களின் விருப்பத்தை நிறைவேற்றுவதில் 'நான் முன்னே, நான் முன்னே!' என்று ஒருவருக்கொருவர் முற்படு கின்ற நப்பின்னைப் பிராட்டி, கண்ணபிரான் என்ற இருவரை யும் துயிலுணர்த்துகிருர்கள்.

அடுத்த பாசுரத்திலே, கண்ணனைத் துயிலுணர்த்தி, 'உன் குணத்துக்குத் தோற்று வந்தோம்' என்கிருர்கள். இருபத் திரண்டாம் பாசுரத்திலே, 'அபிமானம் குலைந்து உன் கடாட்சமே தாரகமாக வந்தோம்; எங்கள் எளிமை தீர மெல்ல மெல்லக் கடாட்சிக்க வேணும்' என்று கண்ணனிடம் விண்ணப்பஞ் செய்து கொள்ளுகிருர்கள்.

இருபத்து மூன்றும் பாட்டிலே, சிங்காசனத்தில் ஆஸ்தா னம் கொண்டருளி, வந்த காரியத்தை ஆராய வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கிருர்கள். இந்தப் பிரார்த்தனைக்கு இணங்க, நடை யழகு தோன்ற வந்து வடிவழகு காட்டிச் சீரிய சிங்காசனத் தில் வீற்றிருந்த பெருமாளுக்குப் பல்லாண்டு கூறுகிருர்கள், அடுத்த பாட்டிலே.

இருபத்தைந்தாம் பாட்டிலே, தாங்கள் யாசித்து வந்ததை விண்ணப்பித்துக் கொள்கிருர்கள். நோன்புக்கு உரிய உபகா ணங்கள் இவை இவையென்று சொல்லி அபேட்சிக்கிருர்கள், இருபத்தாரும் பாசுரத்திலே. நோன்பு முடிந்த பின் பெறும் சம் மானத்தை விண்ணப்பித்துக் கொள்கிருர்கள் அடுத்த பாட்டிலே.

இருபத்தெட்டாம் பாசுரத்திலே, தங்கள் சிறுமையையும் அவன் பெருமையையும் சொல்லி, அவனோடு உள்ள உறவை யும் சொல்லிக் கொண்டு, பிழைகளைப் பொறுத்தருள வேண்டு கிறார்கள்.

இவர்களுடைய பரம உத்தேசம்—இப் பிரபந்தத்தின் பரம தாத்பரியம்—வெளிப்படுகிறது, இருபத்தோன்பதாம் பாசுரத் திலே.

உற்றோமே ஆவோம்;
    உனக்கோநாம் ஆட்செய்வோம்;
மற்றைநம் காமங்கள்
    மாற்று

என்று பிரார்த்தித்துத் தங்கள் மனோரதத்தைப் பூர்த்தி செய்து கொள்கிறார்கள்.

கோபிமார் பெற்ற இத்தகைய பகவதநுபவத்தை ஆண்டா ளும் பெற்றுக் கொள்கிறாள், தன்பாவனை முதிர்ச்சியினாலே. அந்த நிலையில் ஆண்டாள் அருளிச்செய்த இந்தப் பிரபந்தத்தை ஓதி ஓதி உணர்ந்து இன்றும் என்றும் மக்கள் திருமாலின் திருவருள் பெற்று இன்புறுவர் என்னும் பலச்ருதிதான் இறுதிப் பாசுரம்.

உ

திருவெம்பாவை

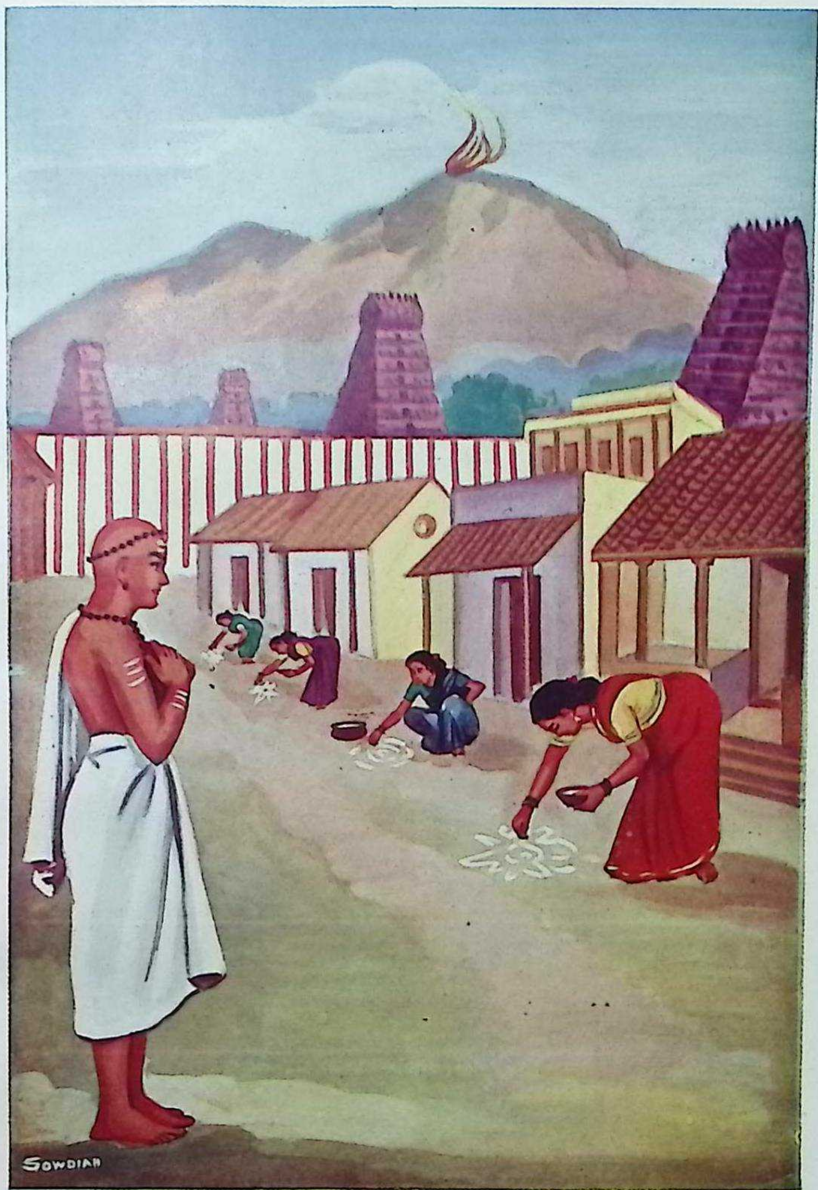
பதிப்பாசிரியர் :

பி. ஸ்ரீ.

திருமலை - திருப்பதி தேவஸ்தானம், திருப்பதி.

1957

" வானூறும் கங்கைநிகர் மாணிக்க வாசகன் "
" திருவா சகமென்னுந் தேனினருட் காரணம்."

திருவெம்பாவை

1

கன்னியர் கூட்டத்துள் இருவர் ஒருத்தியை எழுப்புதல்

‘ஆதியும் அந்தமும் இல்லா அரும்பெருஞ்
சோதியை யாம்பாடக் கேட்டேயும், வாள்-தடங்கண்
மாதே! வளருதியோ? வன்செவியோ நின்செவிதான்?’-
‘மாதேவன் வார்கழல்கள் வாழ்த்திய வாழ்த்தொலி-
[போய்
வீதிவாய்க் கேட்டலுமே, விம்மிவிம்மி, மெய்ம்-
[மறந்து,
போதார் அமளியின்மேல் நின்றும் புரண்(டு), இங்-
[ஙன்
ஏதேனும் ஆகாள், கிடந்தாள்; என்னே! என்னே!
ஈதேஎம் தோழி பரிசு’ ஏலோர் எம்பாவாய்.

பதவுரை

‘ஆதியும் அந்தமும் இல்லா	-	முதலும் முடிவும் இல்லாத
அரும் பெருஞ் சோதியை	-	அரிய பெரிய ஜோதியானவனை
யாம் பாடக் கேட்டேயும்,	-	நாங்கள் பாட அதைக் கேட்டும்,
வாள் தடங்கண் மாதே!	-	ஒளியுடையதாய் அகன்ற கண்களை யுடைய, பெருமை பொருந்திய, பெண்ணே!
வளருதியோ?	-	இன்னமும் கண் வளர்கிருயோ?

வன் செவியோ நின்செவிதான்?'- உன் காது உணர்ச்சி அற்றுப் போய்விட்டதா?'

'மா தேவன் வார்கழல்கள் - மகாதேவனுடைய நீண்ட வீரக்கழல் அணிந்த திருவடிகளை

வாழ்த்திய வாழ்த்து ஒலி போய்- வாழ்த்திய வாழ்த்துக்களின் ஓசை போய்

வீதிவாய்க் கேட்டலுமே - வீதியில் கேட்டவுடனே,

விம்மி விம்மி, மெய்ம்மறந்து - விம்மி விம்மி அழுது, உடலை மறந்து,

போது ஆர் அமளியின்மேல் நின்றும் புரண்டு - பூக்கள் நிறைந்த படுக்கையிலிருந்து புரண்டு,

இங்ஙன் ஏதேனும் ஆகாள் கிடந்தாள்; - இங்ஙனம் ஒன்றுக்கும்பயன்படாத வளாகிக் கிடந்தாள்;

என்னே! என்னே! - என்னஅதிசயம்! என்ன அதிசயம்!;

ஈதே எம் தோழி பரிசு!' - எங்கள் தோழியின் இயல்பு இது!'-

ஏல் ஓர் எம்பாவாய் - ஒவ்வொரு பாட்டின் இறுதியிலும் வருவது. ஏல், ஓர்—அசை. எம் பாவாய்—பாவை நோன்பை முன்னிலைப்படுத்திக் குறிப்பிடுவது.

விளக்கம்

(பெண்கள் கூட்டத்தில் ஒருத்தி, உறங்குபவள் போல வெளியே தோன்றச் செய்து தன்னைத் துயிலுணர்த்தினரோ என்று விம்மிக் கிடந்த தோழியை நோக்கி,) 'ஒளியுள்ளதாய் அமைந்த கண்களையுடைய மாதே! முதலும் முடிவும் இல்லாத அரிய பெரிய ஜோதியான இறைவனை நாங்கள் புகழ்ந்து பாட, அதைப் பெண்ணே! நீ கேட்டும் கேளாதவள் போல இன்னமும் கண்வளர்கின்றனையோ? எங்கள் பாட்டின் ஒலியைக் கேட்க முடியாத உன் காதுதான் உணர்ச்சியற்ற செவிட்டுக் காதோ?' என்று கேட்கிறாள்.

அதன்மேல் மற்றொருத்தி சொல்லுகிறாள்: 'மகாதேவன் என்ற அந்தத் தேவ தேவனுடைய நீண்ட கழல் அணிந்த திருவடி

களை நாம் வாழ்த்திப் பாட, அந்த வாழ்த்தொலிகள் போய் வீதியில் ஒலித்து அவள் காதிலும் கேட்டன; கேட்டதுமே அவள் விம்மி விம்மி அழுது தன் உடலை மறந்த நிலையில் பூம்படுக்கையிலிருந்து கீழே புரண்டு, நமது மார்கழி நீராட்டத்தில் ஒன்றுக்கும் பயன்படாதவளாகி இப்படிக் கிடந்தாள்; என்ன அதிசயம்! இது எங்கள் தோழியின் இயல்பு!' இப்படி இருவர் ஒருத்தியை எழுப்புகிறார்கள்.

விசேஷ உரை

திருவாதிரை நாளில் பெண்கள் நீராடவேண்டுமென்று தம்முள் கலந்து பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். அதற்கு இணங்க, திருவாதிரை நாள் அதிகாலையில் முன்னம் துயிலுணர்ந்து எழுந்த கன்னியர்கள் ஒரு தோழியைத் துயிலுணர்த்த வருகிறார்கள்; வந்து பள்ளியறை வாசலில் நிற்கிறார்கள். தலைவனாகிய இறைவன் புகழைப் பாடித் துயிலுணர்த்துகிறார்கள். அப்போது பேசும் இருவர் பேச்சாக அமைந்திருக்கிறது இப்பாசுரம்.

வாழ்த்தொலி கேட்டதும், அவர்களைப் போல் தானும் முன்னமே எழுந்து அந்த வாழ்த்தில் கலந்து கொள்ளவில்லையே என்று விம்மி அழுது புரண்டு கீழே விழுந்து கிடந்த தோழியின் நிலையை மற்றவர்கள் உள்ளபடி உணர்ந்துகொள்ளவில்லை. அதனால் தான் 'வன்செவியோ நின் செவி தான்?' என்றும், 'ஏதேனும் ஆகாள் கிடந்தாள்' என்றும் ஊகஞ்செய்கிறார்கள்.

'வாள் - தடங்கண் மாதே!': 'உன் கண்கள் விசாலமாய் ஒளி பொருந்திய பார்வையுடன் தானே இருக்கின்றன; எனவே, நீ விழித்துக் கொண்டிருந்தால், எங்களைப் பார்த்திருக்க வேண்டுமே' என்பது குறிப்பு. 'நீ குருடும் இல்லை; செவிடும் இல்லையே!' என்று பரிகசிக்கிறாள்.

'மெய்ம்மறந்து .. புரண்டு... கிடந்தாள்': உடல் நோகுமே என்ற உணர்ச்சியின்றி உருண்டு கீழே விழுகிறாள் என்பதும், அப்படி விழுந்ததையும் உணர்ந்து கொள்ளவில்லை என்பதும் குறிப்பு.

'என்னே! என்னே!: 'எங்கள் தோழியாக நீ இருக்கிருயே, இருந்தும் உன் தன்மை இதுதானு?' என்ற அதிசயமும் இகழ்ச்சியும் ஒருங்கே தொனிக்கின்றன.

இப்படி இருவர் இடித்துரைக்க, இத்தோழி எழுந்து தன் பள்ளியறை வாசலில் நிற்கும் பெண்கள் கூட்டத்தில் சேர்ந்து கொள்கிருள்.

உள்ளுறை

ஒன்பது சக்திகளில் மனேன்மனி என்னும் சக்தி ஸர்வ பூததமனி என்னும சக்தியைத் துயிலெழுப்புவது இப்பாட்டின் உட்பொருள் என்பர்.

2

ஒருவரையொருவர் பரிகசிப்பதும், இன்னொருத்தி குறுக்கிட்டு இடித்துரைப்பதும்

'பாசம் பரஞ்சோதிக்(கு) என்பாய், இராப்பகல்நாம்
பேசும்போ(து); எப்போ(து) இப்போதார் அமளிக்கே
நேசமும் வைத்தனையோ! நேரிழையாய்!'-'நேரிழையீர்!
சீ! சீ! இவையும் சிலவோ?'—'விளையாடி
ஏசும் இடம்ஈதோ? விண்ணோர்கள் ஏத்துதற்குக்
கூசும் மலர்ப்பாதம் தந்தருள வந்தருளும்
தேசன், சிவலோகன், தில்லைச்சிற் றம்பலத்துள்
ஈசனார்க்(கு) அன்(பு)ஆர்? யாம் ஆர்?' ஏலோர் எம்-
[பாவாய்.

பதவுரை

'இராப்பகல் நாம் பேசும்போது-	'இரவும் பகலும் நாம் பேசும்போதெல்லாம்
பாசம் பரஞ்சோதிக்கு என்பாய்;-	நீ "என்னுடைய பாசமெல்லாம் பரஞ்சோதியான இறைவனுக்கே உரியது" என்று சொல்லுவாய்;
இப் போது ஆர் அமளிக்கே -	இந்தப் பூம் படுக்கைக்கே
எப்போது நேசமும் வைத்தனையோ? -	நீ எப்போது நேசமும் வைத்துக் கொண்டாயோ?
நேரிழையாய்!' -	செவ்விய அணிகளை அணிந்த பெண்ணே!'

[என்று கூட்டத்தில் ஒருத்தி உள்ளே உறங்குகிறவளை நோக்கி நகையாடித் துயில் எழுப்பினள். உள்ளே இருப்பவளும் பரிகாசமாக,]

'நேரிழையீர்! -	செவ்விய அணிகளை அணிந்த பெண்களே!

சீ! சீ! இவையும் சிலவோ?' - சீச்சீ! இப்படிப் பரிகசித்துச் சொல்லும் சொற்கள் உங்களிடம் அதிகமாக இல்லைபோலும்!'

[என்று சொன்னாள். வேறொருத்தி குறுக்கிட்டு,]

'விளையாடி எசும் இடம் ஈதோ? - நீங்கள் விளையாடி எசிக்கொள்ளும் இடம் இதுதானோ?

விண்ணோர்கள் எத்துதற்குக் கூசும் - தேவர்கள் வணங்கக் கூச்சமடையும்

மலர்ப்பாதம் தந்தருள வந்தருளும் - அடிமலர்களை நமக்குத் தரும் பொருட்டு வந்தருளுகின்ற

தேசன், - தேஜஸ்அல்லது ஒளியை உடையவனும்,

சிவலோகன், - சிவலோகத்திற்குத் தலைவனும் ஆகிய

தில்லைச் சிற்றம்பலத்துள் ஈசனார்க்கு - தில்லைச் சிற்றம்பலத்து நடுவே கூத்தாடும் தேவருக்கு

அன்பு ஆர்? யாம் ஆர்?' - அன்புடையவர் யாவர்? நாம் எத்தகைய நிலையில் இருக்கிறோம்?'

விளக்கம்

'செவ்விய அணிகளை அணிந்தவளே! (அலங்காரச் செல்வியே!) அல்லும் பகலும் நாம் கூடிப்பேசும்போதெல்லாம், உன் பாசம் முழுவதும் பரஞ்சோதிக்கே உரியது என்று நீ சொல்வதுண்டு. அப்படிச் சொன்ன நீ இந்தப் பூம்படுக்கைக்கும் நேசத்தை எப்போது வைத்துக் கொண்டாயோ? சொல்வாயாக' என்று கூட்டத்துள் ஒருத்தி உள்ளிருந்த மாதை நோக்கிக் கேட்கிறாள்.

அதற்கு அவள், 'சீச்சீ! அலங்காரச் செல்விகளே! உங்கள் பரிகாசச் சொற்கள் இவ்வளவு தாமா? இன்னும் பல இல்லையோ?' என்று பதில் - கேள்வி கேட்கிறாள்.

இப்படி வீண் பேச்சில் காலம் கழிகிறதே என்று கருதிய வேறொருத்தி, 'நீங்கள் விளையாடி எசிக் கொள்வதற்கு வாய்ப்

பான இடம் இதுதானு? தேவர்கள் மெய்யன்பு பெற்றிராததால் வணங்கக் கூசுகின்ற அடிமலர்களை நமக்குத் தந்தருள வேண்டுமென்றே வந்தருளும் ஒளி உடையவனும், சிவலோகனும், ஸ்ரீ நடராஜப் பெருமானுமாகிய இறைவனுக்கு நாம் அடிமைகள் அல்லவா? இப்படி இந்த நேரத்தில் இங்கே விளையாடி நிற்கும் நாம் ஈசன்மீது அன்புரிமை உடையவர் ஆவதற்குத் தகுதி உடையவரோ?' என்கிருள்.

உள்ளே இருந்த மாதை நோக்கி 'நீ விரைந்துவா?' என்று அழைக்கும் குறிப்பையும் இந்தப் பாட்டில் காண்கிறேம்.

விசேஷ உரை

நேரிழையாய்!: 'நேராக நூல் பிடித்ததுபோல் பேசுகிறவளே!' என்ற குறிப்பையும் இந்த விளியில் காணலாம். இழை—நூல். இவள் பதில் சொல்லும்போது, 'நூல் பிடித்தது போலப் பேசுகிறவர்கள் நீங்களே!' என்ற குறிப்புடன் அவர்களையும் 'நேரிழையீர்!' என்று அழைக்கிருள்.

'அணிந்துகொண்ட அணிகள் அழகாய்த்தான் இருக்கின்றன; ஆனல் உண்மையான ஆபரணமாகிய குணம் அழகாய் இல்லையே!' என்ற பரிகாசக் குறிப்பையும் ஒருவருக்கொருவர் பரிமாறிக்கொண்டதாகக் கருதலாம்.

கூசும் மலர்ப்பாதம்: மெய்யன்பும் மெய்யுணர்வும் இல்லாததால் தேவர்கள் இறைவனது அடிமலர்களை ஏத்துவதற்குக் கூசுகின்றனராம். 'கூசும்' என்பதற்கு 'அஞ்சுகிற' என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

தந்தருள வந்தருளும் தேசன்: இறைவன் அன்பர்களை நாடித் தானே வந்தருளும்போது அந்த அருளால் அவனுக்கே ஒரு புதிய தேஜஸ் அல்லது ஒளி உண்டாகிறது என்பது குறிப்பு.

'ஈசனர்க்கு': 'ஈசன் ஆர்க்கு' என்று பிரித்து, ஈசனுடைய கொன்றை மாலை அல்லது ஆத்தி மாலைக்கு என்று

பொருள் கொள்வோரும் உண்டு. ஆனால் இது வலிந்து கொள்ளும் பொருளே யாகும்.

உள்ளுறை

ஸர்வ பூத தமனி என்னும் சக்தி பலப்பிரதமனி என்ற சக்தியைப் பரிகசித்து எழுப்ப முயல, பலப்பிரதமனி தானும் பரிகசித்து விட்டு எழுந்து வந்து திருக்கூட்டத்தில் கலந்து கொள்கிறாளாம். மனோன்மனி சர்வ பூத தமனி பலப்பிரதமனி என்ற மூவரும் தோழிகளுடன் நான்காவது சக்தியைத் துயிலெழுப்பப் போகிறார்களாம்.

கவி நயம்

எதிர் எதிராக நின்று பந்து அடிப்பதுபோல் சம்பாஷணை அமைந்திருக்கிறது பாட்டின் முற்பகுதியில். குறுக்கிட்டுப் பேசுகிறவளின் வாக்கிலே பரிகாசத்தையும் விளையாட்டையும் கடந்து நிற்கும் சிவபக்தியைக் காண்கிறோம்.

3

தோழியர் சம்பாஷணை

‘முத்தன்ன வெண்ணகையாய்! முன்வந்(து) எதிர்-
[எழுந்(து), “என்
அத்தன்! ஆனந்தன்! அமுதன்!” என்(று) அள்ளூறித்
தித்திக்கப் பேசுவாய்; வந்(து) உன் கடைதிறவாய்!’-
‘பத்துடையீர்! ஈசன் பழஅடியீர்! பாங்குடையீர்!
புத்தடியோம் புன்மைதீர்த்(து) ஆட்கொண்டால்,
[பொல்லாதோ?’—
‘எத்தோநின் அன்புடைமை? எல்லோம் அறி-
[யோமோ?’—
‘சித்தம் அழகியார் பாடாரோ நம்சிவனை?’—
‘இத்தனையும் வேண்டும் எமக்கு’ ஏலோர் எம்-
[பாவாய்.

பதவுரை

‘முத்து அன்ன வெண்ணகை யாய்!	-	முத்துப்போல வெண்மையான பற்கள் தோன்ற நகைக்கின்றவளே!
முன் வந்து எதிர் எழுந்து,	-	நாங்கள் எழுந்திருப்பதற்கு முன்னமே நீ எழுந்து எங்களை எதிர்கொண்டு வந்து,
“என் அத்தன்! ஆனந்தன்! அமுதன்!” என்று	-	“என் அப்பனே! ஆனந்த வடிவே! எனக்கு அழிவில்லாத அமுதம் போன்றவனே!” என்றெல்லாம்
அள்ளூறித் தித்திக்கப் பேசு வாய்;	-	வாயில் மிகவும் நீர் ஊறும்படி இனிக்கப் பேசுவாய்;
வந்து உன் கடை திறவாய்!’	-	எழுந்து வந்து உன் வாசற்கதவினைத் திறப்பாய்’

[என்கிறாள் கன்னியர் கூட்டத்தில் ஒருத்தி,
சிரித்துக் கொண்டே கதவைத் திறவாது நின்ற தோழியை நோக்கி.]

'பத்து உடையீர்! ஈசன் பழ அடியீர்! பாங்கு உடையீர்!' - 'பக்தி உடையவர்களே! ஈசனுக்குப் பழைய அடியவர்களே! அவன் அருகேயிருக்க உரியவர்களே!'

[என்று, தன்னை ஏளனம் செய்தவளை
அழைத்து விடை கூறப் போகிறாள் உள்ளே இருப்பவள்.]

'புத்தடியோம் புன்மை தீர்த்து ஆட்கொண்டால், பொல்லாதோ?' - 'புதிய அடிமைகளாகிய எமது புன்மையைப் போக்கி அடிமை கொண்டால், அது பொல்லாத காரியமாகுமோ?'

[என்று இடித்து விடை தருகின்றாள். இது கேட்டதும்
முன் பேசிய தோழி,]

'எத்தோநின் அன்பு உடைமை? - 'நீ இறைவனிடம் கொண்டுள்ள அன்பு வஞ்சமுடையதோ?

எல்லோம் அறியோமோ?' - உன் குணம், செயல்களையெல்லாம் பழகி வரும் நாங்கள் அனைவரும் அறியோமோ?'

[என்று சொல்லுகிறாள். அதற்கு இவள்,]

'சித்தம் அழகியார் பாடாரோ நம் சிவனை?' - 'அழகிய சித்தம் வாய்க்கப் பெற்றவர்கள் நமக்குரிய சிவபெருமானைப் பாடுவரே அன்றி இப்படி விளையாடி ஏசிக் கொண்டிருப்பார்களோ?'-

[என்று ஒரு பதில்-கேள்வி போடுகிறாள்.
இதற்கு வெளியே இருப்பவர்கள்,]

'இத்தனையும் வேண்டும் எமக்கு!'- 'உன்னைத் துயிலெழுப்ப வந்த எங்களுக்கு இத்தனையும் வேண்டும்!'-

[என்று முடிவாகப் பதில் சொல்லுகிறார்கள்.]

விளக்கம்

'முத்த நகைப் பெண்ணே! நீ முன்பெல்லாம் நாங்கள் எழுந்திருப்பதற்கு முன்னமே எழுந்து எதிர்கொண்டு வந்து, இறைவனைக் குறித்து "என் அத்தன்! என் ஆனந்தன்! என் அமுதன்!" என்றெல்லாம் வாயூறித் தித்திக்கப் பேசுவதுண்டு. அப்படிப்பட்ட நீ ஏன் இப்படி மாறிப்போய் விட்டாய்? இப்போதாவது எழுந்து வந்து கதவைத் திறவாய்' என்று வெளியே இருப்பவள் உள்ளே இருப்பவளைப் பரிகசிக்கிருள்.

அதற்கு இவள், 'ஆமாம்; நீங்கள் எல்லாம் மிகமிகப் பழைய அடியார்கள்; நாங்களோ புது அடியார்! நீங்கள் பக்தி உடையவர்கள்; இறைவனுக்கு அருகே இருக்க உரியவர்கள்! அப்பேர்ப்பட்ட நீங்கள் புதியவர்களான எங்கள் புன்மை போக்கி ஆட்கொண்டால் அது பொருந்தாதா? அது பொல்லாத செயலாகுமோ?' என்று இடித்து விடை தருகின்ருள்.

முன் பேசிய தோழி: 'நீ கொண்டிருக்கும் அன்பு வஞ்சமோ? உன்னை நாங்கள் அறியாதவர்களா? உன் குணம், செயல்கள் எல்லாம் நாங்கள் அறிந்தனவே!'

உள்ளே இருப்பவள்: 'சித்தம் அழகியார் சிவனைப் பாடுவரே அன்றி இப்படி விளையாடி ஏசுவதில் பொழுது போக்குவரோ?'

வெளியே இருப்பவர்கள்: 'ஒஹோ, உன்னை எழுப்ப வந்த எங்களுக்கு இத்தனையும் வேண்டும், அம்மா!'

விசேஷ உரை

இரண்டு தோழிகளின் சம்பாஷணையும், கடைசியாகக் கூட்டத்தார் தம்மைத் தாமே நொந்து கொள்வதும் எவ்வளவு ரஸமாய் அமைந்திருக்கின்றன! உள்ளே இருப்பவள் கதவைத் திறந்துகொண்டு வந்து மற்றவர்களுடன் கலந்து கொள்கிருள். எல்லோரும் வேருெருத்தியைத் துயிலெழுப்பப் போகிருர்கள்.

இந்தப் பாட்டிலே நகைச்சுவையும் பக்திச்சுவையும் கவிச்சுவையும் கலந்து கொழிக்கக் காண்கிருேம். சிறகு கட்டிய அம்

புகள் போலப் பறக்கின்றன வார்த்தைகள்; ஆனால் இந்தச் சொல்லம்புகள் ஒருவரையும் புண்படுத்தவில்லை. அன்பு தானே அம்பு இங்கே!

உரையாடுகிறவர்களைத்தான் எப்படிப் பிரத்தியட்சமாக்கி விடுகிறது கவிதை! எரிந்துகொண்டிருக்கும் தீப ஒளியில் முத்தைப்போல் முறுவல் செய்து கொண்டிருக்கும் தோழியைத் தோழிமார் பார்ப்பதுபோல நாமும் பார்க்கிறோம். 'இந்தப் பெண்கள், உருவில் மட்டுமா அழகியர்?—சித்தமும் அழகியார்! சிவனைப் பாடிப்பாடிப் பக்தி செய்து செய்து இந்த அழகைப் பெற்றிருக்கிறார்கள்; இந்தக் குரலினிமையையும் பெற்றிருக்கிறார்கள்' என்று ஊகிக்கலாம். இவர்களது சித்த அழகு உருவ அழகிலும் பிரதிபலிக்கிறது.

இவர்களால் துயில் எழுப்பப்பெற்றவள் கதவைத் திறவாது அதன் அருகே வந்து நின்றுகொண்டு ஆண்டவனின் திருப்பெயர்களைத் தனக்குள்ளே ஓதிய வண்ணம் இளநகை அரும்புகிறாள் என்று ஊகிப்பது பொருந்தும்.

உள்ளுறை

பலப்பிரதமனி என்னும் சக்தியும் பிறரும் பலவிகரணி என்னும் சக்தியை எழுப்புவதாகக் கருதுவர்.

4

கிளி மொழியாரும் ஒளிரும் முத்து நகையாளும்

‘ஒண்ணித் திலநகையாய்! இன்னம் புலர்ந்தின்றோ?’-
‘வண்ணக் கிளிமொழியார் எல்லாரும் வந்தாரோ?’—
‘எண்ணிக்கொ(டு) உள்ளவா சொல்லுகோம்;
[அவ்வளவும்
கண்ணைத் துயின்(று) அவமே காலத்தைப் போக்-
[காதே!’—
‘விண்ணுக்(கு) ஒருமருந்தை, வேத விழுப்பொருளை,
கண்ணுக்(கு) இனியானை, பாடிக் கசிந்(து), உள்ளம்
உள்நெக்கு நின்(று)உருக, யாம்மாட்டோம்; நீயே-
வந்(து)
எண்ணிக் துறையில் துயில்!’ ஏலோர் எம்பாவாய்.

பதவுரை

[பெண்கள் கூட்டத்தில் ஒருத்தி கேட்கிறாள்:]

‘ஒள் நித்தில நகையாய்! - ‘ஒளிபொருந்திய முத்துப்போன்ற பல் வரிசை தெரியச் சிரிக்கும் பழக்கம் உள்ளவளே!

இன்னம் புலர்ந்தின்றோ?’ - இன்னும் உனக்குப் பொழுது விடிந்ததில்லையோ?’

[முத்து நகையாள் பதில் சொல்லுகிறாள்:]

‘வண்ணக் கிளிமொழியார் எல்லாரும் வந்தாரோ?’ - ‘கிளிபோல அழகாய்க் கொஞ்சிப் பேசுகிறவர்கள் அனைவரும் வந்துவிட்டார்களா?’

[கேள்விக்கு இப்படி ஒரு பதில்-கேள்வி கிடைத்ததும் அந்தக் கிளிமொழியாருள் வேறொருத்தி சொல்லுகிறாள்:]

'எண்ணிக்கொடு உள்ளவா சொல்லுகோம்; -	'வந்தவர்களை எண்ணிக் கணக்கிட்டுக் கொண்டு உள்ளபடியே எத்தனைபேர் வந்திருக்கிறார்கள் என்று சொல்லுகிறோம்;
அவ்வளவும் கண்ணைத் துயின்று அவமேகாலத்தைப் போக்காதே!'- -	ஆனால் அவ்வளவு நேரம் வரை நீ கண் துயின்று பொழுதை வீணாக்கி விடலாகாது!'

[மற்றொருத்தி சொல்லுகிறாள்:]

'விண்ணுக்கு ஒரு மருந்தை, வேத விழுப்பொருளை, கண்ணுக்கு இனியானை -	வானவர் அனைவர்க்கும் ஒப்பற்ற மருந்து போன்றவனும், வேதத்துக்குச் சிறந்த பொருளாக இருப்பவனும், காட்சிக்கு இனிமையாக இருப்பவனும் ஆகிய சிவபெருமானை
பாடிக் கசிந்து உள்ளம் உள்நெக்குநின்று உருக, -	பாடி உள்ளம் இளகிக் கட்டு விட்டு உருகிக் கொண்டேயிருப்பதால்,
யாம் மாட்டோம்; -	நாங்கள் எண்ணிச் சொல்ல இயலாத நிலையிலிருக்கிறோம்;
நீயே வந்து எண்ணிக் குறையில் துயில்!' -	ஆதலால் நீயே எழுந்து வந்து இங்கு வந்திருப்பவர்களைக் கணக்கிட்டுப் பார்த்துத் தொகை குறைந்தால் மறுபடியும் போய்த் தூங்கு!'

விளக்கம்

கூட்டத்தில் ஒருத்தி உள்ளே இருப்பவளை நோக்கி, 'முத்து நகையாளே!' என்று கூப்பிட்டு, 'இன்னுமா உனக்குப் பொழுது விடியவில்லை?' என்று பரிகாசமாய்க் கேட்கிறாள். 'வண்ணக் கிளிமொழியார் எல்லாரும் வந்தாரோ?' என்று உள்ளே இருந்து வேறொரு கேள்வியே விடையாக வருகிறது.

வெளியில் உள்ளவர்களில் வேறொருத்தி, 'எண்ணிப் பார்த்து உள்ளபடியே கணக்கிட்டு உன் கேள்விக்குப் பதில் சொல்லுகி

ஞேம்; ஆனல் அதற்குள்ளே கொஞ்சம் தூங்கிக்கொண்டிருக்கலாமே என்று நீ நினைப்பது போலத் தோன்றுகிறது; அப்படிக் கண்ணைத் துயின்று தவப்பொழுதை அவப்பொழுது ஆக்கி விடாதே!' என்று சொல்லுகிருள்.

கடைசியாகக் கூட்டத்திலிருந்து வேறொரு குரல் கேட்கிறது: 'எங்களால் எண்ணிப் பார்த்துக் கணக்கிட முடியாது! ஏனென்ருல், நாங்கள் விண்ணுக்கு ஒரு மருந்தும், மண்ணிலே வேதத்தின் சிறந்த பொருளும் ஆகிக் கண்ணுக்கு இனிய காட்சியும் வழங்கத் தக்க பரம்பொருளைப் பாடுவதில் ஈடுபட்டிருக்கிருேம். காதலாகிக் கசிந்து உள்ளம் கட்டுவிட்டு நெகிழ்ந்து உருகிக்கொண்டிருக்கும் இந்த நிலையில் கணக்கிட்டுப் பார்க்கும் அந்தச் செயலைச் செய்வதற்கு இயலாதவராக இருக்கிருேம். நீயே வந்து எண்ணிப் பார்த்துத் தொகை குறைந்தால் மறுபடியும் போய் நிம்மதியாகத் தூங்கு, அம்மா!'

இப்படி இந்தக் குரலும் பரிகசிக்கவே, 'ஒண்ணித்தில நகையாள்' வெண்ணகை அரும்பிய வண்ணம் பளிச்சென்று எழுந்து வந்து 'வண்ணக் கிளிமொழியார்' கூட்டத்தில் கலந்து கொள்கிருள்.

விசேஷ உரை

ஒண்ணித் தில நகையாய்!: 'உனக்குச் சிரிக்கத்தான் தெரியும்; காரியத்தை மறந்து விடுகிருய்; பொழுது விடிந்தது கூடத் தெரியவில்லையே!' என்பது குறிப்பு.

'போழுது புலர்ந்தின்றே?': 'பொழுது இன்னும் விடியவில்லையோ?' என்ற வினவுக்கு 'எல்லாரும் வந்தாரோ?' என்பது எதிர் வினு. 'சிலர் வந்திருக்கலாம்; பலரும் எழுந்து வருவதற்குள் நீங்கள் அவசரமாய் வந்திருக்கக்கூடும்' என்று கொஞ்சம் எரிச்சலுடன் உறக்க மயக்கத்தில் இருப்பவள் குறிப்பிடுவதாக ஊகிக்கலாம்.

மார்கழி நீர் ஆட வேண்டும் என்ற விருப்ப மிகுதியால் பெண்களின் கூட்டம் இப்படி விரைந்து வந்து ஆரவாரமிடுகிறது

என்று உறக்கத்தில் விருப்பமுள்ளவள் கருதுவது பொருந்துவதே.

கூட்டத்தில் உள்ள ஒருத்தி எண்ணிச் சொல்ல உடன்படுவதாகவும், வேறொருத்தி இறைவனைப் பாடி உருகும் எங்களால் இதை விட்டு அதைச் செய்ய முடியாது என்று கூறுவதாகவும் வருவது இப்பாட்டோவியத்தை ஓர் உயிர்ச்சித்திரமாக்கிக் காட்டுகிறது.

வண்ணக் கிளி மொழியார் : இச்சொற்றொடரிலுள்ள 'வண்ணம்' என்பதற்கு, குரல் வேறுபாட்டால் வருவதோர் அழகு என்று பொருள் கொள்ளவேண்டும்.

கண்ணுக்கு இனியான் : 'விண்ணுக்கு ஒரு மருந்து' என்றும், 'வேத விழுப்பொருள்' என்றும் வேதாந்தம் குறிப்பிடும் பரம்பொருளைக் காதலனாகக் காட்டுகிறது இச்சொற்றொடர். வேதாந்தத்தைக் கலையாக்கும் வாசகம் பாட்டின் இப்பகுதி.

உள்ளுறை

பலவிகரணி என்னும் சக்தி கலவிகரணி என்னும் சக்தியை எழுப்ப, எல்லாரும் ஆரும் சக்தியாகிய காளியை நோக்கிப் போகும் குறிப்பு இப்பாட்டின் உட்பொருள் என்பர்.

5

‘ கள்ளி ! கதவைத் திற ’

‘ மால்அறியா, நான்முகனும் காணு, மலையினை “ நாம்
போல்அறிவோம் !” என்(று)உள்ள பொக்கங்க
[ளேபேசும்
பால்ஊறு தேன்வாய்ப் படிறீ ! கடைதிறவாய் ’—
‘ ஞாலமே, விண்ணே, பிறவே, அறிவரியான்
கோலமும், நம்மைஆட் கொண்டருளிக் கோதாட்டும்
சீலமும் பாடி, “ சிவனே ! சிவனே !” என்(று) •
ஓலம் இடினும் உணராய், உணராய்காண் !
ஏலக் குழலி பரி(சு) !’ ஏலோர் எம்பாவாய்.

பதவுரை

[கூட்டத்துள் ஒருத்தி உள்ளே இருப்பவளை நோக்கி,]

‘ மால் அறியா,	-	‘ திருமாலும் அறியாததாய்,
நான்முகனும் காணு,	-	பிரமதேவனும் காணுததாய் இருக்கும்
மலையினை	-	ஒளிமலையாகிய சிவபெருமானை,
“ நாம் போல் அறிவோம் !” என்று	-	“ நாங்கள் தாம் அறிவோம் போலும் !” என்று
உள்ள பொக்கங்களே பேசும்	-	இத்தகைய பொய்யுரைகளைப் பேசும்
பால்ஊறு தேன்வாய்ப் படிறீ !	-	பாலோடு ஊறுகின்ற தேன் போன்ற பேச்சுக்களைப் பேசும் வாயை யுடைய வஞ்சகியே !
கடை திறவாய்	-	வாசற் கதவைத் திறவாய் ’

[என்று சொல்லுகிறுள். உடனே இன்னொருத்தி, ‘ வஞ்சகியே !’
என்று அவள் கூப்பிட்டது உள்ளே இருப்பவள் காதில்
விழாதபடி உரக்கப் பேசுகிறுள்.]

‘ ஞாலமே, விண்ணே, பிறவே, அறிவரியான் கோலமும்,	-	மண்ணுலகமும் விண்ணுலகமும் பிற உலகங்களும் அறிந்து

		சொல்லுதற்கு அரிய சிவபெருமானது திருக்கோலத்தையும்,
நம்மை ஆட் கொண்டருளிக் கோதாட்டும் சீலமும்	-	நம்மை வலிய வந்து ஆண்டு கொண்டருளி நமது குறைபாடுகளை நீக்கும் சீலத்தையும்
பாடி, "சிவனே! சிவனே!" என்று ஓலம் இடினும்	-	பாடி, "சிவனே! சிவனே!" என்று உரக்கக் கூவி ஓலமிட்டாலும்,
உணராய், உணராய் காண்!	-	இந்தக் குறிப்பையும் உணராதிருக்கிறாயே, அம்மா!
ஏலக் குழலி பரி(சு)!'	-	மயிர்ச் சாந்து பூசிய கூந்தலையுடைய தோழியின் தன்மை இது! இந்தத் தன்மையையும் நீ உணர்ந்து கொள்ளவில்லை.'

விளக்கம்

முனைப்பு அல்லது செருக்கின் காரணமாகத் திருமாலும் பிரமதேவனும் அடிமுடி காணாதபடி ஒளிமலை வடிவாக ஓங்கி நின்றான் இறைவன். 'அத்தகைய இறைவனை நம்மைப் போன்றவர்கள் அறிந்து விட்டதாகப் பாலும் தேனும் சொட்டச் சொட்டப் பேசுவாயே, அத்தகைய பொய்யுரைகளைப் பேசும் வஞ்சகி! வந்து உன் வாசல் - கதவைத் திற' என்கிறாள் கூட்டத்தில் உள்ள ஒருத்தி உள்ளே இருப்பவளை நோக்கி.

'அந்தப் பேச்சுக்களெல்லாம் இப்போது எங்கே போய் விட்டன? பேசாமடந்தையாய் உறங்கிக் கிடக்கிறாயே!' என்பது குறிப்பு.

'வஞ்சகி!' என்று ஒரு தோழி மற்றொரு தோழியைக் கூப்பிடுவது சரியில்லை என்று கருதுகிறாள் கூட்டத்தில் இருக்கும் இன்னொருத்தி. அந்தச் சொல் உள்ளே இருப்பவள் காதில் விழாதபடி இவள் ஓலமிடுகிறாள்.

நில உலகத்தார், விண்ணுலகத்தார், பிற உலகத்தார் எவரும் அறிய முடியாத சிவபெருமானுடைய அந்தக் கோலத்தை

யும் குறிப்பிடுகிருள். அதே பரம்பொருள் எளியவர்களாகிய நம்மை ஆட்கொண்டு குறைபாடுகளைப் போக்கி அருளுகிற அந்தச் சீலத்தையும் புகழ்ந்து பாடுகிருள். பாடி, 'சிவனே! சிவனே!' என்று ஓலமிடுகிருள்.

இப்படி இவள் ஓலமிட்டும் இந்தக் குறிப்பையும் உணர்ந்து கொள்ளாமலே இருக்கிருளாம் 'வஞ்சகீ!' என்று கூப்பிட்டவள். 'அப்படிப்பட்ட நீ உள்ளே இருக்கும் தோழியின் தன்மையை உணர்ந்து கொள்ளவேயில்லை, உணர்ந்து கொள்ள மாட்டாய்!' என்கிருள்.

விசேஷ உரை

'தேன் மொழியாளே! கதவைத்திற!' என்று எழுப்புவதில் ஒருவருக்கும் ஆட்சேபம் இல்லை. 'வஞ்சகியே!' என்றும், 'மனமாரப் பொய் பேசுவாய்' என்றும் கூறியது ஒருத்திக்குப் பிடிக்கவில்லை. எனவே ஓமிட்டு, இந்த வார்த்தை அவள் காதில் விழாதவண்ணம் தடுக்க வேண்டும் என்ற முயற்சி நடைபெறக் காண்கிறோம்.

தன் குறிப்பையும் உணர்ந்து கொள்ளாமல், தோழியின் தன்மையையும் உள்ளபடி உணர்ந்து கொள்ளாமல் இருக்கிருளே இவள் என்று கூட்டத்தில் இருந்த ஒருத்தியை மற்றொருத்தி இடித்துரைப்பதாக இப்பாட்டுக்குப் பொருள் கூறுவது தான் சிறப்புடையதாகும்.

'கள்ளீ! கதவைத்திற: நாங்கள் ஓலமிட்டாலும் நீ எழுந்திருக்க மாட்டேன் என்கிருய்; இதுவோ உன் தன்மை!' என்று பொருள் கூறுவதும் உண்டு. இந்தப் பொருளில் 'ஏலக் குழலி' என்பதற்கு ஒரு குறிப்புப் பொருளும் கூறலாம். 'தலைக்கு வாசனைத் தயிலமோ, மயிர்ச் சாந்தோ பூசி மணம் ஊட்டிக் கொண்டால் போதுமா? அது தலைக்குள் கசிந்து புகுந்து மூளையில் ஊறி உணர்ச்சி ஊட்டவில்லையே!' என்பது இக் குறிப்பு.

'மால் அறியா, நான்முகனும் காணா, மலை': திருமாலும் பிரமனும் அடிமுடி தேடிக் காணாத ஜோதி மலையாகச் சிவபெருமான் காட்சி கொடுத்தார் என்ற திருவண்ணாமலைத் தலபுராணக் கதையை இங்கே குறிப்பாகக் காணலாம். திருவண்ணாமலையில் மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் திருவெம்பாவையை அருளிச் செய்தார் என்பதற்கு இதுவும் ஒரு சான்றாகும்.

உள்ளுறை

கலவிகாமினி என்னும் சக்தியும் பிறரும் காளி என்னும் சக்தியை எழுப்பித் தங்களுடன் சேர்த்துக் கொண்டு போகிறார்கள்.

6

நீராடப்போகும் வழியில் மான்விழியாள் ஒருத்தியுடன் உரையாடுவது

'மானே! நீ நென்னலே, "நாளைவந்(து) உங்களை
நானே எழுப்புவன்" என்றலும், நாணுமே
போன திசைபகராய்! இன்னம் புலர்ந்தின்றே?
வானே, நிலனே, பிறவே, அறிவரியான் [டருளும்
தானேவந்(து), எம்மைத் தலையளித்(து) ஆட்கொண்-
வான்வார் கழல்பாடி வந்தோர்க்(கு), உன் வாய்திற-
வானே உருகாய்; உனக்கே உறும்! எமக்கும் [வாய்;
ஏனோர்க்கும் தங்கோனைப் பா(டு)' ஏலோர் எம்-
[பாவாய்.

பதவுரை

[வீடு வீடாகச் சென்று தோழியர்களை எழுப்பிய பின் எல்லாரும் சேர்ந்து வீதியில் போகும் போது மான்விழியாள் ஒருத்தியை நோக்கி வேறொருத்தி சொல்லுகிறாள்.]

'மானே! நீ நென்னலே.	-	'மான்போன்ற விழியை உடையவளே! நீ நேற்று (எங்களுடன் கலந்து உரையாடிய போது),
"நாளை வந்து உங்களை நானே எழுப்புவன்" என்றலும்,	-	'நானே நாளை முந்தி எழுந்து வந்து உங்களைத் துயில் எழுப்புவேன் என்று எங்களிடம் சொன்னதும், (ஒருத்தி போய்விட்டாள். அவள்)
நாணுமே போன திசை பகராய்!	-	போன திசையை நீ வெட்கப் படாமல் கூறுவாய்!
இன்னம் புலர்ந்தின்றே?	-	அவள் வந்து எழுப்ப இன்னும் விடியவில்லையா? (அது இருக்கட்டும்.)

வானே, நிலனே, பிறவே, அறிவரி யான் தானே வந்(து), -	வானமும் பூமியும் பிற உலகங்களும் அறியமுடியாத சிவ பெருமான் தானே நமக்காக வலிய வந்து,
எம்மைத் தலையளித்து ஆட்கொண் டருளும் -	நம்மைச் சிறந்த முறையில் கருணைபுரிந்து ஆட்கொண்டு அந்தக் கருணைக்கு அறிகுறியாகக் கொடுத்தருளும்
வான்வார் கழல்பாடி வந்தோர்க்கு,-	நீண்ட, பெருமை பொருந்திய, கழலை அணிந்த திருவடிகளைப் புகழ்ந்து பாடி வந்திருக்கும் எங்களுக்காக,
உன் வாய் திறவாய் ; -	உன் வாயையும் திறந்தாயில்லை ;
ஊனே உருகாய் ; -	உடம்பும் உருகப் பெற்றாய் இல்லை ;
உனக்கே உறும் ! -	(இப்படி இருப்பது) உனக்கே பொருந்தும் !
எமக்கும் ஏனோர்க்கும் தம்கோனைப் பாடு'. -	எங்களுக்கும் ஏனையோர்க்கும் தலைவனாக இருக்கும் இறைவனைப் பாடு'.

விளக்கம்

[முதல் ஐந்து பாடல்களில் தோழியர்களைத் துயிலெழுப்பியதையும், கதவைத் திறக்கும்படி வற்புறுத்தியதையும் தெரிந்து கொண்டோம். இந்த ஆறும் பாட்டு முதல் ஒன்பதாம் பாட்டு வரை எல்லாரும் சேர்ந்து வீதியில் செல்வதையும், அப்போது நிகழும் உரையாடலையும் தெரிந்து கொள்வோம்.]

இப்பெண்கள் மார்கழி நீராட்டம் குறித்து ஒரு சமயம் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். பேசி முடித்துப் பிரிந்து போகும் போது ஒருத்தி மற்றவர்களை நோக்கி, 'நாளை வந்து உங்களை நானே எழுப்புவேன்' என்று சொல்லிப் போனாள். ஆனால், அவள் சொன்னபடியே செய்யவில்லை. அவளைத்தான் 'மானே!'

என்று அழைக்கிறாள் ஒரு தோழி. (அவள் மான்போலத் துள்ளிவந்து பேசினாள் என்பது குறிப்பு.)

'அப்படி ஒருத்தி கூறிச் சென்றாளே; அவள் போன திசை எங்களுக்குத் தெரியவில்லை. அந்தத் திசையை நீ தயவு செய்து தெரிவிக்க வேண்டுகிறோம். நாங்கள் தேடிப் பார்க்க வேணும்' என்று தோழி மான்விழியாளைப் படுக்கையிலும் முன்னிலையிலும் வைத்துப் பேசுகிறாள். 'அந்த உன் வார்த்தை எந்தத் திசையில் எந்தக் காற்று வழியாகப் பறந்து போயிற்று?' என்பது குறிப்பு.

'அவள் வெட்கப்படாமல் போன திசையை நீ வெட்கப் படாமல் சொல்லு!' என்கிறாள். 'இன்னுமா பொழுது விடிய வில்லை?' என்றும் கேட்கிறாள்.

பிறகு 'வானும் நிலமும் பிற உலகுகளும் அறியவொண் ணாத பெருமான் நம் பொருட்டாகத் தானே வலிய வந்து சிறந்த அருள்புரிந்து நம்மை ஆட்கொண்டிருக்கிறானே!' என்கிறாள்.

அந்த அருளுக்கு அறிகுறியான திருவடியை 'வான் வார் கழல்' என்கிறாள். 'அந்தத் திருவடிகளைப் பாடிவந்தோமே; அப்படியிருந்தும் நீ உன் வாயையும் திறக்கவில்லையே!' என்கி றாள். 'உன் உடம்பும் உருகவில்லையே; அம்மா, இது உனக்குத் தான் பொருந்தும்!' என்கிறாள்.

'அவன் உனக்குத் தலைவன் அல்லன் என்று வைத்துக் கொண்டாலும், எங்களுக்கும் எங்களைப் போன்றவர்களுக்கும் தலைவனாக இருப்பவனை எங்களோடு சேர்ந்து நீயும் பாடு' என்று கூறி முடிக்கிறாள். இவளை விலக்கிப் பேசுவதுபோல் பேசி முழு அன்பையும் நம்பிக்கையையும் வெளியிடுகிறாள் தோழி.

விசேஷ உரை

மானே!: 'மானைப்போல மருண்டு விழிக்கிறவளே!' என்ற குறிப்புடன், 'மானைப்போலத் துள்ளி நடக்கிறவளே!' என்ற குறிப்பையும் காணலாம்.

இந்த மான்விழியாள் இப்போது மருண்டு மருண்டு விழிப்பதும் கண் மூடுவதுமாய் நடந்து வரும்போது, உறக்க

மயக்கத்தில் இருக்கிறாள் இவள் என்பதை உணர்ந்து கொண்ட தோழி, 'இவள் நன்றாக விழித்துக்கொள்ள வேண்டும் : விழித்துக் கொண்டு தங்களுடன் ஒரு குரலாய்க் கலந்து இறைவனைப் பாடிக்கொண்டு வரவேண்டும்' என்பதற்காகவே இப்படியெல்லாம் நட்புரிமை தோன்ற உரையாடுகிறாள்.

நட்புரிமையும் நகைச்சுவையும் பக்திச்சுவையும் கவிச்சுவையும் கூடிக் கலந்து இப்பாட்டை ஓர் அருமையான தமிழ் விருந்து ஆக்கியுள்ளன.

உள்ளுறை

உறக்க மயக்கத்தில் இருக்கும் மான்விழியாள் உலக மயக்கத்தை உதறித் தள்ளிவிடாத பக்தனை நினைவூட்டுகிறாள். இவளுடன் உரையாடும் தோழி ஒரு நல்லாசிரியனுக்கு அறிகுறி.

காளியும் வேறு சக்திகளும் ரௌத்திரி என்ற சக்தியை எழுப்புவதாக உள்ளுறை கூறுவதுண்டு.

7

‘ நீ நல்லவள் ; உன் உறக்கம் பொல்லாதது !’

‘அன்னே ! இவையும் சிலவோ ? பல அமரர்
உன்னற்(கு) அரியான், ஒருவன், இருஞ்சீரான் [பாய் ;
சின்னங்கள் கேட்பச் “ சிவன் ” என்றே வாய்திறப்
“ தென்ன ” என் னுமுன்னம் தீசேர் மெழு(கு) ஒப்-
[பாய் ;
“ என்னனை, என் அரையன், இன்னமு(து)” என்(று)
[எல்லோமும்
சொன்னேம்கேள், வெவ்வேறாய் ; இன்னம் துயி-
[லுதியோ ?
வன்னெஞ்சப் பேதையர்போல் வாளா கிடத்தியால் ;
என்னே துயிலின் பரிசு !’ ஏலோர் எம்பாவாய்.

பதவுரை

[போகும் வழியில் உறக்க மயக்கத்துடன் காணப்பட்ட வேறொருத்தியைத் தோழி பரிகசிக்கத் தொடங்கி,]

‘அன்னே ! இவையும் சிலவோ ? -	‘அம்மா ! உன்னுடைய விளையாடல்களில் எழுந்து வந்து எங்களுடன் கலந்து கொண்டும் உறங்குவது போலிருக்கும் இத்தகைய விளையாடல்கள் சிலவே உள்ளன போலும் !
பல அமரர் உன்னற்கு அரியான், ஒருவன், இருஞ்சீரான் சின்னங்கள் -	பல வகைப்பட்ட தேவர்களால் நினைத்தற்கும் அரியவனும், ஒப்பற்ற முதல்வனும், பெரும் புகழாளனும் இருக்கும் சிவபெருமானுக்கு உரிய வெற்றிச் சின்னங்களாகிய ஊது கொம்பு முதலியன (இசைக்க,)

கேட்பச் "சிவன்" என்றே வாய் திறப்பாய்; -	காதில் கேட்டதும் அந்த ஒலியைச் "சிவன்" என்றே கொண்டு 'சிவ சிவா!' என்று வாய் திறக்கும் இயல்புள்ளவள் நீ;
"தென்னா" என்னா முன்னம் -	(நாங்கள் சிவபெருமான் புகழைப் பாட விரும்பித்) "தென்னா" என்று தொடங்குவதற்கு முன்பே
தீ சேர் மெழுகு ஒப்பாய்; -	தீயில் சேர்ந்த மெழுகுபோல் உருகுவாய்; (அப்பேர்ப் பட்ட நீ இப்போது)
"என்னானை, என் அரையன் இன்னமுது" என்று -	"எனக்கு யானை போன்றவன்" என்றும், "என்னை ஆளும் அரசன்" என்றும், "எனக்கு இன்னமுதம் ஆவான்" என்றும்
எல்லோமும் சொன்னோம் கேள், வெவ்வேறாய்; -	நாங்கள் அனைவரும் தனித் தனியாகச் சொன்னோம்;
இன்னம் துயிலுதியோ? -	எழுந்து வந்து எங்களோடு கலந்த பின்பும் தூங்குகிறாயோ?
வன்னெஞ்சப் பேதையர் போல் வாளா கிடத்தியால்! -	மென்மையற்ற நெஞ்சை யுடைய பேதைகள்போல் சும்மா கிடக்கிறாய்!
என்னே துயிலின் பரிசு!' -	நித்திரா தேவியின் தன்மைதான் எவ்வளவு அதிசயமானது!'

விளக்கம்

'நிற்கும்போதும் நடக்கும்போதும் உறங்குகிறாயே!' என்று நாம் பரிகசிக்கிறோம் அல்லவா? அத்தகைய முறையில், போகும் வழியிலே ஒருத்தியைத் தோழி பரிகசிப்பதாக இச்செய்யுளுக்குப் பொருள் கூறுவது சிறப்புடைய தாகும்.

சிவ சின்னங்கள் கேட்டதும் 'சிவன்' என்றே கருதிக் கொட்டாவி வந்தாலும் 'சிவா' என்று கொட்டாவி விட்டுக் கொண்டே எழுந்து விடுவாளாம்.

'தென்னுடைய சிவனே! போற்றி; எந்நாட்டவர்க்கும் இறைவா! போற்றி' என்று அந்த மணிவாசகம் முழுவதும் சொன்னாலும் உருகாதவர் இருக்கும் உலகத்தில் இவளோ 'தென்னு' என்று சொல்லத் தொடங்கி முடிப்பதற்குள்ளே தீசேர் மெழுகுபோல் உருகி விடுவாளாம்.

அப்பேர்ப்பட்ட பக்தியுள்ள இவள் இன்று வேறு விதமாக நடந்து கொண்டிருக்கிறாள். 'என்னானை, என் அரையன், இன்னமுது' என்று அனைவரும் தனித்தனியே சொல்லிப் பார்த்தும், இந்தத் தோழி தானும் உடனே கலந்துகொண்டு அப்படி ஒன்றும் சொல்லாமல் வன்னெஞ்சப் பேதையர் போல் வாளா கிடந்தாளாம்.

எழுந்து வந்து கலந்து கொண்ட பின்பும், நின்றும் நடந்தும் உறங்குபவர் போலக் காணப்படுகிறாளாம். எனவே, 'நீ நல்லவள் தான்; ஆனால் உன் தூக்கம் பொல்லாதது! நித்திராதேவி கொடியவள்; அதற்கு நீ என்ன செய்வாய்?' என்று கூறி முடிக்கிறாள் தோழி.

விசேஷ உரை

அன்னே!: அனுதாபத்துடனும் அபிமானத்துடனும் கௌரவமாக விளித்து 'நீ நல்லவளாச்சே!' என்ற குறிப்புடன் பேசத் தொடங்குகிறாள். 'அம்மா! தாயே! நீயும் இப்படிச் செய்யலாமா?' என்பது குறிப்பு. 'நீ வன்னெஞ்சப் பேதையல்ல; கல்நெஞ்சக் கள்ளி அல்ல. உன் செயல்களில் சில இப்படியும் இருக்கலாமோ?' என்று சொல்லியும் சொல்லாமலும் தன் கருத்தைத் தெரியப் படுத்துகிறாள்.

என்னானை: 'எனக்கு உரிமை உடையவனை' என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். 'எனக்கு ஆனைபோன்றவன்' என்பது சிறப்பான பொருள். போரில் யானைப்படைபோல் வாழ்க்

கைக்கு வலிமை வாய்ந்த துணையாக இருப்பவன் என்பது ஒரு குறிப்புப் பொருள்.

யானை காலைக்காட்டிப் பாகனைத் தலைமேல் தூக்கி வைத்துக் கொள்கிறதல்லவா? அப்படியே இறைவனது அருள் திருவடிகளைத் தந்து அடியவருக்கு,

நாமார்க்கும் குடியெல்லோம்

என்ற தலைமைப் பதவியையும் அளிக்கிறது என்பது விசேஷமான குறிப்பு.

தென்னா: 'தென்பாண்டி நாட்டானே!' என்றும் பொருள்படும். தென்பாண்டி நாட்டான் என்று சிவபெருமானைக் குறிப்பதும் உண்டு. 'தென்னன்' என்பதற்கு அழகன் என்ற பொருளும் உண்டு. அழகன் என்பதும் இங்கே சிவபெருமானைத்தான் குறிக்கும்.

'தென்னா தெனா' என்று இசை எழுப்பி இறைவன் பெயரைப் பாடுவதும் உண்டு. அந்த ஓசை கேட்டதுமே உருகிப் போகிறாள் என்றும் கருதலாம். 'தென்னா தெனா என வண்டு முரலும் சோலை' என்பது ஆழ்வார் வாக்கு.

உள்ளுறை

நன்னெஞ்சையும் வன்னெஞ்சம் போலச் செய்து விடும் மயக்க நித்திரையாகிய அறியாமையிலிருந்து இறையருளாலும் நன்னெஞ்சர் கூட்டுறவாலும் நன்கு விழித்துக் கொள்ளவேண்டும் என்பது உட்பொருள்.

மாளத்திரியும் வேறு சக்திகளும் சேட்டை என்னும் எட்டாவது சக்தியை எழுப்புகிறார்கள் என்று உள்ளுறை கூறுவர்.

8

'ஆனந்தமான காலைவேளையில் ஏழை பங்காளனையே
பாடுவோம்'

'கோழி சிலம்பச் சிலம்பும் குருகெங்கும்;
ஏழில் இயம்ப, இயம்பும்வெண் சங்கெங்கும்;
கேழில் பரஞ்சோதி, கேழில் பரங்கருணை, [லையோ?
கேழில் விழுப்பொருள்கள் பாடினோம்; கேட்டி-
வாழீஈ(து) என்ன உறக்கமோ? வாய்திறவாய்;
ஆழியான் அன்புடைமை ஆமாறும் இவ்வாறே?'
ஊழி! முதல்வனாய் நின்ற ஒருவனை,
ஏழைபங் காளனையே பாடு' ஏலோர் எம்பாவாய்.

பதவுரை

[தங்களுடன் வந்து நின்றும் வாய் பேசாமல் இருந்தவளை நோக்கி ஒரு தோழி, 'இந்த ஆனந்தமான காலை வேளையிலும் உறக்கமா?' என்று கேட்க விரும்பி, முதல் முதல் காலைப் பொழுதை வசீகரமாக வருணிக்கிறாள்.]

'கோழி சிலம்பச்	- கோழி கூவவும்
சிலம்பும் குருகு எங்கும்;	- (அதன் கூவுதலைக் கேட்டு) வேறு பறவைகள் எங்கும் ஒலி செய்கின்றன;
ஏழில் இயம்ப	- ஏழிசையை இசைவாணர் பாட
இயம்பும் வெண் சங்கு எங்கும்;	- வெண்ணிறச் சங்கின் ஒலிகளும் எங்கும் கேட்கின்றன;

[இப்படி நன்றாகப் பொழுது புலர்ந்தபோது நாங்களும்]

கேழ் இல் பரஞ்சோதி,	- ஒப்பற்ற பரஞ்சோதியையும்,
கேழ் இல் பரங்கருணை,	- (அந்த இறைவனது) ஒப்பற்ற பெருங் கருணையையும்,
கேழ் இல் விழுப் பொருள்கள்	- அந்தக் கருணையினால் கிடைக்கும் ஒப்பற்ற சிறந்த பொருள்களையும்

பாடினேம்; கேட்டிலையோ? - நாங்கள் அனைவரும் பாடினேமே; அது உன் காதில் விழவில்லையா?

ஈது என்ன உறக்கமோ? வாய் திறவாய்; - இப்போது எங்களுடன் வந்து நின்றும் உறங்குவது போல் மயங்கி நிற்கும் உன்னுடைய இந்த உறக்கம் எத்தகைய உறக்கமாகும்? வாய் திறந்து பதில் சொல்லு;

ஆழியான் அன்புடைமை ஆமாறும் இவ்வாறோ? - அன்புக் கடல் என்று சொல்லப் படும் இறைவனிடம் அன்புடையவள் என்று பெயரெடுத்தாயே, இதுதானு அதற்கு அடையாளம்?

ஊழி முதல்வனாய் நின்றஒருவனை, - உயிர்களெல்லாம், பொருள்களெல்லாம் ஒடுங்கி நிற்கும் ஊழிக் காலத்திலே ஒப்பற்ற தலைவனாக நிற்பவனை,

ஏழை பங்காளனையே பாடு - அருட் சக்தியாகிய அம்மையை இடப் பங்கில் என்றும் கொண்டிருக்கும் அருளாளனையே இனியாவது எங்களுடன் கலந்து பாடுவாயாக.

விளக்கம்

ஆனந்தமான காலைவேளையில் ஆனந்தமாக இறைவனைப் பாடுவோம் என்று ஒரு தோழி வாய் பேசாதிருந்த ஒருத்தியை நோக்கிக் கூறுகிறாள்.

'அம்மா! கோழி கூவுகிறது; பறவைகள் எல்லாம் ஒலிக்கின்றன. இசைகள் முழங்குகின்றன. சங்குகளும் முழங்குகின்றன. நாங்களும் பரங்கருணைப் பரஞ்சோதியைப் பாடுகிறோம். உனக்கு மட்டும் என்ன உறக்கம்! வாயைத் திறந்து பதில் சொல்லு' என்கிறாள் தோழி.

'அவனது ஒப்பில்லாத சிறந்த செயல்களையும் பாடுகிறோமே, கேட்கவில்லையா? இப்படியும் ஒரு தூக்கமா? வாய் திறந்து பதிலும் சொல்லமுடியாத நிலையில் இருக்கிறாயா?' என்கிறாள்.

'இறைவனோ அன்புக் கடல்; நீயோ அவனிடம் அன்புடையவள் என்று பேர் எடுத்திருக்கிறாய். உறக்கம்தானா அதற்கு அடையாளம்?' என்று கேட்கிறாள்.

ஊழிக் காலத்திலும் ஒரு தனி முதல்வனாய் ஏழை பங்காளனாய் இருக்கும் இறைவனை எங்களுடன் சேர்ந்து பாடி உன் துயிலைப் போக்கிக் கொள்வாய் - என்று கூறி முடிக்கிறாள்.

விசேஷ உரை

பரஞ்சோதி: தலைவனுடைய அழகொளியைக் குறிப்பிடுவதாகும். காலை ஒளி அழகு தலைவனது மேனி ஒளியையும் நினைவூட்டுகிறது; அருள் - அழகையும் நினைவூட்டுகிறது.

ஏழில்: ஏழ் + இல் = ஏழ் இடம். இங்கே ஏழு இசைகளைக் குறிக்கும். இசைவாணர் அதிகாலையில் எழுந்து இசைப் பயிற்சி செய்வது இங்கே குறிக்கப் படுகிறது. இந்த இசை கேட்டு எழுந்து சங்கு ஊதுவோர் சங்குகளையும் ஊதி முழக்குகிறார்களாம்.

பறவைகளில் கோழி முதல் முதல் எழுந்து கூவும். அதனால் தான் 'கோழி கூவப் பொழுது விடியும்' என்கிறார்கள். கோழி எழுப்பப் பறவைகள் எழுந்து பாடுவதுபோல், இசைவாணர் எழுப்பச் சங்கு ஊதுகிறவர்களும் எழுந்து விடுகிறார்களாம். 'அப்படியே நாங்களும் பாடி உன்னை எழுப்பப் பார்க்கிறோம்' என்பது குறிப்பு.

வாழி! ஈது என்ன உறக்கமோ?: 'வாழி'யை அசை நிலையாகக் கொள்வதுடன் வாழ்த்தாகவும் கொள்ளலாம். உறக்கம் பொல்லாது; எனவே இவளை வாழ்த்துகிறாள் தோழி எனலாம். 'வாழி' என்பதை உறக்கத்துடன் தொடர்பு படுத்தி 'அதற்கும் ஒரு வாழ்வு வந்தது போலும்!' என்ற குறிப்பையும் இங்கே காணலாம்.

ஆழியான்: 'கூடல் இழைத்தலால்' என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி அவன் வரும் குறிப்பை நிலத்தில் சுழித்துச் சுழித்துப் பார்த்துக் குறி பார்ப்பதுபோல் வகைப் செய்து கொள்வதைக் கூடல் இழைத்தல் என்றும், ஆழி இழைத்தல் என்றும் கூறுவதுண்டு. இப்படியெல்லாம் குறி பார்ப்பதற்கு அன்புடைமையே காரணம்.

உள்ளுறை

பொழுது புலர்வதுபோல் அறியாமை யிருள் நீங்கி ஞான ஒளி உதயமாக வேண்டும் என்பதும், இந்த உதயத்திற்கு உறக்கம் நீங்கிய அன்பு இன்றியமையாதது என்பதும், 'அவன் அருளால் அவன் தாள் வணங்கி' இந்த அன்பை அடையவேண்டும் என்பதும் உட்பொருள்.

சேட்டை முதலான சக்திகள் வாமை என்ற ஒன்பதாவது சக்தியை எழுப்புவது இப்பாட்டின் உள்ளுறை என்று கூறுவதும் உண்டு.

9

நல்ல கணவர் வேண்டும் என்று கன்னியர் விண்ணப்பம் செய்து கொள்வது

முன்னைப் பழம்பொருட்கும் முன்னைப் பழம்பொருளே!
பின்னைப் புதுமைக்கும் பேர்த்தும்அப் பெற்றியனே!
உன்னைப் பிரானாகப் பெற்றஉன் சீரடியோம்
உன்அடியார் தாள்பணிவோம்; ஆங்கவர்க்கே பாங்-
[காவோம்;
அன்னவரே எம்கணவர் ஆவார்; அவர் உகந்து
சொன்ன பரிசே தொழும்பாய்ப் பணிசெய்வோம்;
இன்ன வகையே எமக்குஎம்கோன்! நல்குதியேல்,
என்ன குறையும் இலோம்ஏலோர் எம்பாவாய்.

பதவுரை

[எழுந்த கன்னியர் இறைவனுக்கு விண்ணப்பம் செய்து கொள்கிறார்கள்.]

முன்னைப் பழம் பொருட்கும் முன்னைப் பழம் பொருளே!	-	முற்பட்ட எந்தப் பழைய பொருளுக்கும் முற்பட்ட பழம் பொருளாக இருப்பவனே!
பின்னைப் புதுமைக்கும் பேர்த்தும் அப் பெற்றியனே!	-	பிற்பட்ட புதுமைப் பொருளுக்கும் அப்படியே பிற்பட்ட புதுமைப் பொருளாக இருப்பவனே!
உன்னைப் பிரானாகப் பெற்ற உன் சீர் அடியோம்	-	இத்தகைய உன்னைத் தலைவனாகப் பெற்ற சிறப்பு வாய்ந்த அடியவர்களாகிய நாங்கள்
உன் அடியார் தாள் பணிவோம்;	-	உன் அடியவர்களின் அடிகளைப் பணிவோம்;

C

ஆர்க்கு அவர்க்கே பாங்கு ஆவோம்;	-	உனக்கு நண்பர்களாய் இருக்கும் அவர்களுக்கே நாங்களும் நண்பர்களாக இருப்போம் ;
அன்னவரே எம்கணவர் ஆவார் ;	-	அத்தகைய அடியவர்களே எங்களுக்குக் கணவர்களும் ஆவார்;
அவர் உகந்து சொன்ன பரிசே	-	அவர்கள் விரும்பிச் சொல்லிய தன்மையிலே (நாங்களும் விருப்பம் கொண்டு)
தொழும்பாய்ப் பணிசெய்வோம் ;	-	அவர்களது விருப்பத்தையே பணியாக ஏற்றுக் கைங்கரியம் புரிந்து வருவோம் ;
இன்ன வகையே எமக்கு எம்கோன் நல்குதியேல்,	-	இந்த வகையே எங்களுக்கு எங்கள் அரசனாகிய நீ அருள்புரிவாயானால்,
என்ன குறையும் இலோம்	-	எத்தகைய குறைபாடும் இல்லாதவர்கள் ஆவோம்.

விளக்கம்

இறைவன் பழமைக்கும் பழமையானவன் ; புதுமைக்கும் புதுமையானவன். 'இத்தகைய இறைவனைக் கோனாக (தலைவனாக)ப் பெற்றிருக்கும் நாங்கள் அடியார்க்கு அடிமை ஆவோம்' என்கிறார்கள். 'அவர்கள் விரும்பிய பணி செய்வோம்' என்கிறார்கள்.

எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக 'அவர்களே எம் கணவர்கள்' என்றும் சங்கற்பம் செய்து கொள்ளுகிறார்கள். 'இந்த வரங்களை இறைவன் அளித்து விட்டால் எமக்கும் உண்டோ குறை ?' என்பது இவர்கள் மனநிலை.

நல்ல கணவரைப் பெறவேண்டும் என்ற நோக்கம் பாவை நோன்பு நோற்பவர்களின் முக்கியமான இரு நோக்கங்களில் ஒன்றாகும். நாடு செழிக்க மழை பெய்யவேண்டும் என்பது இரண்டாவது நோக்கம். நாடு செழித்தால்தானே இல்லறத்தை நல்லறமாக்க முடியும் ?

இறைவனைப் பழம் பொருள் என்று சொல்லி விலக்க முடியாது. என்றும் புதுமையாக இருப்பது இந்தப் பழம் பொருளின் ஒரு சிறப்பியல்பு. இந்தப் பாட்டின் முதல் இரண்டு அடிகளில் இந்த விசேஷ உண்மை வலியுறுத்தப் படுகிறது.

சீர் அடியோம் : இறைவனைப் பிரானுகப் பெற்று அடிமை செய்வதே சிறப்பு. 'நாம் ஆர்க்கும் குடியல்லோம்' என்ற வீர சுதந்திர உணர்ச்சி இறைவனுக்கு அடிமையாக இருப்பதிலேயே தோன்றுவதாகும்.

பாங்கு ஆவோம் : பாங்கன் என்ருல் தோழன் ; பாங்கி என்ருல் தோழி. சிவனடியார்களே எங்களுக்குப் பாங்கர், நாங்கள் அவர்களுக்குப் பாங்கியர் என்பது பொருள்.

'எங்களில் ஒவ்வொருவருக்கும் சிவ பக்தர்களில் ஒருத்தரே கணவராக வாய்க்கவேண்டும்' என்பது இவர்கள் இறைவனை நோக்கிச் செய்து கொள்ளும் விண்ணப்பமாகும்.

தொழும்பாய்ப் பணி செய்வோம் : கணவர்மீதுள்ள காதலால் அவர்கள் உகந்த வழியில் பணிபுரிவது இவர்களுக்கு இன்பமயமாகிவிடுகிறது. வாழ்க்கை அன்பு மயமாகிவிட்டால் பணி இன்பமாகிவிடும் என்பது ஒரு பேருண்மையல்லவா ?

காதலர் விருப்பம் வேறு, காதலி விருப்பம் வேறு என்று இருந்தால் இல்லறம் நல்லறமாக மலர்ச்சி பெற முடியாது. 'இரண்டு உடல், ஓர் உயிர்' என்ற நிலையில் இல்லறம் நடத்தும் போது, விருப்ப முரண்பாடோ, செயல் முரண்பாடோ. ஏற்படுவதற்கு வழி ஏது ?

சிவ பக்தரை மணந்து கொண்டு கைங்கரிய வாழ்வு வாழ்வதற்கு இறைவன் அருள்புரிய வேண்டும் என்கிருர்கள். அவன் அருள் இன்றி அணுவும் அசையாது என்று கூறுவதுண்டு : இந்த உண்மையை நன்குணர்ந்து கொண்டிருக்கும் இக் கன்னியர், நல்ல கணவர் வேண்டுமென்று விண்ணப்பம் செய்து கொள்ளும் போதே, அவர் உகந்து சொன்ன பரிசே தொழும்பாய்த் தாங்கள் பணிசெய்யுமாறு தங்கள் உள்ளத்தையும் உடம்

பையும் இறையருள் இயங்கச் செய்ய வேண்டுமென்றும் விண்ணப்பித்துக் கொள்கிறார்கள். இந்த விண்ணப்பம் நிறைவேறி விட்டால் தங்களுக்குக் குறையே இல்லாமற் போய்விடும் என்கிறார்கள்.

உள்ளுறை

இறைவனுக்கும் அடியார்களுக்கும் பணிபுரிவதையே இன்பமாகக் கருதவேண்டும். இந்தக் கைங்கரியமே உறவு என்பது இப்பாட்டின் திரண்ட உட்பொருள்.

ஒன்பது சக்திகளும் ஒன்று கூடித் தங்கள் சங்கற்பத்தை இறைவனை நோக்கி விண்ணப்பித்துக் கொள்வது உள்ளுறை என்று கருதுவோரும் உண்டு.

10

ஊர் பேர் முதலியன வினவுதல்

பாதாளம் ஏழினுங்கீழ் சொற்கழிவு பாதமலர் ;
போதார் புனைமுடியும் எல்லாப் பொருள்முடிவே !
பேதை ஒருபால் திருமேனி ஒன்றல்லன் ;
வேதமுதல் விண்ணோரும் மண்ணும் துதித்தாலும்,
ஓத உலவா ஒருதோழம்; தொண்டர் உளன் ; [காள்!
கோதில் குலத்(து)அரன்-தன் கோயிற்பிணாப் பிள்ளை-
ஏதவன்ஊர் ? ஏதவன்பேர் ? ஆர்உற்றார் ? ஆர்அய-
ஏதவனைப் பாடும் பரிசு ? 'ஏலோர் எம்பாவாய். [லார்?

பதவுரை

கோதில் குலத்து	-	குற்றமற்ற கூட்டத்தினரும்
அரன் தன் கோயில் பிணாப் பிள்ளைகாள் !	-	சிவபெருமான் திருக்கோயிலில் பணி புரிவோரும் ஆன பெண் பிள்ளைகளே !
பாதாளம் ஏழினும்கீழ் சொற்கழிவு பாதமலர் ;	-	கீழ் உலகங்கள் ஏழினுக்கும் கீழ்ப் பட்டன (இறைவனது) சொல்லுக்கு அடங்காத நிலையிலுள்ள பாத மலர்கள் ;
போது ஆர் புனைமுடியும் எல்லாப் பொருள் முடிவே ;	-	பூக்களை அணிந்த திருமுடியும் எல்லாப் பொருள்களும் முடிந்து நிற்கும் முடிவாக உள்ளது ;
பேதை ஒருபால் திருமேனி ஒன்று அல்லன் ;	-	உமா தேவியை ஒரு பக்கத்திலே கொண்ட திருமேனி ஒன்று தான் உடையவன் என்பது இல்லை ;
வேதமுதல் விண்ணோரும் மண்ணும் துதித்தாலும்,	-	வேதத்தை முதலாகக் கொண்டு விண்ணுலகத்தவரும் மண்ணுலகத்தவரும் துதித்தாலும்,

ஓத உலவா ஒரு தோழம்; - அப்படித் துதித்து ஓதுகிற அந்தப் புகழையும் கடந்து நிற்கும் ஒரு பேரெண் அந்தத் திருமேனியின் கணக்கு;

தொண்டர் உளன்; - எனினும் தொண்டர்களின் உள்ளத்தில் உள்ளவன்;

ஏது அவன் ஊர்? ஏது அவன் பேர்? ஆர் உற்றார்? ஆர் அயலார்? அவன் ஊர் எது? பேர் எது? உறவினர் யார்? அயலார் யார்?

ஏது அவனைப் பாடும் பரிசு? - அவனைப் பாடும் தன்மைதான் யாது?—என்று சொல்லுங்கள்.

விளக்கம்

திருக்கோயிலில் பணி செய்வதற்கு உரிமை பூண்ட பெண்கள் கூட்டத்தை நோக்கி, இறைவன் ஊர் பேர் முதலியன வினவுகிறார்கள் மார்கழி நீராடப் போகும் கன்னியர்.

'இறைவனுடைய திருவடிகளோ சொல்லின் தொடர்பைக் கடந்து கீழ் ஏழு லோகத்திற்கும் கீழாகச் செல்லுகிறது; திருமுடியோ எல்லாப் பொருள் முடிவாகவும் உள்ளது. அர்த்த நாரீச்வரத் திருமேனி (உமை ஒரு பாகம் கொண்ட மேனி) ஒன்று தான் இறைவனுக்கு உரியது என்பதில்லை. வேதத்தை முதலாகக் கொண்டு விண்ணும் மண்ணும் துதித்தாலும் அங்ஙனம் துதித்து ஓதுகிற அந்தப் புகழ்ச்சியையும் கடந்து நிற்பது இறைவன் திருமேனியின் எண்ணிக்கை எனலாம். எனினும் அந்த இறைவன் தொண்டர்களின் உள்ளத்தில் கோயில் கொண்டிருக்கிறான்.' என்றெல்லாம் கன்னியர்கள் கோயிற்பணி புரியும் பெண்களை நோக்கிச் சொல்லுகிறார்கள்.

பிறகு 'இத்தகைய இறைவனுக்கு ஊர் உண்டா? பேர் உண்டா? உற்றார் என்றும், அயலார் என்றும் சிலர் இருக்க முடியுமா? அவனைப் பாடும் தன்மைதான் யாது?' என்றெல்லாம் கேள்விகளை அடுக்குகிறார்கள்.

முதல் இரண்டு அடிகளில், உலகங்கள் யாவுமாகத் திருவடியும் திருமுடியும் பெருகி இப்பாலும் அப்பாலுமாக இருக்கும் இறை இயல்பு கூறப்படுகிறது. 'திருவடியாய் விரிந்தும் திருமுடியாய் நுணுகியும்' சொற்கழிவாகவும் பொருள் முடிவாகவும் நிற்கிறான் இறைவன் என்று கூறுவது, நம்மை எங்கேயோ பனி மூடிய ஒரு மலைச் சிகரத்திற்கு அழைத்துக் கொண்டு போவது போலத் தோன்றுகிறது.

எனினும் 'பாத மலர்' என்றும் 'போது ஆர் புனை முடி' (ஆத்திமாலை சூடிய திருமுடி) என்றும் கூறியிருப்பது மனத்திற்கும் எட்டாத தத்துவத்தை மனோபாவக் கண் கொண்டு கலையாகக் காணும் முயற்சியாகும். சமய நெறி நிற்கும் அறிஞர்களுக்கு இந்த உண்மை இனிது புலனாகும்.

இந்த இறைவன் அர்மை அப்பனாகக் காட்சி தருகிறான். எனினும் இந்தத் திருமேனி ஒன்றுதானா இவனுக்கு உரியது? கணித அறிஞரும் திட்டமாகத் தெரிந்து கொள்ளாத ஒரு பேரெண் (தோழம்) என்று சொல்லும்படி அத்தனை திருமேனிகள் இறைவனுக்கு உண்டு என்கிறார்கள். ஓத ஓதப் புகழப் புகழப் பயிலப் பயிலக் கெடாத (உலவாத) தொகையை 'ஒரு தோழம்' என்று குறிப்பிடுகிறார்கள். எனினும் தொண்டர் உள்ளத்திற்குள்ளே கோயில் கொண்டிருக்கிறான் என்றும் சொல்லுகிறார்கள்.

கடவுள் ஒருவன் என்று சாதாரணமாகச் சொல்லுகிறோம். இங்கே மணிவாசகப் பெருமான் இக்கன்னியர் வாயிலாக, 'இறைவன் ஏகன் அல்லன்; அநேகனும் ஆவான்' என்ற பேருண்மையையும் உணர்த்துகிறார்.

எட்டி எட்டிப் பார்த்தாலும் அறிவுக்கு எட்டாத பெருவடிவு அன்பர் உள்ளத்திற்குள் கோயில் கொண்டிருக்கிற உண்மையையும் இங்கே வற்புறுத்தப் படுகிறது. அறிவாராய்ச்சிக்கு அகப்படாதவன் அன்பில் அகப்படுவான் என்பது பக்தித் துணிவு

ஞாலமெல்லாம் கடந்து நிற்பவன், மூலமும் முடிவுமாக இருப்ப வன், நமது கைகால்களைக் காட்டிலும், மூச்சுக் காற்றைக் காட்டி லும் நெருங்கிய தொடர்பு உடையவனாய் உள்ளத்தில் இருக் கிறான் என்பதும் ஒரு மகத்தான உண்மை.

உள்ளத்திலிருந்தும் பிறர் அறிந்து கொள்வதில்லை: தொண் டர்களே அவன் அருளால் அகக் கண் கொண்டு காண்கிறார்கள். 'கள்ளம் போனால் உள்ளது காணும்' என்ற முறையில் அன் பால் தூய்மை பெறும் உள்ளம் கடவுளுண்மை காண்கிறது. எனவே 'தொண்டர் உளன்' என்பது கன்னியர் வாக்கு.

உள்ளுறை

இறைவன் எங்குமாகி உள்ளத்தவனுமாகி அன்பிற்கு எளியவனுமாகி நிற்கும் நிலையுடன், அவன் எல்லாவற்றையும் கடந்து நிற்கும் நிலையும் வற்புறுத்தப் படுகிறது. 'ஒருவன் அல்லன், ஓர் ஊரன் அல்லன்' என்ற அப்பர் சுவாமிகளின் அருள் வாக்கையும் இப்பாட்டு நினைவூட்டுகிறது.

கோயிற் பிணாப்பிள்ளைகளை உருத்திர கணிகையர் என்று கூறுவோரும் உண்டு.

11

தாமரைக் குளத்தில் கன்னியர் நீராடுதல்

மொய்யார் தடம்பொய்கை புக்கு, முகேரென்னக்
கையால் குடைந்து குடைந்(து), உன் கழல்பாடி,
[போல்
ஐயா ! வழிஅடியோம் வாழ்ந்தோம்காண் ; ஆரழல்-
செய்யா ! வெண் ணீறடீ ! செல்வா ! சிறுமருங்குல்
மையார் தடங்கண் மடந்தை மணவாளா !
ஐயா ! நீ ஆட்கொண் டருளும் விளையாட்டின்,
உய்வார்கள் உய்யும் வகையெல்லாம் உய்ந்தொழிந்-
[தோம் ;
எய்யாமல் காப்பாய் எமைஏலோர் எம்பாவாய்.

பதவுரை

[திருக்கோயிலில் பணிபுரியும் முதியவர்களான பெண்களுடன் உரையாடிய பின், கன்னியர் இறைவனை நோக்கி,]

ஐயா !	-	தலைவனே !
ஆரழல் போல் செய்யா !	-	நிறைந்த அழல் போன்ற செந்நிறத் திருமேனியனே !
வெண்ணீறு ஆடீ !	-	திருநீறு பூசியவனே !
செல்வா !	-	எங்கள் செல்வமாகிய சிவபுரத்து அரசே !
சிறுமருங்குல் மை ஆர் தடங்கண் மடந்தை மணவாளா ! ஐயா !	-	சிறிய இடையையும் மையுண்ட பெரிய கண்களையும் உடைய உமை அம்மையின் மணவாளனே ! ஐயனே !

மொய் ஆர் தடம் பொய்கை புக்கு, - பூக்கள் நெருங்கி நிறைந்து அகன்ற நீர்நிலையில் புகுந்து,

முகேர் என்னக் கையால் குடைந்து குடைந்து, - கையால் 'முகேர்' என்னும் ஒலி எழும்பும்படி முழுகி முழுகி

உன்கழல் பாடி, - உன் திருவடிகளைப் பாடி,

வழி அடியோம் வாழ்ந்தோம் காண்; - வழி வழியாக உனக்கு அடிமை செய்து வரும் மரபில் தோன்றிய நாங்கள் வாழ்வை அடைந்தோம்;

நீ ஆட்கொண்டருளும் விளையாட்டின், - இப்படி எங்களை ஆட்கொண்டு வரும் உன் திருவிளையாட்டிலே,

உய்வார்கள் உய்யும் வகை எல்லாம்- உய்ந்து போகும் அன்பர்கள் உறுதிப் பயன் அடையும் வகைகள் எல்லாம்

உய்ந்தொழிந்தோம்: - நாங்களும் பெற்று ஈடேறி விட்டோம்:

எய்யாமல் காப்பாய் எமை. - எங்களை இனி எய்த்துப் போகாமல் காத்து வருவாயாக.

விளக்கம்

மொய் ஆர்: 'வண்டுகள் மொய்க்கின்ற' என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். மொய்—வண்டு.

பொய்கை: இயற்கையாகத் தோன்றிய நீர்நிலை; மனிதரால் ஆக்கப் பெறாதது.

முகேர்: கையால் நீரைக் குடையும்போது எற்படும் ஒலிக் குறிப்பு.

நெருப்புப் போன்ற திருமேனியில் தூய வெண்ணீறு பூசியிருப்பது சிந்தனைக்கு உரியது. நீறு பூத்த நெருப்பை நினைவூட்டு

கிறது இறைவன் இருப்பு. நீற்றுக்குள் நெருப்பு இருப்பதை அறியாதவர்கள் கடவுளுண்மையை அறியாதார் என்பது குறிப்பு.

செல்வா !: அன்பர்களுக்குச் செல்வம் ஆண்டவன் தான். 'செல்வன் கழல் ஏத்தும் செல்வம் செல்வமே' என்பது திருஞான சம்பந்தர் திருவாக்கு.

இறைவன் திருவடிகளைப் பாடிக்கொண்டே மார்கழி நீராடி வாழ்வு பெறுகிறார்களாம். இந்த வாழ்விலே சிவனடியாரைக் கணவராகப் பெறும் பேறு கிடைக்கிறது. எல்லாம் இறைவன் திருவிளையாட்டு என்கிறார்கள்.

'நீ விளையாடி வரும் இந்த விளையாட்டால் உன் அன்பர்கள் உய்ந்தபடியெல்லாம் நாங்களும் பேறுபெற்று உய்ந்தோம்' என்கிறார்கள். முன்பும் வருந்தாது பேறு பெற்றார்களாம். மேலும் அப்படியே பாக்கியம் பெறும்படி இறைவன் காப்பாற்ற வேண்டும் என்பது இந்தக் கன்னியர் விண்ணப்பம்.

விசேஷ உரை

இறைவனது இந்த விளையாட்டு அழகாக அன்பரை ஆட்கொள்ளும் காதல் - திருவிளையாட்டு. இந்த விளையாட்டால் அன்பர்கள் உறுதிப்பயன் பெறுகிறார்கள். பிறரோ செக்கு மாடு போல் சுற்றிச் சுற்றி வருகிறார்கள், உய்தி பெறுமலே, வாழ்க்கை எய்த்துப் போகிறது பக்தி இல்லாதவர்களுக்கு.

நீறு பூத்த நெருப்பைப் போலிருக்கும் இறைவனைத் தலைவன் என்று உணர்ந்து கொள்ளும் அன்பர்களுக்கு அவன் அம்மை அப்பனாக இருந்து அவர்களை அன்பர் ஆக்கிக் கொள்கிறான் என்பது குறிப்பு. 'அன்பர்' என்றால் ஆண்டவன் இடத்திலும் அவனுடைய அன்பர்களிடத்திலும் அன்பு பூண்டு வாழ்வோர் என்று பொருள்.

இந்த அன்பு பெருகுவதும் அவனது அற்புதக் காதல் - திருவிளையாட்டினாலே என்பது கருத்து.

உள்ளுறை

இறைவனுக்கு உரு மேனியும் உண்டு; அரு மேனியும் உண்டு. அரு உரு என்ற இருமேனியும் உண்டு என்பர். இந்த இருமேனியும் கருணையின் வடிவு. இந்தக் கருணையினல் நடைபெறுவது அவனது அன்புத் திருவிளையாட்டு.

12

சிவ சிந்தனையோடு நீராடுதல்

ஆர்த்த பிறவித் துயர்கெட, நாம் ஆர்த்தாடும்
தீர்த்தன், நற் றில்லைச்சிற் றம்பலத்தே தீயாடும்
கூத்தன், இவ் வானும் குவலயமும் எல்லோமும்
காத்தும் படைத்தும் கரந்தும் விளையாடி,
வார்த்தையும் பேசி, வளைசிலம்ப, வார்கலைகள்
ஆர்ப்பரவஞ் செய்ய, அணிகுழல்மேல் வண்டார்ப்ப,
பூத்திகழும் பொய்கை குடைந்(து)உடையான் பொற்-
[பாதம்
ஏத்தி, இருஞ்சுனைநீ ரா(டு)ஏலோர் எம்பாவாய்.

பதவுரை

[*கன்னியர் கூட்டம் இறைவனைப் புகழ்ந்து திருவடி ஏத்தித் சுனைநீர் ஆடுகிறார்கள். அப்போது நீராடுகின்ற ஒருத்தி மற்றொருத்தியைப் பார்த்து,*]

ஆர்த்த பிறவித் துயர்கெட, - *நம்மைக் கட்டிப் பிணித்திருக்கும் பிறவித்துன்பம் கெட்டொழிய,*

நாம் ஆர்த்து ஆடும் தீர்த்தன் ; - *நாம் மகிழ்ச்சி - ஆரவாரம் செய்து முழுகும் இந்தத் தூய நீர்போன்ற இறைவனும்,*

நல் தில்லைச் சிற்றம்பலத்தே தீயாடும் கூத்தன், - *நல்ல தில்லையிலுள்ள சிற்றம்பலம் என்ற ஞான அம்பலத்தில் தீயைக் கையில் ஏந்தி ஆடுகின்ற ஆனந்தக்கூத்தனும்,*

இவ்வானும் குவலயமும் எல்லோமும் காத்தும் படைத்தும் கரந்தும் விளையாடி,	-	இக்குவலயமும் (நில உலகமும்) அந்த வானுலகமும் உயிர்க் கூட்டமாகிய எல்லோமும் படைத்தும் காத்தும் ஒடுக்கியும் விளையாடுகிறவனும் ஆகிய இறைவனுடைய,
வார்த்தையும் பேசி,	-	செய்தியைப் பேசி,
வளை சிலம்ப,	-	வளையல்கள் ஒலிக்க,
வார்கலைகள் ஆர்ப்பு - அரவம் செய்ய,	-	நீண்ட மேகலைகள் ஆரவாரஞ் செய்ய,
அணிகுழல் மேல் வண்டு ஆர்ப்ப,	-	அழகிய கூந்தல்மீது வண்டுகள் ஆரவாரிக்க,
பூத்திகழும் பொய்கை குடைந்து,	-	பூம்பொய்கையிலே முழுகி
உடையான் பொற்பாதம் எத்தி,	-	நம்மை அடிமையாக உடைய இறைவனுடைய அழகிய திருவடியை வணங்கி,
இருஞ்சுனை நீராடு	-	சுனையிலுள்ள கரிய நீரிலே ஆடுவோமாக

[என்கிருள்.]

விளக்கம்

அம்மா! ஆனந்தக் கூத்தனது ஐந்தொழில் - ஆற்றலின் அருமைப் பாட்டைப் பாடிக் கொண்டு வளைகள் கலகலென, மேகலைகள் சலசலென, கூந்தல் மீது வண்டுகள் ரீங்காரம் செய்ய ஆனந்தமாக நீராடுவோம் என்கிருள் கன்னியர் கூட்டத்தில் ஒருத்தி மற்ருெருத்தியை நோக்கி.

நம்மைப் பிடித்துப் பீடிப்பது பிறவித் துயர். அது கெடுவதற்காக இறைவனது அருட் புகழ் குறித்து உரையாடிக் கொண்டு மகிழ்ச்சியுடன் நீராடுவோம் என்கிருள்.

இறைவனைத் தீர்த்தன் என்றும், கூத்தன் என்றும், 'விளை யாடி' (விளையாடுபவன்) என்றும் குறிப்பிடுகிறாள். இந்தப் பெருமானுடைய வார்த்தையைப் பேசிக் கொண்டே நீராடு வோம் என்கிறாள்.

நீராடும் இன்பத்திற்கும் குறைவில்லை; இறைவன் வார்த்தை பேசும் ஆனந்தத்திற்கும் குறைவில்லை. பெண்களின் மகிழ்ச்சி - ஆரவாரத்திற்கும் குறைவில்லை; நெஞ்சில் அமைதி யான பக்திக்கும் குறைவில்லை.

விசேஷ உரை

இக் கன்னியர் தீர்த்தமாடும் தீர்த்தம்போல் தூய்மை செய் வதுடன் அன்பர்களுக்கு மகிழ்ச்சியும் தருகிறான் இறைவன். அவனது குளிர்ந்த நல்லருளுக்குக் குளிர்ந்த சுனைநீரை இப் போது அறிகுறியாக்குவது எவ்வளவு பொருத்தமானது!

'தீர்த்தன்' என்று சொன்ன வாயால் 'தீயாடும் கூத்தன்' என்றும் சொல்லுகிறார்கள். முரண்பாடுகளெல்லாம் சமரச மாகக் கலக்கும் நீர்மையுள்ளவன் என்பது குறிப்பு.

தில்லைச் சிற்றம்பலம் ஞான வெளியின் அறிகுறி. இங்கே தீயை இடது கையில் ஏத்தித் தீவடிவமாக நின்று ஆடிக்கொண் டிருக்கும் கூத்தனின் அருளை இவர்கள் மகிழ்ந்து ஆடும் தீர்த்தத்தை நினைவூட்டுகிறது.

சுனைநீராடுதல் இறைவனுடைய குணக்கடலில் உள்ளம் மூழ்கப் பெறுவதற்கு ஓர் அறிகுறி. அன்பர்களை ஆனந்தக் கடலுள் மூழ்கச் செய்வதற்கு ஆனந்தக் கூத்தாடுகிறானும் தில்லைச் சிற்றம்பலத்திலே.

இந்த ஆனந்த நாடகம், எல்லாவற்றையும் காத்துப் படைத் துக் கரந்து விளையாடும் லீலைக்கும் அறிகுறி. இந்தப் பாட்டில் பொய்கையில் நீராடுவதும் சுனையில் நீராடுவதும் வேறாகக் குறிக் கப் பெற்றுள்ளன. பொய்கையில் நாள்தோறும் நீராடுவார் கள். விசேஷ தினங்களில் பொய்கையில் நீராடியபின் சுனைநீரி லும் ஆடுவதுண்டு.

'விளையாடி'யின் வார்த்தை என்பதில் விசேஷமான குறிப்புப் பொருள் ஐந்தொழில் ஆற்றல். காத்தும் படைத்தும் கரந்தும் பிறவித் துயர் நீக்கியும் வருவதை ஒரு விளையாட்டாகச் செய்கிறுன் இறைவன்.

13

அம்மை யப்பனை நினைவூட்டும் நீரில்
அலைமோத ஆடுவோம்

பைங்குவளைக் கார்மலரால், செங்கமலப் பைம்போ-
அங்கம் குருகினத்தால், பின்னும் அரவத்தால், [தால்,
தங்கண் மலங்கழுவு வார்வந்து சார்தலினல்,
எங்கள் பிராட்டியும் எங்கோனும் போன்(று)-
பொங்கு மடுவில் புகப்பாய்ந்து பாய்ந்து, நம் [இசைந்த
சங்கம் சிலம்பச் சிலம்பு கலந்தார்ப்பக்
கொங்கைகள் பொங்கக் குடையும் புனல்பொங்கப்
பங்கயப் பூம்புனல்பாய்ந்(து) ஆடேலோர்
[எம்பாவாய்.

பதவுரை

பைங்குவளைக் கார்மலரால்,	-	குளிர்ந்த கரிய குவளை மலராலும்,
செங்கமலப் பைம்போதால்,	-	செந்தாமரையின் அழகிய மலராலும்,
அங்கம் குருகினத்தால்,	-	தன்னிடத்தே உள்ள பறவைக் கூட்டங்களாலும், (இதற்கு வேறொரு பொருள்: அங்கமாகிய கையில் வளைகள் பல அடுக்கிக்கொண்டிருப்பதாலும். 'குருகு' என்றால் குருக்கத்தி என்றும் பொருள்.)
பின்னும் அரவத்தால்	-	பின்னித் தொடர்ந்து எழுகின்ற சப்தத்தாலும், (வேறொரு பொருள்: பின்னிக் கிடக்கும் பாம்புகளாலும்.)

D

தங்கண் மலங்கழுவுவார் வந்து சார் தலினால், -	தம்மிடத்துள்ள அழுக்கைக் கழுவுவோர் வந்து அடைத லாலும்,
எங்கள் பிராட்டியும் எம்கோனும் போன்று இசைந்த -	எங்கள் அம்மையையும் எம் தலை வனையும் ஒத்து இசைந்திருக் கும்
பொங்கும் மடுவில் புகப்பாய்ந்து பாய்ந்து -	நீர் பொங்கும் பொய்கையில் பாய்ந்து பாய்ந்து புகுதலால்
நம் சங்கம் சிலம்ப -	நமது வளைகள் ஒலிக்கவும்,
சிலம்பு கலந்து ஆர்ப்ப -	பாதச் சிலம்புகளும் கை வளைக ளின் ஒலிகளோடு கலந்து ஒலிக்கவும்
கொங்கைகள் பொங்க -	கொங்கைகள் பூரிக்க
குடையும் புனல் பொங்க -	முழுகும் நீர் பொங்கி எழவும்,
பங்கயப் பூம்புனல் பாய்ந்(து) ஆடு-	தாமரைப் பொய்கையின் அழ கிய நீரில் பாய்ந்து நீராடுவோ மாக.

விளக்கம்

இறைவனுக்கும் இறைவிக்கும் பொய்கைக்கும் சிலேடை யாக அமைந்திருக்கும் வாக்கின் பொருளையும் பயனையும் கருத் தூன்றிக் கவனிக்க வேண்டும்.

பைங்குவளை, செந்தாமரை, குருகினம், அரவம், இவைகளை இறைவனிடத்திலும் காணலாம்; இறைவியிடத்திலும் காண லாம்; இந்தப் பொய்கையிலும் காணலாம்.

இறைவிக்குக் கருங்குவளை மலர்களை ஒத்த கண்கள் உண்டு. கருங்குவளை போன்ற நீலகண்டத்தை உடையவன் இறைவன். குளிர்ந்த கருங்குவளை மலர்கள் பொய்கையை ஒட்டிப் பூத்திருப் பதையும் காண்கிறோம்.

செந்தாமரைப் பூக்கள் இறைவனது செந்நிறத்தை நினை வூட்டுகின்றன; இறைவியின் வாய், கை, திருவடி ஆகிய அங் கங்களின் செந்நிறத்தையும் நினைவூட்டுகின்றன. இம்மலர்களை இத் தாமரைத் தடாகத்திலும் காண்கிறோம்.

அங்கம் குருகு இனத்தால்: அங்கத்திலே அடையாளமாகக் குருக்கத்திமாலே அணிந்திருப்பவன் இறைவன். வளைகள் அணிந் திருப்பவள் இறைவி. பறவைக் கூட்டங்களை உடையது பொய்கை. குருகு இனம்—(1) குருக்கத்தி மலர்மாலே, (2) வளை கள், (3) பறவைக் கூட்டம்.

பின்னும் அரவத்தால்: பின்னி எழும் சப்தங்களையுடையது பொய்கை; பின்னிக் கொண்டிருக்கும் பாம்புகளை அணிந்து கொண்டிருப்பவன் இறைவன்; பின்னிய கூந்தல் என்ற அர வத்தை—அதாவது அரவம் போலத் தொங்கும் கூந்தல்-பின்னலே உடையவள் பிராட்டி. அரவம் (1) ஒலி, (2) பாம்பு.

தங்கண் மலங்கழுவுவார் வந்து சார்தலினல்: உயிரின் அழுக்கைக் கழுவுவோர் உமாதேவியின் அருளுக்கு இலக்காக வேண்டும்; சிவபெருமானையும் வந்தடைய வேண்டும். உடம் பின் அழுக்கைக் கழுவுவோர் பொய்கையில் வந்து நீராடுவர்.

சிவபெருமானையும் உமாதேவியையும் ஒத்துத் தோன்றுகிற நீர்நிலேயில் வளைகளும் பாதச் சிலம்புகளும் கலந்து மயங்கி ஒலிக்கவும், உள்ளக் கிளர்ச்சியால் மார்பு பூரிக்கவும், பூம்புனல் பொங்கப் பாய்ந்து நீராடுவோம் என்பது திரண்ட பொருள்.

விசேஷ உரை

குவளை மலர் இறைவியின் கண்களை நினைவூட்டுவதுடன் நீல மேனியையும் ஞாபகப் படுத்துகிறது.

'மலம்' உயிரின் அழுக்கைக் குறிக்கும்போது 'ஆணவ மலம்' என்று சொல்லப் படுகிறது. அம்மையப்பனை அடைந்து ஆணவ மலம் போக்கிக் கொள்கிறார்கள்,—குளத்திலே குளித்து உடம்பின் அழுக்கைப் போக்கிக்கொள்வது போல.

போது: பெரிய அரும்பு. குருகு—நீர்வாழ் பறவை. 'குருகு இனம்'—குருக்கத்தி மாலேயைக் குறிக்கும்போது குருக்கத்தி இனமாகிய பூமாலே என்று பொருள் கொள்ள வேண் டும்.

உள்ளுறை

இறைவனுக்கு உள்ளன எல்லாம் இறைவிக்கு உண்டு; இறைவிக்கு உள்ளன இறைவனுக்கும் உண்டு. இத்தகைய அம்மையப்பர்களின் அருட் புனலில் தோய்வதை நினைவூட்டுகிறது பூம்புனலில் தோய்ந்து நீராடுவது.

'மின்னும் அரவம்' என்பதற்கு உட்பொருள் எல்லா ஒலிகளும் கலந்த ஓங்கார நாதம் என்பர்.

14

குளிருக்கு மருந்து

காதார் குழையாடப், பைம்பூண் கலனாடக்,
கோதை குழலாட, வண்டின் குழாமாடச்,
சீதப் புனலாடிச், சிற்றம் பலம்பாடி
வேதப் பொருள்பாடி, அப்பொருளா மாபாடிச்,
சோதி திறம்பாடிச், சூழ்கொன்றைத் தார்பாடி,
ஆதி திறம்பாடி, அந்தமா மாபாடிப்
பேதித்து நம்மை வளர்த்தெடுத்த பெய்வளைதன்
பாதத் திறம்பாடி ஆ(டு)எலோர் எம்பாவாய்.

பதவுரை

[கன்னியர் கூட்டத்தில் ஒருத்தி வேறொருத்தியை நோக்கிச் சொல்கிறாள்.]

காது ஆர் குழை ஆட,	-	காதில் அணிந்த தோடு ஆடவும்,
பைம் பூண் கலன் ஆட,	-	அழகிய பசும்பொன் ஆபரணங்கள் ஆடவும்,
கோதை குழல் ஆட,	-	மாலையும் கூந்தலும் ஆடவும்,
வண்டின் குழாம் ஆட	-	மாலையைச் சூழ்ந்து வண்டுக் கூட்டங்கள் ஆடவும்,
சீதப் புனல் ஆடி,	-	குளிர்ந்த நீரில் ஆடி,
சிற்றம்பலம் பாடி,	-	தில்லைத் திருச்சிற்றம்பலத்தைப் பாடி,
வேதப் பொருள் பாடி,	-	வேதத்தின் உட்பொருளையும் பாடி,
அப்பொருள் ஆமா பாடி,	-	இறைவன் அப்பொருள் ஆகும் விதத்தையும் பாடி
சோதி திறம்பாடி,	-	ஜோதியாய் நிற்கும் திறத்தையும் பாடி,

சூழ் கொன்றைத் தார்பாடி, - அவன் சிறப்பாக அணிந்து கொண்டிருக்கும் கொன்றை மாலையையும் பாடி,

ஆதி திறம் பாடி, - முதல்வனாகிய அவனுடைய ஆற்றலையும் பாடி,

அந்தம் ஆமா பாடி, - அவன் எல்லாவற்றுக்கும் அந்தமாக நிற்கும் நிலையையும் பாடி

பேதித்து நம்மை - நம்மை ஆணவ மலம் முதலான மலங்களிலிருந்து வேறு படுத்தி

வளர்த்து எடுத்த பெய்வளைதன் - மேம்படுமாறு வளர்த்தவளும், வளையல் பெய்த (அணிந்த) அன்னையுமாகிய உமாதேவியின்

பாதத் திறம்பாடி ஆடு. - திருவடி இயல்பையும் பாடி நீராடுவாய்.

[இப்படி வெளிப்படையாகச் சொல்லி, 'நாங்களும் உன்னுடன் நீராடுவோம்' என்று குறிப்பாகச் சொல்லுகிறாள்.]

விளக்கம்

நீராடும்போது தன் அருமைத் தோழியின் காதணிகளும் மற்றை ஆபரணங்களும் அசைந்தாடும் என்றும், அவளுடைய நீளமான கூந்தல் அவிழ்ந்தாடும் என்றும், வண்டுகள் கூட்டமாக எழுந்தாடும் என்றும் விளையாட்டாக வருணிக்கத் தொடங்குகிறாள்.

இப்படி வருணித்துக் கொண்டிருக்கும் போதே, இந்த ஆட்டங்களிலிருந்து பேசிக் கொண்டிருப்பவளின் உள்ளம் வேறொரு ஆட்டத்திற்கு—அதாவது பிரபஞ்ச ரகசியமான தனிப்பெருங் கூத்திற்கு,—பாய்ந்து செல்லுகிறது.

உடனே, 'இறைவன் ஆடிக் கொண்டிருக்கும் சிதம்பரத்தைப் பாடிக் கொண்டே சீதப் புனலில் இறங்கிவிடு; குளிர் தெரியாது!' என்று சாதுரியமாகக் குறிப்பிடுகிறாள்.

சீதப் புனல்ஆடிச் சிற்றம் பலம்பாடி

என்று எப்படி இசைந்து வருகிறது பாருங்கள்!

பிறகு அந்த ஆனந்த நாடகத்தின் தத்துவப் பொருளாகிய வேதப் பொருளின் அருமை பெருமைகளைப் பாடச் சொல்லுகிறாள். அந்தத் தத்துவத்தை மறுபடியும் கலைக் கண்ணுடன் காணவிரும்பி, 'ஜோதியாகிய நடராஜாவையும் அவனுடைய அடையாள மாலையையும் ஆசைதீரப் பாடு' என்கிறாள்.

ஆதியாகவும் அந்தமாகவும் உள்ள அவனது நிலையைப் பாடிவிட்டுக் கடைசியாக அவனது அருள் வடிவமான உமா தேவியைப் பாடிக் கொண்டே நீராடச் சொல்லுகிறாள்.

தேவியைக் குறிப்பிடும்போது, எல்லாருக்கும் தாய்தான்; என்றாலும் நம்மை விசேஷமாக ஆட்கொண்டு பக்தியோடும் புத்தியோடும் வளரச் செய்தவள் என்பதை உருக்கமாகச் சொல்லுகிறாள்.

விசேஷ உரை

'அப்பனான இறைவனையும் தாய்க்குலத்தின் பிரதிநிதியான இறைவியையும் இப்படிப் பாடிக் கொண்டே நீராடினால், குளிர் மட்டுமா போகும்? சம்சாரத்தில் உள்ள நடுக்கங்களும் போய் விடும்' என்பது குறிப்பு.

முந்திய பாட்டில் நீராடும் விதத்திலும் குதூகலம் புலப்பட வேண்டும் என்று குறிப்பிட்டது போல், இந்தப் பாட்டின் முற் பகுதியிலும் அப்படியே குறிப்பிடுகிறாள்.

இந்தப் பாட்டின் பொருளழகும் இசையழகும் பாடப் பாடப் புலனாகும். இத்தகைய பாடல்களைப் பாடும்போது நமது உள்ளமும் உணர்வும் குளிர்ந்து ஆனந்தமான பண் - இன்பத் திலும் பக்திப் பேரின்பத்திலும் மூங்கி மூங்கி எழுகின்றன.

பெண்கள் பாய்ந்து நீராடும்போது அந்தப் பொய்கை எப் படிப் பொங்கியதோ, அப்படிப் பொங்கி வருகின்றன சொல் லும் பொருளும், மனோபாவமும் ஓசையின்பமும்: இவை

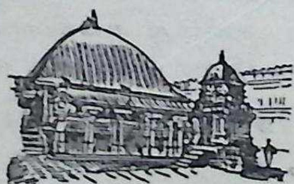
ஒன்றுக்கொன்று உச்சமாக அலைமேல் அலையெறிந்து வருவதைக் காண்கிறோம்.

உள்ளுறை

இறைவனைப் பாடுவது உள்ளக் குளிராகிய நடுக்கம் கவலை ஆகியவற்றுக்கெல்லாம் அருமருந்து.

சிற்றம்பலம் ஆகிய ஞானவெளியிலிருந்து வேதம் தோன்றுகிறது. அதிலிருந்து வேதப் பொருளாகிய மெய்யுணர்வு வெளிப்படுகிறது. அந்த மெய்யுணர்வில் ஜோதியாகத் தோன்றுகிறான் இறைவன். 'சூதிலாத சிற்றம்பலத்துச் சோதி' என்று இந்த ஜோதியைக் குறிப்பிடுகிறார்கள்.

கொன்றை மாலை இந்த ஜோதியின் வெற்றி மாலைக்கு அறிகுறி. அறியாமை இருளையும் ஆணவ மல இருளையும் அழிப்பது ஜோதிக்கு வெற்றி.

15

இவ்வண்ணம் ஆட்கொள்ளும் வித்தகர்தாள் பாடி நீராடுவோம்

ஓர் ஒருகால் ‘ எம்பெருமான் ’ என்றென்றே,
[நம்பெருமான்
சீர்ஒருகால் வாய்ஓவாள், சித்தம் களிகூர,
நீர் ஒருகால் ஓவா நெடுந்தாரை கண்பனிப்பப்,
பார் ஒருகால் வந்தனையாள், விண்ணோரைத் தான்-
[பணியாள்;
பேரரையற்(கு) இங்ஙனே பித்தொருவர் ஆமாறும்
ஆர்ஒருவர் ? இவ்வண்ணம் ஆட்கொள்ளும் வித்தகர்-
வார்உருவப் பூண்முலையீர்! வாயார நாம்பாடி, [தாள்,
ஏர்உருவப் பூம்புனல்பாய்ந்(து) ஆடேலோர்
[எம்பாவாய்.

பதவுரை

[ஒருத்தியை நோக்கி வேறொருத்தி கூட்டத்தின் சார்பாகப் பேசுகிறாள்.]

வார் உருவப் பூண் முலையீர் !	-	ஆபரணம் அணிந்த மார்பு உடையவர்களே !
ஓர் ஒருகால்	-	இடையிடையே ஒவ்வொரு தடவை
‘ எம்பெருமான் ’ என்றென்றே நம்பெருமான் சீர்	-	‘ எம்பெருமான் ’ என்று என்று நம்பெருமானுடைய சிறப்பை
ஒருகால் வாய் ஓவாள்,	-	ஒரு பொழுதேனும் ஓய்வு ஒழிவு இல்லாமல் சொல்வதில் வாய் ஓயாதவளாகி,
சித்தம் களிகூர,	-	சித்தம் மிகவும் மகிழும்படி,

நீர் ஒருகால் ஓவா நெடுந்தாரை கண் பனிப்ப, -	ஒரு பொழுதேனும் ஒழிவு இல்லா மல் கண்கள் நீர்த்தாரையை நீளச் சொரிய,
பார் ஒருகால் வந்தனையாள் -	ஒரே ஒரு முறை பூமியில் இப்படிப் பிறந்திருக்கிருள் என்று சொல் லத் தோன்றுகிற அந்தப் பெண்,
விண்ணோரைத் தான் பணியாள்,-	விண்ணவர்களில் ஒருவரையும் பணி யாதவளாய்,
பேரரையர்கு இங்ஙனே பித்து ஒருவர் ஆமாறும் ஆர் ஒருவர் ?-	பேரரசனுகிய ஆண்டவனிடம் ஒரு வர் காதற்பித்துக் கொண்டிருப் பதும் இவ்வாறோ என்று சொல் லும்படி வேறு ஆர் ஒருவரே இருக்க முடியும் ?
இவ்வண்ணம் ஆட்கொள்ளும் வித்தகர் தான் வாயார நாம் பாடி, -	இவ்வண்ணம் பித்துடையவராக்கி ஆட்கொள்ளும் திறமையுள்ள இறைவனது திருவடிகளை நாம் வாயாரப் பாடி,
ஏர் உருவப் பூம்புனல் பாய்ந்து ஆடு. -	சிறந்து பொலிவும் அழகு பொருந் திய நீருள் பாய்ந்து ஆடு.

விளக்கம்

பக்திப் பித்து ஏறிய ஒருத்தியின் நிலையை வருணித்து, இப்படி அவளைப் பித்தேறச் செய்த இறைவனுடைய திருவடி களைப் பெண்களே ! நாம் வாயாரப் பாடி இந்த அழகான பூம் புனலில் பாய்ந்து நீராடுவோம் என்று கன்னியர் கூட்டத்தின் சார்பாக ஒருத்தி பேசுகிருள்.

'எம்பெருமான்' என்று என்று இடையிடையே ஒவ் வொரு தடவையும் இறைவனுடைய சிறப்புக்களைச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிருளாம் ஒருத்தி. ஒழிவு இல்லாமல் வாய் ஓயாது அப்படிச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிருள் என்று அவளைக் குறிப் பிடுகிருள்.

அவள் சித்தத்தில் களிப்பு எப்படி நிறைந்திருக்க வேண்டும்! தாரை தாரையாக ஆனந்தக் கண்ணீர் வடித்த வண்ணமாயிருக்கிருளாம்.

இவளைப் 'பார் ஒருகால் வந்தனையால்' என்று குறிப்பிடுவது கூர்ந்து நோக்கத்தக்கது. விண்ணுலகத்திலிருந்து இப்போது தான் நழுவி இம் மண்ணுலகத்திற்கு வந்தவள் போலக் காணப் படுகிருளாம். இப்படிப் பூமியில் வேறு எவரும் இருக்க முடியாது என்பது குறிப்பு. அழகிலும் அன்பிலும் நிகரற்றவள் என்ற குறிப்பையும் இந்தச் சொற்றொடரில் காணலாம்.

விண்ணிலிருந்து இப்படி நழுவி வந்தவள் விண்ணோரைப் பணிவதில்லையாம். பேரரசன்மீது அன்பு கொண்டவர் குறுநில மன்னர்களை லட்சியம் செய்வது உண்டா?

இப்படி இவளைப் பித்தேறச் செய்த வித்தகர் யாரோ அவருடைய திருவடிகளை வாயார நாம் பாடி இந்த அழகிய பொய்கையில் நீராடுவோம் என்கிருள்.

விசேஷ உரை

வாய் ஓயாது நம் பெருமான் சீரைச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போது, இடையிடையே 'எம்பெருமான்,' 'எப்பெருமான்' என்று சொல்லிக் கொள்கிருளாம். வாய் சொல்ல முடியாததைக் கண்ணீர்த் தாரை சொல்லி முடிக்கிறதாம்.

இத்தகைய கோலத்தில் இவள் விண்ணின் உச்சியிலிருந்து நழுவிவந்த ஒரு மின்னற்கொடி போலத் தோன்றுகிருளாம். தலையன்பு என்ற ஒளியுடன் உணர்ச்சி வசப்பட்டிருக்கும் இவளது உயிர்த்துடிப்பு மின்னலின் துடிப்பாகத் தோன்றுகிறது மற்றைப் பெண்களுக்கு.

ஏர் உருவப் பூம் புனல் என்பது பொய்கையின் ஓர் அழகான சொற் சித்திரம். நோக்கியவர்களுக்கு இனிமையும் அழகும் வாய்ந்த காட்சியளித்து நீராட வேண்டுமென்ற ஆசையைத்

தோற்றுவிக்கும் பொய்கையின் வசீகர நிலையைச் சுட்டிக் காட்டுகிறது சொற்றொடர்.

உள்ளுறை

இவ்வுலகில் இருந்துகொண்டே இந்தப் பிறவித் துயர்களி லும் ஒட்டாமல் சிவானந்தத்தை அனுபவிக்கும் ஆத்மாவின் நிலை யைத் தலையன்பு மிகுந்தும் உணர்ச்சி வசமாகியும் உள்ள ஒரு பெண்ணின் நிலையில் வைத்துப் பேசுகிறது இப்பாட்டு.

16

மழைப் பாட்டு (அருளைப் போல் மழை பொழிக).

முன்இக் கடலைச் சுருக்கி எழுந்(து), உடையாள்
என்னத் திகழ்ந்(து), எம்மை ஆளுடையாள் இட்டி-
[டையின்
மின்னிப் பொலிந்(து),எம் பிராட்டி திருவடிமேல்
பொன்னஞ் சிலம்பில் சிலம்பித், திருப்புருவம்
என்னச் சிலைகுலவி, நந்தம்மை ஆளுடையாள்-
தன்னில் பிரிவிலா எம்கோமான் அன்பர்க்கு
முன்னி, அவள்நமக்கு முன்சுரக்கும் இன்னருளே
என்னப் பொழியாய் மழைஏலோர் எம்பாவாய்.

பதவுரை

[மழையை நோக்கிக் கன்னியர் சொல்லுகிறார்கள்.]

முன் இக் கடலைச் சுருக்கி -	மேகமே! நீ எங்கள் கண்முன்னே இக்கடல் நீரைச் சுருக்கிக் கொண்டு,--அதாவது, தொகுத்து வைத்துக் கொண்டு
எழுந்து, -	வானவீதியில் எழுந்து,
உடையாள் என்னத் திகழ்ந்து, -	எங்களைப் பொருளாக உடைய அம்மையின் நீலத் திருநிறம் போலத் திகழ்ந்து,
எம்மை ஆளுடையாள் இட்டிடையின் மின்னிப் பொலிந்து, -	எம்மை அடிமையாக உடையவளது சிற்றிடைபோல மின்னிப் பொலிவு பெற்று,
எம்பிராட்டி திருவடிமேல் பொன்னஞ் சிலம்பில் சிலம்பி,-	எங்கள் பிராட்டியின் திருவடிமேல் விளங்கும் அழகிய பொற்சிலம்பு ஒலிப்பதுபோல் இடி இடித்து,

திருப்புருவம் என்னச் சிலை குலவி,	-	அவளுடைய அழகிய புருவம்போல வில்லை வளைத்து,
நந்தம்மை ஆளுடையாள்--தன்னில் பிரிவிலா எம்கோமான்	-	நம்மை அடிமை கொண்டிருக்கும் அன்னையை விட்டுப் பிரிதல் இல்லாத எமது தலைவனுடைய
அன்பர்க்கு முன்னி,	-	அன்பர்களுக்கு நாம் அருள்செய்ய வேணுமென்று நினைந்து,
அவள் நமக்கு முன்சுரக்கும் இன்னருளே என்ன	-	அந்த அம்மை நமக்குமுன் பொழி கின்ற இன்னருள் போல
பொழியாய் மழை	-	நீ மழை பொழிவாயாக.

விளக்கம்

'மழையே! மழையே! வா, வா' என்று குழந்தைகள் கூடி நின்று பாடுவதுண்டல்லவா? அப்படியே, 'மார்கழி நோன்பு' என்ற விரதத்தை அநுஷ்டித்துப் பஜனை செய்துவந்த பெண்களும் 'கர்ப்போட்ட'க் காலத்தில் கருக்கொண்ட மேகங்கள் தெற்கு முகமாய் ஓடிவருவது கண்டு உற்சாகமாக, 'மழையே! நீ பெய்ய வேணும்; நாடு செழிக்க வேணும்' என்று பாடினார்கள். இப்படிப்பட்ட பாட்டு ஒன்று ஆண்டாள் திருப்பாவையிலும் காணப்படுகிறது.

ஆகாசத்தைப் பார்த்தால் ஒரு கருங்கடலே அப்படி மேலே வந்து கிடப்பதுபோலத் தோன்றுகிறது. 'மேகமே! நீ போய்க் கடலைச் சுருக்கி வானவீதியில் இழுத்துக்கொண்டு வந்துவிட்டாய்!' என்று சொல்லத் தொடங்குகிறார்கள் பெண்கள்.

மேகங்களின் கருமையே மழை வளத்திற்கு அறிகுறியாயிருப்பதால், அந்த நிறத்திற்கு உமாதேவியின் அருள்வடிவத்தை ஒப்பிட்டு, 'எங்கள் தாய்தான் இப்படி வந்து காட்சி தருகிறாள்!' என்று நாங்கள் எண்ணும்படி வரவேணும் என்கிறார்கள்.

கருமேகங்களுக்கிடையே மின்னல் வெட்டுமல்லவா பளிச்சுப் பளிச்சென்று? அந்த மின்னலும் தேவியைத் தான்

ஞாபகப் படுத்துகிறதாம். 'இப்படித்தான் வரவேணும், மேகமே! தேவியின் இடைபோல மின்னிக் கொண்டு' என்கிறார்கள்.

கண்ணைப் பறிக்கும் மின்னலுக்குப் பின் சில சமயங்களில் இடியிடிக்கும். தாயின் கொலுசு பாதசரங்கள் ஒலி செய்வதைக் கேட்டுக் குழந்தைகள் சந்தோஷப்படுவதில்லையா?

ஒரு சமயம் மேகத்திற்கிடையே வானவில் அழகாய்க் கிடக்கிறது. சரி; அதிலே தோன்றுவது தேவியின் அழகிய புருவம் தானும்.

இப்படி யெல்லாம் தேவியை ஞாபகப்படுத்தும் மேகம் மழையாகப் பெய்யும்போது, தாயின் கருணையே இறங்கி வருவதுபோலத் தோன்றுகிறது, இவர்களுடைய பக்தி உள்ளங்களுக்கு.

திருவருள் மழைபோல் இறங்குகிறது அன்பர்மீது என்ற கொள்கை யுடையவர்கள், மழை அருள்போல் இறங்கவேணுமென்று கூறுவது எவ்வளவு பொருத்தமாயிருக்கிறது!

விசேஷ உரை

இந்த மழைப் பாட்டிலே மேகம் மின்னல் இடி வானவில் மழை எல்லாம் பராசக்தியை நினைப்பூட்டுகின்றன, தேவியின் அடியார்களுக்கு.

மாணிக்கவாசகரின் மழைப்பாட்டு ஓர் அற்புதமான சப்த சித்திரம். இதில் பொருளழகையும் வென்றுவிடுகிறது ஓசையின்பம்.

மேகக் கூட்டத்தினிடையே பெண்கள் உமாதேவியின் அழகையும் அருளையும் கண்டு களித்ததுபோல், இந்தப் பாட்டிலே நாம் கவிதா தேவியின் அழகையும் அருளையும் பார்த்துப் பார்த்து ஆனந்திக்கிறோம்.

நாடு செழிக்க மழையையும், இல்லறம் நடத்த நல்ல கணவரையும் விரும்பும் பெண்கள் தங்களுடைய ஆத்ம தாபத்தையும் பிறருடைய ஆத்ம தாபத்தையும் ஒருங்கே போக்கும் பக்த மணிகளை நினைவூட்டுகிறார்கள்.

தான் அறப் பெய்து மாய்ந்து போகும் மேகம் அருளுக்கும் தியாகத்திற்கும் நினைவுக்குறி. தியாகத்திலே மாண்டு போவோரே உயிரோடிருப்பவர்கள் என்ற உண்மையை மேகம் நினைவூட்டுகிறது.

பெருமானைப் பாடிப் பூம்புனல் ஆடுதல்

செங்கண் - அவன்பால், திசைமுகன்பால், தேவர்-
எங்கும் இலாததோர் இன்பம்நம் பாலதா, [கள்பால்,
கொங்குண் கருங்குழலி! நந்தம்மைக் கோதாட்டி,
இங்குநம் இல்லங்கள் தோறும் எழுந்தருளிச்
செங்கமலப் பொற்பாதம் தந்தருளும் சேவகனை,
அங்கண் அரசை, அடியோங்கட்(கு) ஆரமுதை,
நங்கள் பெருமானைப் பாடி நலம்திகழப் [வாய்.
பங்கயப் பூம்புனல்பாய்ந்(து) ஆ(டு)எலோர் எம்பா-

பதவுரை

கொங்கு உண் கருங்குழலி!	-	மணம் ஊட்டப்பெற்ற கூந்தலை யுடைய பெண்ணே!
செங்கண்-அவன்பால்,	-	சிவந்த கண்களையுடைய திருமாலி டத்தும்
திசை முகன் பால்,	-	நாலு திசைகளுக்கும் நாலு முகங் களையுடைய நான்முகக் கடவு ளிடத்தும்,
தேவர்கள் பால்	-	இந்திரன் முதலான தேவர்களிடத் தும்
எங்கும் இலாததோர் இன்பம்	-	வேறு எவரிடத்தும் இல்லாத ஒப் ற்ற இன்பமானது
நம் பாலதா	-	அடியவர்களாகிய நம்மிடத்தாகும் படி
நந்தம்மைக் கோதாட்டி,	-	நம்மை மாசு களைந்து சீராட்டி
இங்கு நம் இல்லங்கள் தோறும் எழுந்தருளி	-	இங்கே நம்முடைய வீடுகள் தோறும் அடியவர்களுடன் எழுந்தருளி

செங்கமலப் பொற்பாதம் தந்தருளும் சேவகனை,	-	செந்தாமரை மலர் போன்ற அழகிய திருவடியைத் தந்தருளும் வீர மூர்த்தியை,
அங்கண் அரசை,	-	குளிர்ந்த அழகிய கருணை நோக்கினைத் தன் கண்களில் தோற்றுவிக்கும் தலைவனை,
அடியோங்கட்(கு) ஆரமுதை	-	அடியவர்களாகிய நமக்கு ஆரமுதம் போன்றவனை
நங்கள் பெருமானைப் பாடி	-	எங்கள் பெருமானைப் போற்றிப் பாடி
நலம் திகழ	-	நன்மை விளங்க
பங்கயப் பூம்புனல் பாய்ந்து ஆடு.	-	அழகிய தாமரைப் பொய்கையில் பாய்ந்து நீராடுவாயாக.

விளக்கம்

செருக்குடன் முனைந்து நிற்கும் தேவர்கள் அடைய முடியாத இன்பம் அடியவர்களுக்கு உண்டாகுமாறு இறைவன் அருள் செய்கிறான் என்பதும், அவன் அன்பர்களின் இருப்பிடங்களுக்கு எழுந்தருளி அருளுக்கு அறிகுறியான திருவடி தரும் சேவகன் என்பதும், அவனைப் பாடிப் பூம்புனல் ஆடுவோம் என்பதும் திரண்ட பொருள்.

சிவானுபவப் பேரின்பம் 'நாம் அறிந்தோம்' என்று செருக்கித் திரிபவர்களுக்குக் கிடைப்பதில்லை; எளியவர்களாகிய அன்பர்களுக்கே சித்திக்கிறதாம்.

இந்தப் பேரின்பத்தை அநுபவதற்காக இறைவன் அடியவர்களிடம் உள்ள குறைகளைக் களைகிறான். செருக்குள்ள விண்ணவர்களைப் புறக்கணித்து, தாழ்ந்து பணிந்து பணி புரியும் எளியவர்களின் இல்லங்கள் தோறும் தானே எழுந்தருளித் தன் பொன்னடிகளை வலியத் தந்து ஆட்கொள்கிறானாம்.

இவனைச் 'சேவகன்' என்றும், 'அரசு' என்றும், ஆரமுது என்றும், நங்கள் பெருமான் என்றும் இக் கன்னியர்கள் பாராட்டுகிறார்கள்.

நன்மை பெற்றுத் திகழும் பொருட்டு இந்த இறைவனைப் பாடித் தாமரைப் பொய்கையில் மார்கழி நீராடுவோம் என்கிறார்கள்.

விசேஷ உரை

கோதாட்டிச் சீராட்டுவது இறைவன் அருள். இப்படிச் சீராட்டிச் சிவானுபவப் பேரின்பத்தை அடியவர்களுக்கு அருளுவது இறைவன் செய்யும் தொண்டு என்ற குறிப்பைச் சேவகன் என்ற சொல்லின் உட்பொருளாகக் காணலாம்.

இறைவனை அன்பால் அன்றி வேறு எந்த வழியிலும் பெற முடியாது என்ற குறிப்பு இப் பாட்டில் வற்புறுத்தப்படுகிறது.

உள்ளுறை

நமக்கு மெய்யறிவு பிறந்ததும், நாம் மெய்யன்பர் ஆனதும் இறைவன் இந்த உலகிலேயே நமது உள்ளக் கோயில்களில் தான் எழுந்தருளி யிருப்பதை நமக்குப் பலப்படுத்தித் தன் கருணை நோக்கால் வசப்படுத்திக் கோதாட்டிச் சீராட்டுகிறான்.

இறைவன் போகங்களாகிய குற்றங்களுக்கு நம்மை என் உட்படுத்திப் பிறகு கோதாட்டுகிறான்? அழுக்கு வேட்டியைத் தூய்மை செய்ய உவர் மண்ணைக் கலப்பது போலத்தான் போகங்களுக்கும் நம்மை உட்படுத்திக் கோதாட்டுகிறான் என்பர்.

18

தலைவன் கழல்பாடிப் பூம்புனல் பாய்ந்து ஆடுதல்.

அண்ணா மலையான் அடிக்கமலம் சென்(று)
[இறைஞ்சும்
விண்ணோர் முடியின் மணித்தொகைவீ(று) அற்றற்-
[போல்,
கண்ணார் இரவி கதிர்வந்து கார்கரப்ப,
தண்ணார் ஒளிமழுங்கித் தாரகைகள் - தாம்அகலப்
பெண்ணாகி ஆணாய் அலியாய்ப், பிறங்கொளிசேர்
விண்ணாகி, மண்ணாகி, இத்தனையும் வேறாகிக்,
கண்ணார் அமுதமுமாய் நின்றான் கழல்பாடிப்
பெண்ணே! இப் பூம்புனல்பாய்ந்(து) ஆ(டு)எலோர்-
[எம்பாவாய்.

பதவுரை

பெண்ணே!	-	தலைவியே!
அண்ணாமலையான் அடிக்கமலம் சென்று இறைஞ்சும்	-	திருவண்ணாமலையில் கோயில் கொண்டிருக்கும் இறைவனுடைய திருவடித் தாமரைகளில் போய் வணக்கும்
விண்ணோர் முடியின் மணித் தொகை	-	தேவர்களின் மகுடத்தில் இழைத்திருக்கும் இரத்தினக் கூட்டங்கள்
வீறு அற்றாற் போல்,	-	அந்தத் திருவடி ஒளி முன் தமக்குள்ள ஒளியை இழந்தாற்போல,
கண் ஆர் இரவி	-	உலகத்திற்குக் கண்ணாக அமைந்த சூரியனின்
கதிர்வந்து கார்கரப்ப,	-	கிரணங்களுக்கு முன்வந்து இருள் மறையவும்,

தண் ஆர் ஒளிமழுங்கித் தாரகைகள் தாம் அகல, -	நட்சத்திரக் கூட்டங்கள் தம் குளிர்ந்த ஒளி மழுங்கித் தாம் தோற்றம் பெறாமல் மறைந்து போகவும், அப்போது நாம்
பெண்ணாகி ஆணாய் அலியாய்ப், பிறங்கு ஒளிசேர் விண்ணாகி, மண்ணாகி, இத்தனையும் வேறாகிக், கண் ஆர் அமுதமுமாய் நின்றான் கழல்பாடி, -	பெண்ணாகியும் ஆணாகியும் அலியாகியும், விண்ணாகியும் மண்ணாகியும், தான் அவற்றின் வேறாகியும்; கண் நிறைந்த அமுதவடிவாகியும் நிலைபெற்றிருக்கும் இறைவனுடைய திருவடியைப் பாடி,
இப் பூம்புனல் பாய்ந்து ஆடு. -	இந்த அழகிய நீர்நிலையில் பாய்ந்து குதித்து நீராடுவாயாக.

விளக்கம்

அண்ணாமலையானைத் தேவர்கள் தரிசிக்க வருகிறார்களாம். அவர்கள் ஒளி மயமான அடிக் கமலத்தில் சென்று வணங்குகிறார்கள். இந்தத் தேவர்கள் தலையில் மகுடம் தரித்திருக்கிறார்கள். மகுடங்களில் இரத்தினங்கள் இழைக்கப் பெற்றிருக்கின்றன. ஆனால் இந்த முடி மணிகள் எல்லாம் அடிக் கமலத்தின் ஒளியிலே தங்கள் ஒளிகளை இழந்து விடுகின்றன.

அது போலச் சூரியன் முன் இருளும் நட்சத்திரங்களும் மறைந்து போகின்றன. அத்தகைய காலை வேளையில் அந்த ஒளி மயமான இறைவன் திருவடியைப் பாடிப் பங்கயப் பூம்புனல் ஆடுவோம் என்பது பொருள்.

சிவபெருமான் பெண்ணாகி ஆணாகி அலியாகி, விண்ணும் மண்ணுமாகி இருப்பதுடன், இவற்றுக்கெல்லாம் வேறாகியும் இருக்கிறான். எல்லாமாகி இருக்கும் நிலையை இறைநிலை என்றும், எல்லாவற்றையும் கடந்து வேறாகி நிற்கும் நிலையைக் கடவுள் நிலை என்றும் கூறலாம்.

இன்னும் ஒரு நிலை அடியவர்களுக்காக: கண் நிறைந்த அமுதமாக அடியவர்களுக்குக் காட்சி விளங்குவது இந்த நிலை.

விசேஷ உரை

'அண்ணாமலையான் அடிக்கமலம்' என்று தொடங்கும் இப் பாட்டும் திருவெம்பாவை திருவண்ணாமலையில் இயற்றப் பட்டது என்பதற்குச் சான்றாகும்.

சூரியன் உலகத்திற்குக் கண் ஆவதுபோல், இறைவன் அன்பர் உலகில் கண் நிறைந்த அமுதமாகத் தோற்றமளிக் கிறான்.

ஈறு அற்றாற் போல்: ஈறு என்றால் தனிச் சிறப்பு என்று பொருள் படும். விண்ணோர்களின் முடிகளிலுள்ள மாணிக்க ஜோதி இறைவனது அடிச்சோதிக்கு முன் தனக்குரிய தனிச் சிறப்பை முற்றும் இழந்துவிடுகிறது. சூரியோதயத்தில் இருள் மறைந்து நட்சத்திரங்களின் சிற்றொளியும் மறைந்து எல்லாம் ஒரே சூரிய ஒளியாய்க் காணப்படுவது போல், விண்ணோர்களின் மகுடகோடி ஒளியிழக்க, எல்லாம் இறைவனது அடிச்சோதி யாகவே காண்கிறதாம்.

உள்ளுறை

சூரியனுக்கு முன் இருள் விலகுவதுபோல் சிவஞான ஒளிக்கு முன் மல இருள் விலகிவிடும். சூரிய ஒளியில் நட்சத்திர ஒளி அடங்கிப் போவது போல் சிவஞானத்தில் உயிர் அழுந் தும். சித்தாந்தக் குறிப்பாகிய இந்த உண்மையை உள்ளுறை பொருளாகக் கருதலாம்.

19

அன்பர் பணிசெய்ய ஆளாக்க வேண்டுதல்

(கைங்கரியப் பிரார்த்தனை)

'உன்கையில் பிள்ளை உனக்கே அடைக்கலம்'
[என்(று)
அங்(கு)அப் பழஞ்சொல் புதுக்கும்எம் அச்சத்தால்,
எங்கள் பெருமான் ! உனக்(கு)ஒன்(று) உரைப்-
[போம், கேள்.
எம்கொங்கை நின்அன்ப ரல்லார்தோள் சேரற்க;
எய்கை உனக்கல்லா(து) எப்பணியும் செய்யற்க;
கங்குல் பகல்எம்கண் மற்றென்றும் காணற்க—
இங்கிப் பரிசே எமக்(கு)எம்கோன் ! நல்குதியேல்,
எங்(கு)எழில்என், ஞாயி(று) எமக்கு ? ஏலோர் எம்-
[பாவாய்.

பதவுரை

[மார்கழி நோன்பு என்ற பாவை நோன்பு முற்றிய காலத்தில் மார்கழி நீராடிய எங்களுக்குப் பரிசு தரவேண்டும் என்று கன்னியர் இறைவனைப் பிரார்த்திக்கிறார்கள்.]

எங்கள் பெருமான் ! -	எங்கள் பெருமானே !
'உன்கையில் பிள்ளை உனக்கே அடைக்கலம்' என்று அங்கு அப் பழஞ்சொல் -	'உன் கையில் பிள்ளை உனக்கே அடைக்கலம்' என்னும் பழமொழியை
புதுக்கும் எம் அச்சத்தால், -	எங்களுடைய அச்சத்தால் புதுப்பித்துக் கொள்ளும் நாங்கள்
உனக்கு ஒன்று உரைப்போம் கேள் ! -	உனக்கு ஒரு விண்ணப்பம் செய்து கொள்கிறோம், கேட்டருள்வாயாக

எம் கொங்கை நின் அன்பர் அல்லார் தோள் சேரற்க; -	எமது கொங்கை உன்னுடைய அன்பர் அல்லாதாருடைய தோள்களைத் தழுவாது ஒழிக;
எம் கை உனக்கு அல்லாது எப்பணியும் செய்யற்க; -	எமது கைகள் உனக்கு அன்றி வேறு எவருக்கும் எத்தகைய பணியும் செய்யாது ஒழிக;
கங்குல் பகல் எம்கண் மற்றொன்றும் காணற்க— -	இரவும் பகலும் எங்கள் கண்கள் உன்னையன்றி வேறொன்றையும் காணாது ஒழிக—
இங்கு இப்பரிசே எமக்கு எம்கோன்! நல்குதியேல், -	இங்கே இந்தப் பரிசு அல்லது தன்மையையே எங்கள் தலைவனாகிய நீ எங்களுக்கு அருள் செய்வாயாகில்,
எங்கு எழில் என், ஞாயிறு எமக்கு? -	எமக்குச் சூரியன் கிழக்குத் திக்கில் அன்றி வேறு எந்தத் திசையில் உதித்தாலும் எமக்கு என்ன கவலை?

விளக்கம்

கன்னியர் கூட்டத்தின் கைங்கரியப் பிரார்த்தனை இது. 'உன் கையில் பிள்ளை உனக்கே அடைக்கலம்' என்ற பழமொழி ஆதியில் திருமணக் காலத்தில் பெற்றோர் மணமகனை நோக்கிக் கூறிவந்தது என்று கருதுவோர் உண்டு.

இந்தப் பழமொழியை, மணம் நிகழப் பெறாதவர்களும் நல்ல கணவர்கள் வேண்டும் என்ற கருத்துடையவர்களுமாகிய கன்னியர்கள் இறைவனைக் குறித்துச் செய்யும் பிரார்த்தனையில், புதுமையாக்கிப் பயன்படுத்திக் கொள்ளுகிறார்கள். சிவபெருமானுக்கு அன்பர்களாக இல்லாதவர்களை மணந்துகொள்ள நேரிடுமோ என்பது இவர்கள் அச்சம்.

விசேஷ உரை

இந்த விண்ணப்பத்தை மூன்று பகுதிகளாகப் பிரித்துப் பார்க்கலாம்,—முதற் பகுதி இடைப் பகுதி இறுதிப் பகுதி

என்பதாக. சிவனடியார்களையே கணவராக அடைய வேண்டும் என்பது விண்ணப்பத்தின் முதற்பகுதி.

இறைவனுக்கே பணிபுரிய வேண்டும் என்பது விண்ணப் பத்தின் இடைப் பகுதி. இறைவன் பணியில் அன்பர் பணியும் அடக்கம் தான்.

விண்ணப்பத்தின் இறுதிப் பகுதியில் அல்லும் பகலும் தங்கள் கண் இறைவனையே காண வேண்டும் என்று பிரார்த்திக் கிறார்கள். இரவிலும், எந்த அடர்ந்த இருளிலும் காண்பது அகக் கண் என்பது குறிப்பு. 'இமையாத கண்ணால் இருள் அகல நோக்கு'வது அகக் கண் பார்வை.

உள்ளுறை

பசுக்கள் என்று சொல்லப்படும் ஆத்மாக்களெல்லாம் பசு பதியாகிய ஆண்டவனுக்கு அடைக்கலப்பொருள்.

20

ஐந்தொழில், அறுவகைக் காவல், எட்டுப் போற்றி

போற்றி ! அருளுக,நின் ஆதியாம் பாதமலர் ;
போற்றி ! அருளுக,நின் அந்தமாம் செந்தளிர்கள்;
போற்றி! எல்லாஉயிர்க்கும் தோற்றமாம் பொற்பாதம்;
போற்றி! எல்லாஉயிர்க்கும் போகமாம் பூங்கழல்கள்;
போற்றி ! எல் லாஉயிர்க்கும் ஈறும் இணையடிகள் ;
போற்றி ! மால் நான்முகனும் காணாத புண்டரிகம் ;
போற்றி ! யாம் உய்யஆட் கொண்டருளும் பொன்-
[மலர்கள் ;
போற்றி ! யாம் மார்கழிநீ ரா(டு)ஏலோர் எம்பாவாய்.

பதவுரை

[இறைவனே ! உன் திருவடி மலர்களை எமக்கு அருளி எங்களைப் பாதுகாப்பாயாக என்பது இறுதிப் பிரார்த்தனை. இந்தப் பாதுகாப்பைப் பெற்றுகொண்டு மார்கழி நீராட்டத்தையும் போற்றிப் பாடி ஆடி வரவேண்டும் என்பது கன்னியர் ஆசை.]

போற்றி ! அருளுக, நின் ஆதியாம் பாதமலர் ; -	இறைவனே ! உன் பாதமலர்கள் ஆதியாக உள்ளன. அவற்றை எங்களுக்கு அருளிப் பாதுகாப்பாயாக ; அத் திருவடிகளுக்கு வணக்கம்.
போற்றி ! அருளுக, நின் அந்தமாம் செந்தளிர்கள் ; -	உன் சிவந்த தளிர் அடிகள் எல்லாப் பொருள்களுக்கும் அந்தமாகவும் இருக்கின்றன. அந்தச் செவ்விய திருவடிகளால் எம்மைக் காத்தருள்வாயாக ; அத் திருவடிகளுக்கு வணக்கம்.

போற்றி! எல்லா உயிர்க்கும் தோற்றமாம் பொற்பாதம்; - எல்லா உயிர்களும் தோன்றுவதற்கு இடமாகிய உன் பொன்னடிகள் எம்மைக் காத்தருள்க; அத்திருவடிகளுக்கு வணக்கம்.

போற்றி! எல்லா உயிர்க்கும் போகமாம் பூங்கழல்கள்; - உயிர்களுக்கெல்லாம் ஏற்றவிதமாகப் போகங்களை அருளும் அழகிய உன் திருவடிகள் எம்மைக் காக்க; அத் திருவடிகளுக்கு வணக்கம்.

போற்றி! எல்லா உயிர்க்கும் ஈறும் இணையடிகள்; - எல்லா உயிர்களும் ஒடுங்குவதற்குக் காரணமான உன் இணையடிகள் எம்மைக் காக்க; அந்த இணையடிகளுக்கு வணக்கம்.

போற்றி! மால் நான்முகனும் காணாத புண்டரிகம்; - திருமாலும் பிரமதேவனும் காணாத திருவடிகள் எம்மைக் காக்க; செந்தாமரை போன்ற அந்தத் திருவடிகளுக்கு வணக்கம்.

போற்றி! யாம் உய்ய ஆட்கொண்டருளும் பொன்மலர்கள்; - பொன்மலர் போன்ற திருவடிகள் நாங்கள் உய்யும் பொருட்டு வந்து எங்களை ஆட்கொண்டருளுகின்றன; இத் திருவடிகளுக்கு வணக்கம்.

போற்றி! யாம் மார்கழி நீராடு - நாங்கள் நீராடுகின்ற இந்த மார்கழி நீர் எம்மைக் காப்பதாக; இந்த மார்கழி நீருக்கும் வணக்கம்.

விளக்கம்

எல்லா உயிர்களுக்கும் ஆதியாய், அந்தமாய், தோன்றும் இடமாய், போகங்கள் விளைவிக்கும் இடமாய், முடிவிடமாய் உள்ள திருவடிகள் பிரமனும் திருமாலாலும் காண முடியாத பெருமை வாய்ந்தன. எனினும் அத் திருவடிகள் எம்மை எல்லாம் ஆட்கொள்ளும் பொன்னடிகள் என்பது இக் கன்னியர் கூற்று.

அந்தத் திருவடிகளைப் போற்றுகிறோம், போற்றி மார்கழிநீர் ஆடுவோம் என்கிறார்கள்.

எல்லா உயிர்களும் உடல் கொள்வதற்குக் காரணமாகிய திருவடி என்னும் குறிப்பை, 'எல்லா உயிர்க்கும் தோற்றமாம் பொற்பாதம்' என்ற வாக்கில் காண்கிறோம்.

எல்லா உயிர்களும் ஒடுங்குவதற்குக் காரணமாகிய திருவடிகள் என்ற கருத்தை 'எல்லா உயிர்க்கும் ஈறும் இணையடிகள்' என்ற வாக்கில் காண்கிறோம்.

விசேஷ உரை

புண்டரிகம்: புண்டரீகம் என்ற வட சொல்லுக்கு வெண் தாமரை என்று பொருள். இங்கே மணிவாசகப் பெருமான் புண்டரீகத்தைச் சிவபெருமானது திருவடிகளுக்கு ஒப்பிடுவதால், பொதுவாகத் தாமரை என்ற பொருளிலேயே வழங்குகிறார் என்று சொல்ல வேண்டும்.

மகாவிஷ்ணுவின் நாபிக் கமலம் என்ற உந்தியந் தாமரை எல்லாவற்றையும் ஈன்றது என்பர் வைணவர். சிவபெருமான் திருவடியே எல்லாவற்றையும் தோற்றுவித்தது என்பர் மணிவாசகப் பெருமான். தோற்றுவித்ததுடன், உயிர்களுக்குப் போகங்களை நுகர்விப்பதும் திருவடி என்கிறார்; உயிர்கள் ஒடுங்குமாறு அவற்றிற்கெல்லாம் முடிவிடமாக இருப்பதும் திருவடி என்கிறார்.

உள்ளுறை

ஐந்தொழிலுக்கும் உரிய சிவபெருமானே முழுமுதற் கடவுள் என்பது உள்ளுறை. இப்பாட்டில் அறுவகைக் காவல் பிரஸ்தாபிக்கப்படுகிறது. எட்டுப் போற்றியையும் காண்கிறோம்.

பொன் மலர்களும் மாணிக்க மாலையும்

மார்கழி நீராட்டத்தின் சிறப்பைத் தெரிந்து கொண்ட கன்னிப் பெண்கள் குறித்த திருவாதிரை நாளில் நீராட வேண்டுமெனத் தம்முள் கலந்து பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். திருவாதிரை நாள் அதிகாலையில் முன்னம் துயிலுணர்ந்தவர்கள் ஒரு தோழியைத் துயிலுணர்த்த வேண்டிப் பள்ளியறை வாசற்படிக் கருகே நின்று தலைவனான சிவபெருமானின் புகழை எடுத்தோதுகிறார்கள். இப்படித் துயிலுணர்த்தியும் உணராதவளை இகழ்ந்து பேசுவதுபோல் இத்தோழிமீது தங்களுக்குள்ள அன்பை வெளியிடுகிறார்கள். இது திருவெம்பாவையின் முதற் பாட்டு. எழுப்பப் பெற்றவள் கூட்டத்தில் கலந்து கொள்கிறாள் என்பது குறிப்பு.

இரண்டாம் பாசுரத்திலே பெண்களின் கூட்டம் ஒருத்தியைப் பரிகசித்துத் துயிலெழுப்பக் காண்கிறோம். அவளும் பரிகாச எதிர் அம்பு தொடுக்க, இன்னொருத்தி குறுக்கிட்டுக் காலதாமதம் ஏற்படாதபடி வெளியே இருந்து பரிகசித்தவர்களை இடித்து அறிவுறுத்துகிறாள். உள்ளே இருந்தவள் உடனே மன அமைதி பெற்று வந்து கூட்டத்தில் கலந்து கொள்கிறாள் என்பது குறிப்பு.

முத்தன்ன வெண்ணகையாள்—தித்திக்கப் பேசுவாள்—ஒருத்தியைத் துயிலுணர்த்தும் தோழியர்களின் அழகிய பக்தி நிறைந்த சித்தத்திலே நகைச்சுவையும் ததும்பக் காண்கிறோம். இது மூன்றாம் பாசுரம்.

வெளியே இருக்கும் வண்ணக் கிளிமொழியாருக்கும் உள்ளே இருக்கும் ஒளிமுத்துப் புன்னகையாளுக்கும் இடையே பரிகாசமாகத் தொடங்கிப் பரிகாசமாக முற்றுப் பெறும் சம்பாஷணைக் கிடையே பக்திச் சுவை நடுநாயகமாக மிளிரக் காண்கிறோம். இவர்களுக்குச் சிவபெருமான் 'விண்ணுக்கு ஒரு மருந்து' 'வேத விழுப் பொருள்' மட்டுமல்ல, 'கண்ணுக்கு இனியா' னாகவும் தோன்றுகிறான்.

ஐந்தாம் பாசுரத்தில், உள்ளே இருக்கும் தோழியைப் 'பாலூறு தேன் வாய்க் கள்ளி!' என்று வெளியே கூட்டத்தி லிருந்த ஒருத்தி கொஞ்சி அழைக்க, திருவாதிரை நாளுக்கு முன் மார்கழி நீராட்டத்தின் சிறப்பைத் தெரிந்து கொண்டு அது தவறு என்று கருதிய மற்றொருத்தி தடுத்துப் பேசுவதைக் கேட் கிறோம். இப்பாசுரத்தில் சிவபெருமானது கோலமும் (பெரு மையும்) சீலமும் (எளிமைப் பண்பும்) பிரஸ்தாபிக்கப் பெறுகின் றன.

இந்த ஐந்து பாசுரங்களிலும் கதவைத் திறந்து கொண்டு வந்து கூட்டத்தில் கலந்து கொள்ளும் பெண்களைப் பார்க்கி றோம். இந்தப் பெண்கள் எல்லாரும் கூடி வீதியில் செல்லும் போது கலகலவென்று தம்முள் கலந்து உரையாடுவதை ஆறு, ஏழு, எட்டு ஆகிய மூன்று பாசுரங்களிலும் கேட்கிறோம்.

ஆறுவது பாசுரத்திலே, 'நாளை நானே வந்து உங்களை எழுப்புவேன்' என்று உறுதி கூறி அந்த வாக்கை மறந்து உறங் கிப் போய்க் கூட்டத்தினால் எழுப்பப் பெற்று வந்திருக்கும் ஒருத்தி பரிகசிக்கப் பெறுகின்றாள்.

ஏழாம் பாசுரத்திலும் இத்தகைய ஒருத்தியைத் தோழிமார் பரிகசிக்கக் காண்கிறோம். உறக்கம் நன்னெஞ்சத் தொண்டரை யும் 'வன்னெஞ்சப் பேதையர்போல்' செய்து விடுகிறது என்ற கருத்தையும் இப்பாசுரத்தில் காண்கிறோம்.

எட்டாம் பாசுரத்தின் முற்பகுதியில் ஆனந்தமான காலைப் பொழுது ஆனந்தமாக வருணிக்கப் பெறுவதைக் காணலாம். 'இத்தகைய காலைப் பொழுதை உறக்கத்தில் கழித்துவிட லாமோ?' என்று தோழிமார் கேட்கிறார்கள், உறக்க மயக்கம் முற்றும் கலையாது தம்முடன் வந்து கொண்டிருக்கும் ஒருத் தியை நோக்கி.

ஒன்பதாம் பாசுரத்தில் மார்கழிநோன்பின் இரட்டைப் பெரு நோக்கத்தில் அதி முக்கியமான நோக்கம் பிரஸ்தாபிக்கப் படுகிறது. தலைவனாகிய சிவபெருமானை நினைத்துக் கொண்டு, 'உன்னைப் பிரானாகப் பெற்ற நாங்கள் உன் அடியாரையே கண

வராகப் பெற்று உய்யுமாறு அருள்வாய்' என்கிறுர்கள் இக் கன்னிப் பெண்கள். இதைப் பிரார்த்தனை என்று கூறுவதைக் காட்டிலும் சங்கற்பம் என்று குறிப்பிடுவது பொருந்தும்.

இந்தச் சங்கற்பச் செய்யுளுக்குப் பின் கோயிற் பணிப் பிள்ளைகளின் பிரஸ்தாபம் வருகிறது. சிவாலயத்தில் பணிபுரியும் உரிமை பூண்ட கூட்டத்தினர் இப் பெண்பிள்ளைகள். இக் கூட்டத்தினரிடம் கன்னிப் பெண்களின் கூட்டம், இறைவனைப் பாடும் இயல்பு முதலான சில விஷயங்களைக் குறித்து வினவக் காண்கிறோம். அந்தப் பெண்கள் இந்தப் பெண்களுக்குத் தக்க விடை தந்திருக்க வேண்டும் என்று ஊகித்துக் கொள்ளலாம்.

அடுத்த பாசுரத்திலே, இறைவனை நோக்கி, 'உய்யும் வகையெல்லாம் உய்ந்தொழிந்தோம்; இன்றும் அப்படியே எங்களைக் காப்பாய். இதை எங்கள் நீராடலின் பயனாக அருள்வாய்' என்று பெண்கள் வேண்டிக் கொள்கிறுர்கள்.

பன்னிரண்டாம் பாசுரத்திலே, பெண்களின் கூட்டம் 'இறைவனைப் புகழ்ந்து பேசிப் பொற்பாதம் ஏத்திச் சுனை நீராடுவோமாக' என்று பேசிக் கொள்வதைக் கேட்கிறோம்.

அடுத்த பாசுரத்தில் இறைவனுக்கும் இறைவிக்கும் பொய்கைக்கும் சிலேடைகள் அமையக் காண்கிறோம். அம்மையப்பரின் அருட்கடலில் தோய்வதற்கு அறிகுறியாகச் சுனை நீராட்டம் இங்கே பிரஸ்தாபிக்கப்படுகிறது.

பதினான்காம் பாசுரத்திலே நீராடும் பெண்களின் குதூகலம் செய்யுளின் ஓசைப் பொலிவிலேயே சித்தரிக்கப் பெறுகின்றது.

பதினைந்தாம் பாசுரத்தில், இறைவன் காதற்பித்துடையவராக்கி ஆட்கொள்ளுகிறுன் என்ற உண்மை வெளியிடப் பெறுகின்றது. இத்தகைய இறைவனை வாயாரப் பாடிப் பூம் புனல் பாய்ந்து ஆடும் ஆனந்தம் இப்பாட்டிலும் அலையெறியக் காண்கிறோம்.

அடுத்த பாசுரம் மழைப்பாட்டு. அடியவரைக் கணவராகப் பெற்று இல்லறத்தை நல்லறமாக நடத்துவதற்கு நாடு

செழித்திருக்க வேண்டும், அந்தச் செழிப்பிற்குப் பருவ மழை இன்றியமையாதது என்பது குறிப்பு. 'உலக அன்னையாகிய உமாதேவியின் இன்னருள் போல் மழை இறங்கி வரவேண்டும்' என்கிறார்கள்.

பதினேழாம் பாசுரத்தில், இல்லங்கள் தோறும் எழுந்தருளி இன்பமளிக்கும் சேவகனைப் பாடி மார்கழி நீராடுவது பிரஸ்தாபிக்கப் பெறுகின்றது.

பதினெட்டாம் பாசுரத்திலே இறைவன் கழல்பாடி நீராடுவதைப் பிரஸ்தாபிப்பதற்கு முன்; 'அண்ணாமலையான் அடிக் கமலம்' பிரஸ்தாபிக்கப் பெறுவதைக் காண்கிறோம். திருவண்ணாமலையில் திருவெம்பாவை பாடப் பெற்றிருக்கக் கூடும் என்பதற்கு இப்பாட்டையும் ஓர் அகச் சான்றாகக் காட்டலாம்.

அடுத்த பாசுரம் 'உன் கையில் பிள்ளை உனக்கே அடைக்கலம்' என்ற பழமொழியுடன் தொடங்குகிறது. இதில் திருவெம்பாவையின் தனிப்பெருங் கொள்கை வெளியிடப் பெறுவதாகக் கருதலாம்.

இறுதிப் பாசுரத்திலே பெண்கள் இறைவன் திருவடிகளையும் மார்கழி நீரையும் போற்றிப் பாடி ஆடி வருவோம் என்கிறார்கள். இறைவனது இணையடிகள் பொற்பாதம் என்றும், பாதமலர் என்றும், பூங்கழல்கள் என்றும், பொன் மலர்கள் என்றும், செந்தளிர்கள் என்றும் கொஞ்சும் தமிழில் குறிக்கப் பெற்றுள்ளன.

இப் 'பொன் மலர்க'ளுக்குத் திருவெம்பாவை முழுவதும் ஒரு மாணிக்கச் சுடர் மாலையாக அமைவதாய்க் கருதலாம்.

